മംഗളമാല

രണ്ടാംഭാഗം

സാഹിത്യം

ഗ്രന്ഥകർത്താവ്:
രാമവർമ്മ അപ്പൻതമ്പുരാൻ

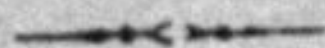
തൃശ്ശിവപേരൂർ
മംഗളോദയം പ്രസ്സിൽ
അച്ചടിച്ചത്.

1124

വില 1ക

വിഷയവിവരം

മുഖവുര

സാഹിത്യത്തിന്നു പല മുഖങ്ങളുമുള്ളതിൽ ചിലതിനെ ഉദാഹരിച്ചു പലതിനേയും കാണിക്കുകയാകുന്നു ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം. ഗുണദോഷനിരൂപണത്തിൽ ഇല്ലാത്തതുണ്ടാക്കി ഉള്ളതു കളഞ്ഞു കൊള്ളത്താത്തതു പറയുന്ന രീതി വിട്ടു വേണ്ടതു വേണ്ടപോലെ പറയുന്ന സമ്പ്രദായവും ഉൽക്ഷോഭത്തിന്നിടകൊടുക്കാതെ കളിയായി കാര്യം പറയുന്ന മട്ടും സാഹിത്യചരിത്രത്തിന്റെ നിലയും സാഹിത്യലോകത്തിന്റെ സ്ഥിതിയും മലയാളമാസികകളുടെ ഗതിയും ചുരുക്കത്തിൽ കാര്യം പറവാനുള്ള വഴിയും ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊടുത്താൽ കൊള്ളാമെന്നാണ് ഇതിൽ ഒതുക്കിയിരിക്കുന്ന ഉപന്യാസങ്ങളെക്കൊണ്ടു വിചാരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഫലാനുഭവം അന്യാധീനമായതുകൊണ്ടു ശേഷം അനുഭവിക്കുന്നവർക്കേ അറിഞ്ഞുകൂടു.

ഗ്രന്ഥകാരൻ

സാഹിത്യം

സത്യകീർത്തിചരിതം

ഉത്തരോത്തരം ഉന്നതിയെ പ്രാപിക്കുന്ന ഏതു ഭാഷയിലും ജ്ഞാനസമ്പാദകങ്ങളായ അനേകം പുസ്തകങ്ങൾ കൂടെക്കൂടെ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ശാസ്ത്രപുസ്തകങ്ങളും നീതിപുസ്തകങ്ങളും ഗുരുക്കന്മാരെപ്പോലെയും രാജാക്കന്മാരെപ്പോലെയും ജനങ്ങൾക്കു കൃത്യാകൃത്യങ്ങളിൽ പ്രവൃത്തിയും നിവൃത്തിയും ഉണ്ടാവുന്നവിധം അറിവു ജനിപ്പിക്കുന്നവയാണെങ്കിലും, രസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു വേണ്ടതും വേണ്ടാത്തതും വേണ്ടപോലെ മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുപ്പാനും വീണ്ടും അതിലേക്കു പ്രീതി ജനിപ്പിക്കുവാനും ഭാര്യമാരെപ്പോലെ ഉപകരിക്കുന്നവ കാവ്യങ്ങളാണെന്നു സാരഗ്രാഹികളായ സകല പണ്ഡിതന്മാർക്കും സമ്മതമായ സംഗതിയാകുന്നു. അവയിൽ പദ്യകാവ്യങ്ങളെക്കാൾ എത്രയോ മേലെയാണ് ഗദ്യകാവ്യങ്ങളെന്നു ചില നവീനന്മാർ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ പദ്യമെന്നോ ഗദ്യമെന്നോ ഉള്ള ഭേദമല്ല സാരമായിട്ടുള്ളത്. ഏതു കാവ്യമാണോ സരസമായിട്ടു സാരോപദേശം ചെയ്തു ജനങ്ങളെ നല്ല വഴിക്കു നടത്തുന്നത് അക്കാവ്യമാണ്

കാവ്യം. കാവ്യങ്ങൾക്കു ജനങ്ങളുടെ മനസ്സിനെ വശീകരിക്കാനുള്ള ശക്തി രസപ്രവാഹത്തിലാണ് നില്ക്കുന്നത്. കവികളുടെ കല്പനാശക്തിക്കുള്ള അപൂർവ്വതയും ഇതിന്നു വലിയ സഹകാരികാരണമാണ്. കല്പനാശക്തി കുറവായിട്ടുള്ള കവികളും നല്ല മനോധർമ്മമുള്ള അന്യഭാഷാകവികളുടെ കാവ്യങ്ങളെ ഭാഷപ്പെടുത്തീട്ടു മഹാകവികളെപ്പോലെതന്നെ കവിധർമ്മം നിർവ്വഹിക്കാറുണ്ട്. എന്നുമാത്രമല്ല, ഉത്തമന്മാരായ പ്രാചീനകവികളുടെ കൃതികളെ വിധിക്കു തക്കവണ്ണം ഭാഷപ്പെടുത്തുന്ന അല്പകവികൾ നവീനന്മാരായ ഉത്തമകവികളേക്കാൾ ജനസമുദായത്തിന്ന് അധികം ഉപകാരികളായിത്തീരുന്നതുമാണ്. ഭാഷപ്പെടുത്തുക എന്നത് അത്ര സുകരമായ ഒരു വിദ്യയല്ല. അതിന്നു പല ദുർഘടങ്ങളുമുണ്ട്. ഒന്നാമത് അന്യഭാഷയിൽ കിടക്കുന്ന കാവ്യത്തിന്റെ അർത്ഥം നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കണം. അതിലുള്ള ചമൽക്കാരം ഗ്രഹിക്കാതെ ഭാഷപ്പെടുത്തുവാൻ പുറപ്പെട്ടാൽ പ്രയത്നം സഫലമാകയില്ല. മൂലഭാഷക്കു യോജിക്കുന്ന ചില അലങ്കാരങ്ങളും ഫലിതങ്ങളും സ്വഭാഷക്കു യോജിക്കില്ലെന്നു വന്നേക്കാം. അവക്കു തക്ക മാററം വരുത്തേണ്ടിവരും. അതിന്നു നല്ല മനോധർമ്മവും വേണം. അന്യഭാഷയിലുള്ള ശബ്ദശ്ലേഷകൾ മറെറാരു ഭാഷയിൽ വരുത്തുന്നതു തീരെ അസാദ്ധ്യമാണ്. അവിടെ തരമുണ്ടെങ്കിൽ സ്വഭാഷയിൽ ശ്ലേഷ കൊണ്ടുവന്നാൽ വളരെ മെച്ചമായിരിക്കും. അതില്ലെങ്കിലും പ്രത്യേകിച്ച് ഒരു ഭംഗി വരുത്തുവാൻ നോക്കേണ്ടതാണ്. ഭാഷക്കു തന്മയത്വം വരുത്തുക അത്ര എളുപ്പത്തിൽ

സാധിക്കാവുന്ന ഒരു കാൎയ്യമല്ല. മൂലത്തിലെ അൎത്ഥത്തിന്നും രസപുഷ്ടിക്കും അശേഷം കുറവു വരുത്താതെ സ്വഭാഷയിൽ വാക്യരചനകൊണ്ടു തന്മയത്വം വരുത്തി സ്വയംകൃതമോ എന്നു തോന്നുംപ്രകാരം ചേൎത്തു യോജിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഷാന്തരമേ നല്ല ഭാഷാന്തരമെന്നു പറഞ്ഞുകൂടു.

“അന്യഭാഷയിലുള്ള വാക്യത്തിന്റെ അൎത്ഥത്തെ അതിന്റെ സ്വാരസ്യത്തോടുകൂടി ഗ്രഹിച്ചിട്ടു മനസ്സുകൊണ്ടു ആദ്യംതന്നെ ഒരു പ്രതിപദതൎജ്ജമ ചെയ്തുവെക്കണം. പിന്നെ അതിലെ സാരാംശം ലേശംപോലും വിടാതെ സ്വഭാഷാവാചകരീതിയിലാക്കണം. അതു പിന്നെയും പിന്നെയും പരിശോധിച്ചു വാചകഭംഗി വരുത്തണം. രചനാരീതി കേവലം സംസാരിക്കുമ്പോഴത്തെപ്പോലെ എളുപ്പത്തിലൎത്ഥം മനസ്സിലാവുന്നവിധത്തിലായിരിക്കണം. ഇങ്ങിനെ പലവട്ടം നല്ലവണ്ണം പ്രയത്നം ചെയ്തു സമ്പാദിക്കുന്ന ഭാഷാന്തരമേ സഹൃദയന്മാൎക്ക് ആസ്വദിപ്പാൻ പുറത്തേക്കു കൊടുക്കാവൂ” എന്നിങ്ങനെ മഹാകവിയായ വെണ്മണി അച്ഛൻനമ്പൂതിരിപ്പാട് ഒരു അവസരത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് എത്രയോ സാരമായ ഒരു ഉപദേശമാണെന്നു കരുതേണ്ടതാകുന്നു.

പി. എൻ. കൃഷ്ണപ്പിള്ള അവർകളുടെ സത്യകീൎത്തിചരിതത്തിൽ സി. എസ്സ്. സുബ്രഹ്മണ്യൻപോററി അവർകൾ ഭാഷപ്പെടുത്തിയതായി കൊടുത്തിട്ടുള്ള ‘ഗോൾഡ് സ്മിത്തിന്റെ ഹെൎമ്മിററ്” എന്ന ചെറിയ സരസകഥാഗാഥയുടെ തൎജ്ജമ ഉത്തമരീതിയിലുള്ള ഭാഷാന്തരീകരണത്തിന്റെ ഒരു മാതൃകയാണെന്നു പറയുവാൻ ഞാൻ

ലവലേശം സംശയിക്കുന്നില്ല. തന്മയത്വമാണല്ലോ ഭാഷാന്തരത്തിന്റെ ജീവൻ. കാലദേശാവസ്ഥകളെക്കൊണ്ടു ഭേദപ്പെട്ടാവുന്ന മൂലഭാഷയുടെ രീതിഭേദം ചുവക്കാതെ അത്ഥരസങ്ങളുടെ പകച്ച്യയാകുന്നു തന്മയത്വത്തിന്റെ മമ്മം. വാസനാശക്തി, നൈപുണ്യം, അഭ്യാസം ഇവ മൂന്നുംകൂടാതെ കേവലം വ്യുല്പത്തിദാർഢ്യംകൊണ്ടുമാത്രം ഈ മമ്മം കണ്ടു വല്ലതും പ്രയോഗിക്കാറാവുന്നതുമല്ല. പോററി അവർകൾ ഈ തത്വം ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'സൌരഭനും രാഘവനും' എന്ന തജ്ജമ കണ്ടപ്പോൾത്തന്നെ എനിക്കു തോന്നീട്ടുണ്ട്. തെക്കെൻദിക്കുകളിൽ ചുററിനടക്കുന്ന ചില കസന്ധികൾ നമ്മുടെ പോററി അവർകളെ ബാധിക്കാതിരിപ്പാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത് ഇയ്യുള്ളവക്ക് അവയിൽ പ്രതിപത്തി തോന്നായ്കകൊണ്ടായിരിക്കാം.

'അടവിലവ നടക്കവാൻ ശ്രമിക്കെ-
ക്കടുതരമാസ്സതമാധി കണ്ടു യോഗി
നതളി മമ സശോകനാം യുവാവേ!
പറയുക നീയിതിനെന്തെടോ നിമിത്തം?'

എന്ന ശ്ലോകത്തിന്റെ പൂവ്വാദ്ധം മൂലാത്ഥത്തോടു യോജിപ്പിച്ച്

'അവശതയനുകമ്പയാലണിഞ്ഞി-
ട്ടവനലമാന്തിടുമാധി കണ്ടു യോഗി'

എന്നോ മറേറാ ആക്കിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു തോന്നുന്നത് ഈ കവിയുടെ പേരിലുള്ള പ്രതിപത്തികൊണ്ടാണെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല.

'ഗോൾഡ്സ്മിത്ത്' എന്ന മഹാകവി അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'വിക്കാർ ആഫ് വേക്ക്ഫീൽഡ്' എന്ന ആഖ്യായികയുടെ മുഖവുരയിൽ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

'ഇതിൽ അനേകം തെററുകളുണ്ട്. അവയെല്ലാം ഭംഗിയാണെന്നു സാധിപ്പാൻ അനേകം യുക്തികളും പറയാം. എന്നാൽ അതുകൊണ്ടു ഒരു സാദ്ധ്യവുമില്ല. പല തെററുകളുമുള്ള ഒരു പുസ്തകം രസകരമായിത്തീരുന്നതാകാം. നേരെമറിച്ച് യാതൊരു അബദ്ധവും ഇല്ലാത്തതു തീരെ രസിക്കാതെയും വന്നേക്കാം. ഈ കഥയിലെ നായകൻ ലോകത്തിൽ ഏററവും പ്രധാനപ്പെട്ട മൂന്നു വൃത്തിഭേദങ്ങളെ തന്നിൽ ഒതുക്കിയിരിക്കുന്നു. അയാൾ ഒരു ആചാര്യനാണ്, കൃഷിക്കാരനാണ്, കുടുംബിയുമാണ്. ഉപദേശത്തിന്നും ഒതുക്കത്തിന്നും ഒരുപോലെ ഒരുക്കമുള്ളവനും അഭ്യുദയത്തിങ്കൽ വിനീതനും ആപത്തിങ്കൽ ധീരനുമായിട്ടാണ് അയാളെ വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളത്. പരിഷ്കാരവും ഐശ്വര്യവും വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ഇക്കാലത്ത് ഇങ്ങിനെയുള്ള കഥാപുരുഷൻ ആൎക്കാണ് സന്തോഷമുണ്ടാക്കുന്നത്? ഉയൎന്ന പദവി മോഹിക്കുന്നവൎക്ക് അയാളുടെ ഒതുങ്ങിയ നാടൻനിത്യവൃത്തി പുച്ഛമായിരിക്കും. ആഭാസവാക്ക ഫലിതമെന്നു തെററിദ്ധരിക്കുന്നവർ അയാളുടെ നിരുപദ്രവമായ സംഭാഷണത്തിൽ സ്വാരസ്യം കാണുകയില്ല. പരലോകത്തെ കരുതികൊണ്ടു ഇഹലോകസുഖം നോക്കുന്നവനെ മതനിന്ദ ശീലിച്ചിട്ടുള്ളവർ പരിഹസിക്കുകയേ ഉള്ളൂ.'

ഇത്രത്തോളം കവിയുടെ വിനയം. വാസ്തവത്തിൽ ഇത്ര നന്നായിട്ടൊരു നോവൽ ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയിൽ വേറെയൊന്നുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. ഈ പുസ്തകം തൎജ്ജമചെയ്തുകണ്ടാൽകൊള്ളാമെന്ന് ആഗ്രഹിച്ചിരുന്ന കാലത്താണ് സി. ഗോപാലമേനോൻ ബി. എ. അവർകളുടെ 'ധൎമ്മാംഗദചരിതം' പുറത്തുവന്നത്. അതോടുകൂടി മൂലത്തിലെ കഥാബന്ധം മലയാളികൾക്കറിയാറായി. നാട്ടുനടപ്പിനെ അനുസരിച്ച് കഥയിൽ ചില മാററങ്ങൾ ചെയ്തതും ഉചിതമായി. പക്ഷെ മൂലത്തിൽ ആപാദചൂഡം പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള ഫലിതങ്ങളെ ഭാഷയിൽ വരുത്തുവാൻ ഗോപാലമേനോൻ അവർകൾക്കു സാധിച്ചിട്ടില്ല. ഈ ന്യൂനത പരിഹരിച്ച് ഒരു തൎജ്ജമകൂടി കണ്ടാൽ വേണ്ടില്ലെന്നായി ഇച്ഛയുള്ളവരുടെ പിന്നത്തെ മോഹം. സത്യകീൎത്തിചരിതം കയ്യിൽ കിട്ടിയപ്പോൾ ചിരിക്കുവാൻ ഒരുങ്ങിക്കൊണ്ടാണ് വായിച്ചുതുടങ്ങിയത്. എന്നാൽ ആദ്യന്തം വായിച്ചിട്ടും ഈ വിഷയത്തിൽ എനിക്കിച്ഛാഭംഗമാണുണ്ടായത്. 'ധൎമ്മാംഗദചരിതത്തിൽ' ജാത്യാചാരത്തിന്നു വിരുദ്ധങ്ങളായ ചില നടവടികൾ കാണുന്നുണ്ട്. സത്യകീൎത്തിചരിതത്തിൽ ഈ ന്യൂനത കാണുന്നില്ല. ഇതു സന്തോഷാവഹംതന്നെ. വാചകരീതിയിൽ പ്രകൃതപുസ്തകം ധൎമ്മാംഗദചരിതത്തെക്കാൾ ഒട്ടുംമേലെയല്ല. ചിത്രങ്ങളോടുകൂടി നോവൽ അച്ചടിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം മലയാളത്തിൽ ആരംഭിച്ചതു പ്രശംസനീയംതന്നെ. ലോകമൎയ്യാദകൾ അറിയുന്നതിന്ന് ഈ ഭാഷാന്തരപുസ്തകം എല്ലാവരും വാങ്ങി വായിക്കേണ്ടതുമാകുന്നു.

കൃഷ്ണഗാഥ

അല്ലെങ്കിൽ ചെറുശ്ശേരി

‘കൊല്ലം ഏഴാം ശതാബ്ദത്തിൽ ഒടുവിൽ ഉത്തരകേരളത്തിൽ നമ്പൂരിവർഗ്ഗത്തിൽ ഒരു ഭാഷാകവി ഉണ്ടായി. ആ കാലംമുതൽ മലയാളഭാഷക്കു ഭാഗ്യോദയം ആയി എന്നു നിസ്സംശയമായി പറയാം......അങ്ങിനെ ഉള്ള വർഗ്ഗത്തിൽ ഒരാളു് ഭാഷയിൽ കവിത ചമയ്ക്കാൻ ഒരുങ്ങിയതു് ഇജ്ജനങ്ങളുടെ ഭാഗ്യാരംഭമെന്നുതന്നെ പറയണം’ എന്നു മലയാളഭാഷാചരിത്രകർത്താവായ പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള അവർകൾ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്, മലയാളികളുടെ സുകൃതവിപാകമായ കൃഷ്ണഗാഥയുടെ ഏകദേശമെങ്കിലും ആസ്വദിപ്പാൻ ഭാഗ്യമുള്ളവൎക്കെല്ലാം ഒരുപോലെ തോന്നുന്നൊരഭിപ്രായമാണു്. നമ്മുടെ ദിവ്യകവിയായ കുഞ്ചൻനമ്പ്യാൎക്കുകൂടി ഈ കൃതിയെക്കുറിച്ചു് അപാരമായ ബഹുമാനം തോന്നിയപ്പോൾ അന്യന്മാർ ഇതിനെ കൊണ്ടാടുന്നതിൽ എന്തൊരാശ്ചൎയ്യമാണുള്ളതു്? കൃഷ്ണഗാഥ വായിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോളുണ്ടായ ലഹരിയിലാണു് നമ്പ്യാരു് കൃഷ്ണലീല തീൎത്തതെന്നു തീൎച്ചപറയാം. കൃഷ്ണലീല വത്സസ്തേയത്തിന്റെ നേരുപകൎപ്പെന്നു പറഞ്ഞാൽ അലൌകികമാവുമെങ്കിൽ, വത്സസ്തേയം കൃഷ്ണലീലയുടെ ജീവനെന്നു പറയാതെ യാതൊരു നിവൃത്തിയുമില്ല. നമ്പ്യാരെപ്പോലെയുള്ള ഒരു കവിക്കു് അന്യന്റെ കവിതയിൽ അഭിരുചി ജനിച്ചാൽ, ആയതു് ആ കവിതയുടെ

ആന്തരമായ ഗുണംകൊണ്ടെന്നല്ലാതെ അദ്ദേഹത്തിന്ന് അതുപോലെ രചിക്കുവാൻ പാടവം പോരാഞ്ഞിട്ടാണെന്ന് ഒരു കാലത്തും ആരും വിചാരിക്കുന്നതല്ല.

ചെറുശ്ശേരി നമ്പൂതിരി ഏഴാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ കടവിലും, പൂനത്തിൽ നമ്പൂരി ഒമ്പതാം ശതവർഷത്തിലും ജീവിച്ചിരുന്നതായിട്ടും സാക്ഷാൽ 'ഉദ്ദണ്ഡകേസരി' പൂനത്തിന്റെ കാലത്തിനു മുമ്പുതന്നെ പരലോകം പ്രാപിച്ചതിനാൽ അക്കാലത്തേയ്ക്കു വേറെ ഒരു ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾ ആവശ്യമുള്ളതായിട്ടുമാണ് ഭാഷാചരിത്രത്തിൽ കാണുന്നത്. എന്നാൽ ഉത്തരകേരളത്തിൽ ചെറുശ്ശേരിയെന്നും പൂനമെന്നും രണ്ടു തറവാട്ടുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ഒന്നു മറ്റേതിലേയ്ക്കു ഒതുങ്ങിയെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ സംഭവിച്ചതു കൃഷ്ണഗാഥയുണ്ടാകുന്നതിന്നുമുമ്പായിരുന്നുവെന്നു വന്നാൽ 'ചെറുശ്ശേരി' എന്നതു 'പൂന'ത്തിന്റെ പര്യായമായിട്ടു ഉപയോഗിക്കുവാൻ വിരോധമില്ലെന്നു മാത്രമല്ല തല്ക്കാലം ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികളെ രണ്ടാക്കാതേയും കഴിയ്ക്കാം. കവിയാരെന്നു രൂപമില്ലാത്ത ചന്ദ്രോത്സവത്തിൽ ഭാഷാകവികളിൽവെച്ചു പൂനത്തിനെയാണ് മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. കൃഷ്ണഗാഥയുടെ കവി വേറെ ഒരാളായിരുന്നുവെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിനു മാന്യസ്ഥാനം കൊടുക്കാതിരിപ്പാൻ യാതൊരവകാശവും കാണുന്നില്ല. വിശേഷിച്ചു കൃഷ്ണഗാഥ മുഖേനയല്ലാതെ ചെറുശ്ശേരിക്കു പൂനത്തിനെപ്പോലെ കവി എന്ന പ്രസിദ്ധി ഉള്ളതായിട്ടും അറിവില്ല. ഭാഷാരീതി പൂനത്തിന്റേതല്ലെന്നു ശങ്കിച്ചേയ്ക്കാം. എന്നാൽ ഈ കൃതി 'ആളുന്തി'രാഗ

മെന്നു പറഞ്ഞതു കേട്ടു വിശ്വസിക്കത്തക്കവണ്ണം മൂഢയായ ഒരു സ്ത്രീയ്ക്കു മനസ്സിലാകാവുന്നവിധത്തിൽ ഉണ്ടാക്കിയതാണെന്നും, മഹാകവികൾക്കു വാസനാബലംകൊണ്ടും ബുദ്ധിവൈഭവംകൊണ്ടും എതുവിധം വേണമെങ്കിലും ആ വിധം കൊണ്ടുകെട്ടുവാനുള്ള ശക്തിയുണ്ടെന്നും ആലോചിച്ചാൽ ആ ശങ്കയ്ക്കും ഒരു സമാധാനമുണ്ട്.

മേൽവിവരിച്ച സംഗതികളെക്കൊണ്ട്, കേരളഭ്രഷണം അച്ചുക്കൂടത്തിൽ അച്ചടിച്ചിട്ടുള്ള പുസ്തകത്തിൽ "കൃഷ്ണപ്പാട്ടു (കൃഷ്ണഗാഥ ചെറുശ്ശേരി) പുനത്തിൽ നമ്പൂരി അവർകളാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടത്" എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു തീരെ അബദ്ധമാണെന്നു പറവാനുള്ള കാലമായിട്ടില്ല.

ഈ സംഗതി എങ്ങിനെയിരുന്നാലും കവി ഭക്തനും വിരക്തനും സരസനുമായ ഒരു നമ്പൂരിയായിരുന്നുവെന്നും, അദ്ദേഹം വടക്കേ മലയാളത്തുകാരനും കോലസ്സനാട്ടിൽ ഉദയവർമ്മരാജാവിന്റെ ആശ്രിതനും ആയിരുന്നുവെന്നും കൃഷ്ണഗാഥയിൽനിന്നുതന്നെ ഊഹിക്കാം.

'കൃഷ്ണഗാഥ മദ്ധ്യകാലത്തു നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന മലയാളഭാഷയുടെ ഒട്ടുവിലത്തെ അവസ്ഥയെ പ്രദേശിപ്പിക്കുന്നു'വെന്നും, 'ഗ്രന്ഥകർത്താവായ ചെറുശ്ശേരി ജീവിച്ചിരുന്ന കാലം 650-ഠ 750-ഠ മദ്ധ്യേയായിരിക്കണമെന്നും ഭാഷാചരിത്രകർത്താവു പറയുന്നു.

അവിടവിടെയായി പല ഇടങ്ങളിലും പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള സ്തുതികൾ എഴുത്തച്ഛന്റെ സ്തുതികളെപ്പോലെ മനസ്സിൽ തട്ടി പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയാണെന്നു ധാരാളം അറിയാം. "സംസാരമോക്ഷത്തിൻ കാരണമായുള്ള വൈരാ

ഗ്ര്യമെന്നല്ലോ ചൊല്ലിക്കേൾപ്പൂ എന്നതുതന്നെ വരുത്തി നിന്നീടുവാ-നിന്നിതു തന്നെ ഞാൻ നിർമ്മിക്കുന്നു." ഇതാണ് നമ്പൂരിപ്പുലിതം.

വടക്കേ മലയാളത്തിൽ വടകരയ്ക്കടുത്ത്, ഇപ്പോൾ 'പുതുപ്പണ'മെന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന ദിക്കിനെ ആദ്യകാലങ്ങളിൽ 'പുതുപ്പട്ടണ'മെന്നായിരുന്നു വിളിച്ചുവന്നിരുന്നത്. ഈ പുതുപ്പട്ടണത്തിലുള്ള തുറശ്ശേരിപ്പുഴ മുതൽ ചന്ദ്രഗിരിവരെയുള്ള നാടിനാണ് കേരളോല്പത്തിയിൽ 'കോലത്തുനാട്" എന്നും 'ഉത്തരകേരള'മെന്നും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ പിന്നീട് ഇതിന്റെ അതിർത്തികൾ തലശ്ശേരിയും, അള്ളടത്തു സ്വരൂപവും അല്ലെങ്കിൽ അള്ളോൻ വാഴുന്ന നീലേശ്വരവും ആയിത്തീർന്നു. കോലത്തുനാട്ടിലെ രാജാവിനു കോലത്തിരിയെന്നും, ആ രാജവംശത്തിനു കോലസ്വരൂപമെന്നും പേർ പറയുന്നു.

നമ്മുടെ ഗ്രന്ഥകർത്താവ് ഈ സ്വരൂപത്തിലെ ഉദയവർമ്മരാജാവിന്റെ ഒരാശ്രിതനായിരുന്നു. "പാലാഴിമാതുതാൻ പാലിച്ചുപോരുന്ന കോലാധിനാഥനുദയവർമ്മൻ ആജ്ഞയെച്ചെയ്കയാലജ്ഞനായുള്ള ഞാൻ... ദേവകീസൂനുവായ്മേവി നിന്നീടുന്ന കേവലൻ തന്നുടെ ലീല ചൊൽചാൻ... ആരംഭിച്ചീടുന്നേനായവണ്ണം," എന്ന് ആദ്യത്തിങ്കലും, "ആജ്ഞയാ കോലഭൂപസ്യ പ്രാജ്ഞസ്യോദയവർമ്മണഃ കൃതായാം കൃഷ്ണഗാഥായാം," എന്നു കൃഷ്ണോല്പത്തി മുതലായ ഓരോ ഘട്ടത്തിന്റെ അവസാനത്തിലും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട്, ഈ രാജാവിന്റെ പ്രത്യേക ആവശ്യത്തിന്മേലാണ് ഇദ്ദേഹം ഭാഗവതം ദശമം

ഒരു പുതിയ രീതിയിലുള്ള ഭാഷാഗാനമായിട്ടു ചമച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു തീർച്ചയാവുന്നുണ്ട്.

രാജാവ് ഇപ്രകാരം ആവശ്യപ്പെടുവാൻ ഒരു സംഗതി ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു കേൾക്കുവാൻ നേരമ്പോക്കുള്ളതാണ്. രാജാവും നമ്പൂരിയുംകൂടി ചതുരംഗം വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, അവരുടെ അടുത്തു തൊട്ടിക്കട്ടിലിൽ കുട്ടിയെ കിടത്തി ആട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്ന, രാജാവിന്റെ ഭാര്യ, ഒരു നിലകൂടി തെറ്റിയാൽ രാജാവിന് അടിയറവായി എന്നു കണ്ടിട്ട്, 'ഉന്തുന്തുന്തുന്തുന്തു... ആളെ ഉന്ത്' എന്നു കുട്ടിയെ ഉറക്കുവാൻ പാട്ടുപാടുന്നുവെന്നൊരു വ്യാജേന ഭർത്താവിനു നില്പുകള്ളി കാണിച്ചുകൊടുത്തുവത്രെ. പാട്ടിന്റെ സാരമറിഞ്ഞു രാജാവ് ആളെ തള്ളിയപ്പോൾ കൈ ജയിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതിൽവെച്ചു രാജാവിന് അപാരമായ സന്തോഷമുണ്ടായി. ഭാര്യ പാടിയ മട്ടിൽ ദശമം പാട്ടായിട്ടുണ്ടാക്കേണമെന്നു കല്പിച്ചിട്ടു നമ്പൂരി അതിനു ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നാണ് പറഞ്ഞുവരുന്നത്. ഇങ്ങിനെയൊരു കാരണം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇല്ലെങ്കിലും കാര്യത്തിനു ദോഷമില്ല, നിശ്ചയംതന്നെ.

കൃഷ്ണപ്പാട്ട് ഒരു ഇഴഞ്ഞ മട്ടിലാണ് പാടിക്കേട്ടിട്ടുള്ളത്. 'ഇതിന്റെ ഗാനരീതിക്ക് എല്ലാ അക്ഷരവും ഗുരുവായിത്തന്നെ ഉച്ചരിക്കുകയും വേണം.' കൃഷ്ണഗാഥയിൽ കഥാഭാഗം മുഴുവനും ഒരേ ശീലുതന്നെയാണ്; എന്നാൽ അവസാനം കവിയുടെ സ്വന്തം രണ്ടു സ്തുതികൾ വേറെ രണ്ടുശീലുകളിലാകുന്നു. ഈ മൂന്നുശീലുകളിൽ ആദ്യത്തേതിനു 'മാകന്ദമഞ്ജരി'യെന്നാണ് പേർ പറയുന്ന

ത്. ഇതിന്റെ ലക്ഷണം ടി. എം. കോവുണ്ണി നെടുങ്ങാടി അവർകളുടെ കേരളകൌമുദിയിൽ താഴെ പറയും പ്രകാരം കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. കാകളിയുടെ രണ്ടാമത്തെ അടിയിൽനിന്നും രണ്ടക്ഷരം കുറഞ്ഞിട്ടുള്ള ശീല് 'മാകന്ദമഞ്ജരി' കാകളിയുടെ അടി ഒന്നിൽ ഇരുപതു മാത്രയും, സാധാരണ പന്ത്രണ്ടക്ഷരവും ഉണ്ടായിരിക്കും. 'മറപൊരുളായി മറഞ്ഞവരാം ഹരി' എന്നു തൊട്ടുള്ള രണ്ടാമത്തെ ശീലിൽ കാട്ടനിലെപ്പോലെ പതിനാറു മാത്രയേ ഉള്ളു എങ്കിലും ചൊല്ലുന്ന രീതിക്കു വളരെ അന്തരമുണ്ട്. "കമലാകരപരിലാളിതകഴൽതന്നിണ കനിവോടമരാവലി വിരവോടഥ തൊഴുതീടിനസമയേ" എന്നു മുതലായ മൂന്നാമത്തെ മാതിരി കരിണീവൃത്തത്തിലുമാകുന്നു.

ഈ കൃതിക്കു വടക്കൻദിക്കുകളിൽ 'കൃഷ്ണപ്പാട്ടെ'ന്നും, തെക്കൻദിക്കുകളിൽ 'ചെറുശ്ശേരി' എന്നും പേർ പറഞ്ഞുവരുന്നു. ആപാദമധുരത്വവും ആലോചനാമൃതത്വവും കൂടിച്ചേർന്നിട്ടൊരു കവിത കൃഷ്ണഗാഥക്കു ശരി കൃഷ്ണഗാഥതന്നേയുള്ളു. "എരിശ്ശേരിക്കു കഷ്ണം പോരാ" എന്നൊരു വിദ്വാൻ പറഞ്ഞതിന്ന്, "എളക്കിനോക്കിയാൽ കാണാ"മെന്നു കവി മറുപടി പറഞ്ഞതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

'നണ്ണി', 'അ്മിണ്ണു', 'മാൺപ്' എന്നു തുടങ്ങി ഇപ്പോൾ അപ്രസിദ്ധങ്ങളായ പല പദങ്ങളും ഈ കൃതിയിൽ ഉണ്ട്. അതുകൊണ്ടു പഴയഭാഷ പരിചയമില്ലാത്തവൎക്ക് അൎത്ഥം എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാവുന്നതല്ല. എന്നാൽ എഴും എട്ടും ശതവൎഷങ്ങളിൽ ഈവക പദ

ങ്ങൾ വളരെ പ്രചാരമുള്ളവയും ലളിതങ്ങളും ആയിരുന്നു. പച്ചഭാഷ എഴുതി ഇങ്ങിനെ മെച്ചം നേടുവാൻ ആരാലും അത്ര എളുപ്പത്തിൽ സാധിക്കുന്നതല്ല. ഭാഗവതം ദശമം പലരും പലവിധത്തിലും ഭാഷപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ മനോധർമ്മപ്രകടനവും അലങ്കാരപ്രയോഗവും അമൃതനിഷ്യന്ദികളായ സുലളിതപദങ്ങളുടെ മേളനവും ഫലിതവും പഴക്കവും ഒഴുക്കും എല്ലാംകൂടി തികഞ്ഞിട്ടൊരു കവിത വായിക്കണമെങ്കിൽ കൃഷ്ണഗാഥ തന്നെ ആശ്രയിക്കണം.

ക്ലിഷ്ടത കൂടാതെ ശുദ്ധമലയാളപദങ്ങളെക്കൊണ്ടു ശ്ലേഷാലങ്കാരം പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഷാകവികൾ വളരെച്ചുരുങ്ങും; എന്നാൽ "ചാടായിവന്നൊരു ദാനവനെങ്കിലും ചാടായിവന്നീല മേനിതന്നിൽ - ഓടായിവന്നൊരുറുങ്ങിനാനെങ്കിലും ഓടായിവന്നീല കൊല്ലുന്നേരം - പാറമേൽ വീണുമരിച്ചവൻ കാററിനുമാറായിവന്നതോ ചേരുമല്ലോ - മാഴ്കാതെ മേവുന്ന ബാലകലീലയ്ക്കു മാറായിവന്നതും ചേരുമോന്നോ - മാനവപീഡകൊണ്ടാകുലരായുള്ള മാനവർ കോലുന്നിതാപത്തിനും - മാറായിവന്നതപ്പൈതൽതന്നമ്മയ്ക്കു മാറാതെവീണോരു കണ്ണുനീരും - വാടാതെനിന്നുള്ള മാല്യങ്ങളെല്ലാർക്കും ചൂടായിവന്നിട്ടേപണ്ടേകാൺമൂ - നീടാർന്ന നന്ദനുമാനസമന്നേരം ചൂടായിവന്നുപോൽ കാൺകപിച്ചു" എന്നും മററും തട്ടിമിന്നിച്ചിരിക്കുന്നതു കണ്ടാൽ കൃഷ്ണഗാഥാകർത്താവു മലയാളഭാഷയിൽ ശ്ലേഷസ്സു് കണ്ണുമുണ്ടെന്നുതന്നെ ധരിച്ചിട്ടില്ലെന്നു തോന്നും.

ഇങ്ങിനെ എല്ലാററിന്നും ഉദാഹരണങ്ങൾ കൊടുക്കവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതായാൽ പുസ്തകം ആപാദചൂഡം അങ്ങിനെതന്നെ എടുത്തു പെടുത്തിടപ്പായെങ്കിലോ എന്നു ഭയപ്പെട്ടു് ആ ഭാരം വായനക്കാരെ ഏല്പിക്കുന്നു.

സാമൂതിരിപ്പാടും

പതിനെട്ടരക്കവികളും

വണ്ടിയ്ക്കു പൂട്ടിയ കതിരകൾ ഓടുന്നതും ചാടുന്നതും നടക്കുന്നതും നില്ക്കുന്നതും കടിഞ്ഞാൺ പിടിയ്ക്കുന്ന സൂതന്റെ സാമൎത്ഥ്യം അനുസരിച്ചല്ലേ? അതുപോലെ ഒരു രാജ്യത്തുള്ള പ്രജകളുടെ പ്രവൃത്തികൾ ആ രാജ്യത്തെ ഭരിയ്ക്കുന്ന രാജ്യതന്ത്രനിപുണന്മാരായ രാജപ്രതിനിധികളുടേയോ, രാജാവിന്റേയോ, നീതിസാമൎത്ഥ്യവും, ബുദ്ധിശക്തിയും അനുസരിച്ചാണിരിയ്ക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഏതു കാലത്തും ഏതു രാജ്യത്തും രാജാക്കന്മാർ രാജ്യഭരണവിഷയമായിട്ടുണ്ടാകാവുന്ന സകല ക്ലേശങ്ങളേയും ജയിക്കേണ്ടതിന്നു് ഉപയോഗിക്കുന്ന പലമാതിരി കൌശലങ്ങളിലുംവെച്ചു് ഒന്നാമതായും ഉത്തമമായും ഉള്ള കൌശലം ആ രാജ്യത്തെ പ്രജകൾക്കു വിദ്യാഭ്യാസം ഉണ്ടാകുന്നതാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഈ ഉത്തമമാൎഗ്ഗം അറിഞ്ഞു പ്രവൃത്തിച്ചിട്ടുള്ള രാജാക്കന്മാർ ഏതു രാജ്യത്തെങ്കിലും ഏ

ളു കാലത്തെങ്കിലും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവരുടേയും അവരുടെ പ്രജകളുടേയും പേരു മാത്രമാണ് ലോകത്തിൽ അനശ്വരമായി നിലനിന്നുപോരുന്നതു്; സംശയമില്ല. പക്ഷേ വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായം കാലദേശാദിഭേദത്തെ അനുസരിച്ചു മാറിമാറി വന്നേയ്ക്കാമെന്നല്ലാതെ വിദ്യയുടെ പരമപ്രയോജനമായ അറിവിനേയും ജനങ്ങളുടെ യോഗക്ഷേമാഭിവൃദ്ധിയേയും സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം യാതൊരുകാലത്തും യാതൊരുദേശത്തും പറയത്തക്ക ഭേദഗതിയൊന്നുമുണ്ടാവാൻ സംഗതിയില്ല.

പണ്ടു കേരളചക്രവർത്തികളായിരുന്ന പെരുമാക്കന്മാരുടെ വാഴ്ചയ്ക്കുശേഷം ഒരു സഹസ്രാബ്ദത്തിലധികംകാലം സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടുകൂടി മദ്ധ്യകേരളം ഭരിച്ചിരുന്ന പ്രധാനപ്പെട്ട കോഴിക്കോട്ടു രാജാക്കന്മാരിൽ രാജ്യഭരണത്തിന്റെ അഭ്യുദയം മൂർച്ഛിച്ചിരുന്നതു കൊല്ലവർഷം നാനൂററിന്നും എണ്ണൂററിന്നും മദ്ധ്യത്തിലായിരുന്നു എന്നൂഹിപ്പാൻ പല ലക്ഷ്യങ്ങളുമുണ്ട്.

അക്കാലങ്ങളിലുള്ള സാമൂതിരിപ്പാടന്മാരിൽ ശസ്ത്രംകൊണ്ടും ശാസ്ത്രംകൊണ്ടും പരരാഷ്ട്രഭഞ്ജനവും സ്വരാഷ്ട്രരഞ്ജനവും ഒരുപോലെ ചെയ്തിരുന്ന ചില പടവീരന്മാരും, ശസ്ത്രപ്രാധാന്യം കൂടുന്ന ചില ബാഹുശൂരന്മാരും, ശാസ്ത്രനൈപുണ്യമേറുന്ന ചില മഹാധീരന്മാരും, ഇങ്ങിനെ പലതരക്കാരുമുണ്ടായിരുന്നു. കൊല്ലവർഷം 600. നു മേൽ നാടു വാണിരുന്ന മാനവിക്രമനെന്ന സാമൂതിരിപ്പാട് ഇതിൽ ഒന്നാമത്തെ വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട ഒരാളായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജ്യഭാരരീതിയെപ്പററി പൊ

തുവിൽ ഒരു ശരിയായ ചരിത്രം എഴുതുവാൻ വിശ്വാസയോഗ്യങ്ങളായ ലക്ഷ്യങ്ങൾ പോരാത്തതിനാൽ അതിലേയ്ക്കിറങ്ങുവാൻ ധൈര്യമില്ലെന്നുള്ള ന്യൂനത മലയാളചരിത്രത്തെപ്പററി വല്ലതും പറവാൻ തുനിയുന്നവരെല്ലാം പറയുന്നപോലെ എനിക്കും പറയേണ്ടതായി വന്നിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ ശാസ്ത്രപാണ്ഡിത്യവിലാസത്തെ പ്രകടിപ്പിയ്ക്കുന്നതായ ചില പണ്ഡിതസഭകളെക്കുറിച്ചു പഴമക്കാർ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുള്ള ഓരോ ഐതിഹ്യങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയും, ആവക ഐതിഹ്യങ്ങളെങ്കിലും നിശ്ശേഷം നശിയ്ക്കാതിരിയ്ക്കട്ടെ എന്നു വിചാരിച്ചും കുറച്ചു ചിലതിവിടെ പറവാൻ വിചാരിയ്ക്കുന്നതാണ്.

ആ സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ പൂർവ്വന്മാർതന്നെ വിദ്യാഭിവൃദ്ധിയ്ക്കുവേണ്ടി വിദ്വാന്മാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുവാനായി പല ഏർപ്പാടുകളും ചെയ്തുവെച്ചിട്ടുള്ള കൂട്ടത്തിൽ ഒന്നാണ്, ഇന്നും നടന്നുവരുന്നതായ തളിയിലെ താനം. (താനം എന്നാൽ അഭ്യർഹന്മാരായ ബ്രാഹ്മണർക്കുള്ള ദാനം.) വേദശാസ്ത്രങ്ങളിൽ യോഗ്യതയും, ആഭിജാത്യവും ഉള്ള ബ്രാഹ്മണരെ മാത്രമേ 'അഭ്യർഹ'ന്മാരായി ഗണിയ്ക്കയുള്ളൂ. ഇങ്ങിനെ താനം പ്രായേണ പൂർവ്വന്മാരുടെ ശ്രാദ്ധദിവസങ്ങളിലാണ് ചെയ്തുവരാറുള്ളത്. തളിയിൽ താനവും ആ കൂട്ടത്തിലൊന്നാണ്. പക്ഷേ അവിടെ വ്യാകരണം, മീമാംസ, വേദാന്തം, ഈ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ഏതിലെങ്കിലും പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളവരെ മാത്രമേ അഭ്യർഹന്മാരായി സ്വീകരിച്ചു ചാർത്തുകയുള്ളൂ. ഈ വി

ധമുള്ള ചാത്തലും ഓരോ പന്തീരാണ്ടു കൂടുമ്പോൾ മാത്രമേയുള്ളൂ. മലയാളത്തിൽ പണ്ടുണ്ടായിരുന്ന പലേ കാൎയ്യങ്ങളുടേയും നടപടികളെ നവീകരിക്കുന്നതു് ഓരോ പന്തീരാണ്ടു കൂടുമ്പോഴായിരുന്നു എന്നറിയാത്തവരില്ലല്ലോ. അങ്ങിനെ അതാതുകാലത്തു മലയാളത്തിൽ യോഗ്യരായ ബ്രാഹ്മണർ താനത്തിന്നു് ഏഴു ദിവസം മുമ്പെ അവിടെച്ചെന്നു ചേൎന്നു ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ നടത്തി അതിൽവെച്ചു് അവരവരുടെ യോഗ്യതാക്രമം സാധിക്കുന്നതനുസരിച്ചു് അവസാനദിവസം അവരവൎക്കുള്ള താനക്കിഴി വാങ്ങണമെന്നാണു് നിയമം. ഇങ്ങിനെയുള്ള നിയമം നിമിത്തം അന്നു മലയാളബ്രാഹ്മണരുടെ ഇടയിൽ ഇനിയത്തെ തളിയിൽതാനത്തിന്ന' ഒന്നാമത്തെക്കിഴി എനിക്കു വാങ്ങേണം, എനിക്കു വാങ്ങേണമെന്നുള്ള അത്യുത്സാഹംനിമിത്തം കൊണ്ടുപിടിച്ചു പഠിച്ചു പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള യോഗ്യന്മാർ കുറച്ചൊന്നുമല്ലായിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ പ്രശസ്തനിലയിൽ പ്രസിദ്ധമായി നടത്തിവരുന്ന തളിയിൽ താനത്തിൽ കിഴി വാങ്ങിയിരുന്ന അത്ഭുതപണ്ഡിതന്മാരും മുൻപറഞ്ഞ സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ സദസ്യന്മാരുമായ താഴെ പറയുന്നവരെ 'പതിനെട്ടരക്കവികൾ' എന്നാണു് പഴമക്കാർ പറഞ്ഞുവരാറുള്ളതു്.

1. പയ്യൂർപ്പട്ടേരിമാർ—ജ്യേഷ്ഠാനുജന്മാരായ എട്ടുപേരും, ഒരു മഹനും
2. തിരുവള്ളര(തിരുവേഗപ്പുഴ)ക്കാർ അഞ്ചു നമ്പൂരിമാർ

8. മല്ലപ്പിള്ളിപ്പട്ടേരി
4. ചേന്നാസ്സു നാരായണൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്
5. കാക്കശ്ശേരിപ്പട്ടേരി
6. ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾ
7. പൂനത്തുനമ്പൂരി (അരക്കവി)

ഈ പഴൂപ്പട്ടേരിമാരിൽ ജ്യേഷ്ഠനായ അച്ഛൻഭട്ടതിരിപ്പാട്ടിലെയാണ് ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾ കോകിലസന്ദേശത്തിൽ 'തന്മീമാംസാദ്വയകലശരോസ്സുതമപൂർണ്ണ്യം മഹർഷേഃ' എന്നു തുടങ്ങി വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ മഹർഷിക്ക് ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികളോടുള്ള വാദപ്രതിവാദത്തിൽ നിർവ്വചനധാരയിൽ ഒരു സ്ഖലനം പററിയപ്പോൾ പ്രതിവാദിയായ ശാസ്ത്രികൾതന്നെ രണ്ടാമതൊന്നുകൂടി നിർവ്വചിക്കാൻ നിർബ്ബന്ധിച്ചിട്ടും 'ഞാൻ ഒരു സദസ്സിൽ രണ്ടാമതു മറെറാരുവിധം പറയുകയുണ്ടായിട്ടില്ല'എന്നുമാത്രം ഉത്തരം പറഞ്ഞ് അദ്ദേഹം തോററ നിലയിൽ പിൻവലിച്ചു എന്നാണ് പ്രസിദ്ധി. ഈ ജ്യേഷ്ഠനും അനുജന്മാരും ഒന്നിച്ച് അച്ഛന്റെ ശ്രാദ്ധമൂട്ടേണമെങ്കിൽ അതാതു കൊല്ലത്തിൽ ഓരോ പുതിയ മീമാംസാഗ്രന്ഥങ്ങൾ എല്ലാ സോദരന്മാരും ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടുവന്നു പരസ്പരം കാണിച്ചുകൊടുക്കേണമെന്നാണത്രേ ഇവരുടെ നിശ്ചയം. ഇവരിൽ അഞ്ചാമൻ നാരായണൻപട്ടേരി ഒരു മടിയനായിരുന്നു. മറെറല്ലാസ്സഹോദരന്മാരുടേയും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിച്ചുകേട്ടതിനുശേഷം ശ്രാദ്ധത്തിനു രണ്ടുനാലുദിവസം മുമ്പിലേ ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണത്തിനുദ്യമിക്കയുള്ളു. എന്നാൽ ഗ്രന്ഥം കഴിയുമ്പോൾ മററുള്ളവയിലൊ

ക്കയും മൊകത്തരമായിത്തീരുകയും ചെയ്യും. ഇവരിൽ മഹനും അച്ഛനെപ്പോലെത്തന്നെ സർവ്വസമ്മതനായ പണ്ഡിതശ്രോത്രിയനായിരുന്നു എന്നു, സാമാന്യക്കാരെ അത്ര വകവെയ്ക്കാത്ത, ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികളുടെ 'മല്ലികാമാരുത'മെന്ന പ്രകരണത്തിൽ 'ഉക്തഞ്ച മഹർഷിപുത്രേണ പരമേശ്വരേണ' എന്ന പീഠികയോടുകൂടി ഒരു പ്രശംസാശ്ലോകം ചേർത്തിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്. ഇവരുടെ ചില മീമാംസാഗ്രന്ഥങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ പലരുടെ കൈവശത്തിലും ഉണ്ടെന്നല്ലാതെ കാവ്യഗ്രന്ഥങ്ങളൊന്നും ഇതേവരെ കണ്ടുകിട്ടീട്ടില്ല.

2. തിരുവേഗപ്പുഴ (തിരുപ്പുറ) ക്കാരായ അഞ്ചു നമ്പൂരിമാരിൽ ഒരാളുടെ 'ലക്ഷ്മീമാനവേദ'മെന്ന നാടകവും ബ്രഹ്മദത്തപുത്രനായ നാരായണൻ എന്ന മറ്റൊരാളുടെ 'സുഭദ്രാഹരണ'കാവ്യവും കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ശേഷം മൂന്നു പേരുടേയും കൃതികളായി വല്ലതും ഉണ്ടോ എന്ന് ഇതേവരെ അറിഞ്ഞിട്ടില്ല.

8. മല്ലപ്പിള്ളിപ്പട്ടേരിയുടെ കൃതികളും ഇതുവരെ യാതൊന്നും വെളിപ്പെട്ടിട്ടില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിനേയും ചേന്നാസ്സ് നമ്പൂരിപ്പാടിനേയും രാജദൂഷണങ്ങളായ ചില ശ്ലോകങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയ കുററത്തിന്ന് ഉചിതശിക്ഷാദക്ഷനായ സാമൂതിരിപ്പാട് അത്ഭുതപൂർവ്വമായവിധം ഒരിക്കൽ ശിക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതിൽ മല്ലപ്പിള്ളിപ്പട്ടേരിക്കു തളിയിൽ താനത്തിന്നു മുമ്പിൽക്കടന്നു കിഴിയെടുക്കണമെന്നുള്ളതാണ് ശിക്ഷ. തന്നേക്കാളധികം യോഗ്യന്മാരുള്ളപ്പോൾ താൻ മുമ്പിൽക്കടന്നു കിഴിയെടുക്കുക

എന്നുള്ള വിവേകികളായ പണ്ഡിതന്മാർക്ക്, വിശേഷിച്ച് അക്കാലത്തെ നമ്പൂരിമാർക്ക്, സങ്കോചകരമായ ഒരു ധർമ്മസങ്കടമായിരുന്നു. പട്ടേരിസ്സ് ഈ ശിക്ഷതന്നെ മേലാൽ തറവാട്ടധികാരമായിത്തീരത്തക്കവണ്ണം യോഗ്യത സമ്പാദിപ്പാൻ കാരണമായിക്കലാശിച്ചു.

4. ചേന്നാസ്സ്നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേയ്ക്കുള്ള ശിക്ഷ, 'തന്ത്രവിഷയത്തിൽ ഒരുത്തമഗ്രന്ഥമുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടുവന്നേ എന്നെക്കാണേണ്ടു' എന്നായിരുന്നു. ഈ ഒരു ശിക്ഷയുടെ ഫലമാണ് കേരളത്തിലിപ്പോഴുള്ള തന്ത്രികൾക്കെന്നുവേണ്ടാ തച്ചുശാസ്ത്രക്കാർക്കുംകൂടി സർവ്വാവലംബനമായ 'തന്ത്രസമുച്ചയം' എന്ന ഉത്തമഗ്രന്ഥം. ഈ തന്ത്രശാസ്ത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേയ്ക്കുള്ള കവിതാവൈദഗ്ദ്ധ്യവും ചുരുക്കിപ്പറവാനുള്ള സാമർത്ഥ്യവും നല്ലവണ്ണം പ്രകാശിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചുരുക്കിപ്പറക എന്ന വിഷയത്തിൽ സാക്ഷാൽ ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾക്കപോലും അദ്ദേഹത്തിനോടു മടക്കമായിരുന്നു. നമ്പൂരിപ്പാട് ഈ ഗ്രന്ഥമുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നതിനിടയ്ക്കൊരിയ്ക്കൽ യദൃച്ഛയായി ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾ അവിടെച്ചെന്നപ്പോൾ താനും രണ്ടു ശ്ലോകം ഉണ്ടാക്കാമെന്നും അതിൽ അടങ്ങേണ്ടതായ കാര്യങ്ങൾ ഇന്നിന്നവയാണെന്നു പറയേണമെന്നും നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലോട് ആവശ്യപ്പെട്ടപ്രകാരം നമ്പൂരിപ്പാട് സമ്മതിച്ചു വിഷയം പറഞ്ഞുകൊടുക്കുകയും ശാസ്ത്രികൾ തൻെറ വാഗ്വിലാസത്തെ പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ശ്ലോകമുണ്ടാക്കാനാരംഭിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. ഒന്നരശ്ലോകം കഴിഞ്ഞിട്ടും പറവാനുള്ള കാര്യങ്ങൾ വളരെ ശേഷിച്ചിരുന്നതിനാൽ പിന്നെ

അരശ്ലോകംകൊണ്ട് അതു മുഴുവനും പറഞ്ഞുതീർക്കാൻ തന്നാലസാദ്ധ്യമാണെന്നു കണ്ടു നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേയ്ക്കുതന്നെ ഒഴിഞ്ഞുകൊടുക്കുകയും നമ്പൂരിപ്പാട് ബാക്കിയുള്ള അരശ്ലോകംകൊണ്ടുതന്നെ പറയേണ്ട കാര്യങ്ങളെ മുഴുവൻ നിശ്ശേഷമായിപ്പറഞ്ഞ് അവസാനിപ്പിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു എന്നു പ്രസിദ്ധമാണ്.

5. കാക്കശ്ശേരിപ്പട്ടേരി ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികളെ ജയിപ്പാൻവേണ്ടി നമ്പൂരിമാരുടെ തപസ്സുകൊണ്ടുണ്ടായ ഒരു മൂർത്തിയായിരുന്നു എന്നാണ് മലയാളികൾ വിശ്വസിച്ചുപോരുന്നത്. തന്നെജ്ജയിപ്പാനായി ജനിച്ചിട്ടുള്ള ഈ കുട്ടിയെ ദ്രോണാചാര്യരെപ്പോലെ പഠിപ്പിച്ചതും ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾതന്നെയാണത്രേ! പട്ടേരി തന്റെ പന്ത്രണ്ടാമത്തെ വയസ്സിലാണ് ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികളെജ്ജയിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ഈ ബാലപണ്ഡിതൻ സഭയിൽക്കയറിയ ദിവസം സാഹങ്കാരമായി പ്രയോഗിച്ച ശ്ലോകമാണിത്,

'ന ച്ഛത്രം ന തുരംഗമോ ന വദതാം
വൃന്ദാനി നോ വന്ദിനാം
ന ശ്മശ്രൂണി ന പട്ടബന്ധവസനം
നഭ്യംബരാഡംബരം
അസ്യ ത്വസ്യ കമമന്ദമന്ദരഗിരി-
പ്രോദ്ധൂതദുഗ്ദ്ധോദധി-
പ്രേംഖദ്വീചിപരമ്പരാപരിണതാ
വാണീ തു നാണീയസീ.'

ഈ മഹാകവിയുടെ കൃതികളിൽ 'വസുമതീമാന വിക്രമം' എന്ന നാടകം മാത്രമേ ഇപ്പോൾ കണ്ടുകിട്ടീട്ടുള്ളൂ. ഇദ്ദേഹത്തിനെ ഒടുവിൽ വിഷയവിരക്തിനിമിത്തം ആചാരനിരാസ്ഥനാകയാൽ നമ്പൂരിമാർ വർജ്ജിച്ചുകളഞ്ഞു. ഒരുദിവസം പട്ടേരി സന്ധ്യാസമയത്തിൽ ചെയ്യേണ്ടതായ കൃത്യങ്ങളൊന്നും കൂടാതെ തൻെറ പതിവിൻ പ്രകാരം അലസനായി ബ്രാഹ്മണരുടെ സദസ്സിൽക്കയറിച്ചെന്നപ്പോൾ നമ്പൂരിമാരിൽ ചിലർ, 'പട്ടേരി എന്താണിങ്ങനെ സന്ധ്യാവന്ദനാദികൾ ഒന്നും ചെയ്യാതെ കേവലം മൂഢന്മാരെപ്പോലെ നടിക്കുന്നത്' എന്നു ചോദിച്ചതിന്നു മറുപടിയായി പട്ടേരി അപ്പോൾ ചൊല്ലിയ ശ്ലോകമാണിത്.

'ഹൃദാകാശേ ചിദാദിത്യസ്സദാഭാതി നിരന്തരം
ഉദയാസ്തമയൌ ന സ്തഃ കഥം സന്ധ്യാമുപാസ്മഹേ?'

ഇങ്ങിനെ കാലക്രമേണ പട്ടേരിയുടെ ആചാരനടപടികളിൽ നമ്പൂരിമാൎക്കു് ഒട്ടും തൃപ്തിയില്ലാതെയായിത്തീരുകയും പട്ടേരിയുടെ യോഗ്യതയോൎത്തു് അദ്ദേഹത്തിനോടു യാതൊന്നും പറവാൻ ശക്തിയില്ലാതെവരികയും ചെയ്കതിനാൽ ഒടുവിൽ ഈ സങ്കടനിവൃത്തിക്കായി എല്ലാവരുംകൂടി ചോററിനിക്കരെവെച്ചു പട്ടേരിയോടുതന്നെ സംശയം ചോദിക്കുന്നതാണു് നല്ലതെന്നുറച്ചു് അപ്രകാരം അവർ തമ്മിൽ നടന്ന സംഭാഷണശ്ലോകമാണിത്.

നമ്പൂരിമാർ—'ആപദി കിം കരണീയം?
പട്ടേരി—സ്മരണീയം ചരണയുഗളമംബായാഃ!

നമ്പൂരിമാർ—തൽസ്മരണം കിം കരുതേ?
പട്ടേരി—ബ്രാഹ്മാദീനപി ച കിങ്കരീകരുതേ.'

മലയാളത്തിൽ നമ്പൂരിമാരുടെ ഇടയിൽ പണ്ട് എന്നു മാത്രമല്ലാ കുറച്ചൊക്കെ ഇപ്പോഴും പരദേശികളോടുകൂടി പെരുമാറുകയും, വിശേഷിച്ച് അവരുടെ ക്രിയാംശങ്ങളായ വിഷയങ്ങളിൽ യാതൊരു പ്രകാരത്തിലും പരദേശിസംബന്ധമുണ്ടായിരിയ്ക്കയും പാടില്ലെന്നു കലശലായ നിർബ്ബന്ധം കാണുന്ന സ്ഥിതിയ്ക്കു മലയാളികളുടെ സ്വദേശാഭിമാനം മൂർച്ഛിച്ചിരുന്ന അക്കാലത്തു തളിയിലേത്താനത്തിൽ കിഴക്കെ കാഞ്ചീപുരത്തുകാരനായ ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾക്ക് അവകാശം സിദ്ധിപ്പാൻ ഇടവരത്തക്കവണ്ണം അദ്ദേഹത്തിനെ സദസ്യനായി സ്വീകരിച്ചതു സ്വദേശഗുണസംരക്ഷണദീക്ഷിതനായിരുന്ന സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലേയ്ക്ക് ഒരു ന്യൂനതയായില്ലേ എന്നു വല്ലവരും ശങ്കിയ്ക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അവർ, അതുനിമിത്തം മലയാളികളുടെ ഇടയിൽ പിന്നീടുണ്ടാവുന്ന ഐകമത്യത്തിന്റേയും പരിശ്രമത്തിന്റേയും അപ്രതിഹതമായും അസാധാരണമായുമുള്ള ഫലങ്ങളെ ആലോചിയ്ക്കുമ്പോൾ ആ മഹാന്റെ ഈ പ്രവൃത്തി സ്വദേശപണ്ഡിതന്മാരെ വർദ്ധിപ്പിയ്ക്കുന്നതിനും പ്രോത്സാഹിപ്പിയ്ക്കുന്നതിനും വേണ്ടിത്തന്നെയുള്ള ഒരു പൊടിക്കയ്യായിരുന്നു എന്നോർത്തു സമാധാനപ്പെട്ടുകൊള്ളുമല്ലോ.

ഉദ്ദണ്ഡന്റെ പ്രഥമസഭാപ്രവേശത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലേയ്ക്കു പരിചയപ്പെടുത്തുവാനായി ചേന്നാസ്സു നമ്പൂരിപ്പാടു ചൊല്ലിയ ശ്ലോകമാണിത്:

'പ്രക്രീഡൽകാൎത്തവീൎയ്യാൎജ്ജുനഭുജവിധൂതോ-
ന്മുക്തസോമോത്ഭവാംഭ-
സ്സംഭാരാഭോഗഡംഭപ്രശമനപടവാ-
ഗ്ഗുംഭഗംഭീരിമശ്രീഃ
തുണ്ഡീരക്ഷോണിദേശാത്തവ ഖലു വിഷയേ
ഹിണ്ഡതോദ്ദണ്ഡസൂരി-
സ്സോയം തേ വിക്രമക്ഷ്മാവര! ന കിമു ഗത-
ശ്ശ്രോത്രിയശ്രോത്രദേശം'

അതിന്നുശേഷം ,അപ്പോൾതന്നെ ഉദ്ദണ്ഡൻസാമൂതിരിപ്പാട്ടിലേയ്ക്കു് അടിയറവെച്ച് ശ്ലോകമിതാണ്.

'ഉദ്ദണ്ഡഃ പരദണ്ഡഭൈരവ! ഭവ-
ദ്ധാത്രാസ്യ ജൈത്രശ്രിയോ-
ഹേതുഃ കേതുരതീത്യ സൂൎയ്യസരണിം
ഗച്ഛൻ നിവാൎയ്യസ്ത്വയാ
നോ ചേൽ തല്പടസമ്പുടോദരലസ-
ച്ചൂളാലമുദ്രാദ്രവ-
ത്സാരംഗം ശശിബിംബമേഷ്യതി തുലാം
ത്വൽപ്രേയസീനാം മുഖൈഃ'

ഒരിക്കൽ ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾ പ്രസിദ്ധമായ 'മൂക്കോല' ക്ഷേത്രത്തിൽ ദേവീദൎശനത്തിന്നായിച്ചെന്നപ്പോൾ നടയിൽവെച്ച് ഒരു ശ്ലോകം ഉണ്ടാക്കിച്ചൊല്ലിത്തുടങ്ങുകയും പൂൎവ്വാൎദ്ധം കഴിഞ്ഞിട്ടു് ഉത്തരാൎദ്ധം തുടങ്ങുവാൻ ഇടസ്സ്വല്പം ആലോചിക്കേണ്ടതായി വരികയും ചെയ്തതിനാൽ ആ സമയം സോപാനത്തു കൊട്ടിക്കൊണ്ടു

നിന്നിരുന്ന ഒരു മാരാർ ഉടനെ അതിൻെറ ശേഷംഭാഗം പൂർവ്വാർദ്ധത്തേക്കാൾ കുറെക്കൂടി നന്നായി ചൊല്ലുകയും ചെയ്തു. ഇതു കേട്ട ശാസ്ത്രികൾ തിരിഞ്ഞുനിന്നു 'കോയം കവിമല്ലഃ' എന്നു ചോദിച്ചതിന്നു മാരാർ 'ദേവ്യാ കരുണാകരഃ' എന്നുത്തരം പറഞ്ഞതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ആ മാരാരുടെ പേരും കരുണാകരൻ എന്നായിരുന്നു. മേല്പറഞ്ഞ ശ്ലോകം ഇതാണ്.

ശാസ്ത്രികൾ—'സംഭരിതഭൂരികൃപമംബ! ശുഭമംഗം
ശുംഭതു ചിരന്തനമിദന്തവ മദന്തഃ'
മാരാർ—'ജംഭരിപുകുംഭിവരകുംഭയുഗഡംഭ-
സ്തംഭികചകുംഭപരിരംഭപരശംഭുഃ'.

പിന്നെ ഒരിക്കൽ വെട്ടത്തുനാട്ടിൽവെച്ച് ഒരു വൃദ്ധപണ്ഡിതനായ തൃക്കണ്ടിയൂർ നാണപ്പപിഷാരോടിയും ശാസ്ത്രികളും തമ്മിൽ ഒമ്പതുദിവസത്തെ വാദം നടന്നിട്ടുണ്ട്. വിഷയം വ്യാകരണമായിരുന്നു. തൃക്കണ്ടിയൂർ പിഷാരോടിമാർ പണ്ടേതന്നെ വംശപരമ്പരയാ പണ്ഡിതന്മാരായിരുന്നു എന്നു പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ശാസ്ത്രികൾ പിഷാരോടിയോടുള്ള വാദാരംഭത്തിൽ ചൊല്ലിയ ശ്ലോകമാണിത്.

'ധന്യമ്മന്യമ്മന്യനീനാഃ ഫണിവരഭണിതാം-
ഭോധികുംഭീകമാരാ
ധന്യാഃ കേചിൽ പ്രഥന്തേ പരഗുണകണികാ-
ശ്ലാഘിനസ്താൻ നമാമഃ

പ്രത്യാഹാരഗ്രഹേപി ഭ്രമിതമതിരസൌ
കോപി സാഹിത്യവിദ്യാ-
കാണോ നാണപ്പനാമാ വ്യവഹരതു ജര-
ത്താവതാ മേ ന ഹാനിഃ'.

ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾ ആദ്യം മലയാളത്തിലേയ്ക്കു വന്നതു്, തന്റെ പാണ്ഡിത്യപ്രകടനംകൊണ്ടു് എളുപ്പത്തിൽ മലയാളികളെ വിസ്മയിപ്പിച്ചുകൊള്ളാമെന്നും മലയാളപണ്ഡിതന്മാരെയെല്ലാം താൻ വാദത്തിൽ ജയിച്ചു കീഴടക്കിക്കളയാമെന്നും ഉള്ള വിചാരത്തോടുകൂടിയായിരിക്കാമെങ്കിലും ഇവിടെ വന്നു കുറെ പെരുമാറിയതോടുകൂടി തന്റെ മുമ്പത്തെ വിചാരം കേവലം അബദ്ധമായിപ്പോയി എന്നും മലയാളഭൂമിയും ഏററവും വിലയുള്ള പണ്ഡിതരത്നങ്ങൾ ധാരാളം വിളയുന്ന ഒരു പ്രദേശമാണെന്നും ആ ബുദ്ധിമാനായ ശാസ്ത്രികൾ നല്ലവണ്ണം അനുഭവം വന്നതിനാൽ കാലക്രമേണ അദ്ദേഹത്തിനു മലയാളത്തെക്കുറിച്ചു വളരെ പ്രതിപത്തി വർദ്ധിക്കുകയും പിന്നെ തന്റെ ആയുഷ്കാലത്തിൽ മിക്ക ഭാഗവും മലയാളത്തിൽത്തന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടുകയും ചെയ്തു എന്നൂഹിപ്പാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'കോകിലസന്ദേശം'തന്നെ ധാരാളം മതിയായ തെളിവാകുന്നു.

പൂനത്തുനമ്പൂരിക്കു പാണ്ഡിത്യവും ആഭിജാത്യവും മററുള്ളവരേക്കാൾ അല്പം കുറവായിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹത്തെ ആ സദസ്സിൽ 'അരക്കവി'യായിട്ടേ ഗണിച്ചിട്ടുള്ളു. എന്നാൽ ആ അരക്കവിയുടെ കൃതിയാണു് പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട കൃഷ്ണഗാഥ (കൃഷ്ണപ്പാട്ടു്). ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ

കരിയ്ക്കലെങ്കിലും വായിച്ചിട്ടുള്ള യാതൊരു സഹൃദയനും അദ്ദേഹത്തെ അരക്കവി എന്നു പറഞ്ഞുകേട്ടാൽ സഹി യ്ക്കയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, 'ഒന്നരക്കവി'യെന്നു പറയേണ്ട താണെന്നു വാദിയ്ക്കുകയുംകൂടി ചെയ്യേണ്ടതാം. പക്ഷേ അദ്ദേ ഹത്തിന്റെ കൂട്ടുകാരായിരുന്ന മററുള്ളവരെല്ലാം സംസ്കൃ തകവികളും അദ്ദേഹം മാത്രമൊരു ഭാഷാകവിയുമാണെ ന്നും, അക്കാലത്ത് എന്നല്ല ഇന്നും സംസ്കൃതവും ഭാഷയും തമ്മിൽ താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കുമ്പോൾ ഒന്നുക്ക് അ രയാവാൻപോലും ഭാഷയ്ക്കു യോഗ്യതയില്ലെന്നും ഉള്ള തത്വം വിചാരിച്ചാൽ അദ്ദേഹത്തിന്ന് അവർ അരക്ക വിയെന്നു പേർ കൊടുത്തതിന്നു ഒന്നരക്കവിയെന്ന പേ രിനേക്കാൾ അധികം വിലയുണ്ടെന്നാണ് വിചാരിയ്ക്കേ ണ്ടതു്. ആക്കാലത്തു മലയാളികളായ പണ്ഡിതന്മാർ തന്നെ ഭാഷാകവിതയിൽ ഇങ്ങിനെ വിപ്രതിപത്തിയു ണ്ടായിരുന്നതോർക്കുമ്പോൾ കേവലം ഒരു പരദേശിയായ ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾക്കു ഭാഷാകവികളെപ്പററി അനാദരം തോന്നിയതിൽ അത്ഭുതം ഉണ്ടോ? ഒരിക്കൽ സാമൂതിരി പ്പാട്ടിലെ മുമ്പിൽവെച്ച് ഒരു ഭാഷാകവിതാപ്രസംഗ ത്തിൽ ഭാഷാകവികളെക്കുറിച്ചു പരിഹാസമായി ശാസ്ത്രി കൾ

'ഭാഷാകവിനിവഹോയം
ദോഷാകരവദ്വിഭാതി ഭുവനതലേ
പ്രായേണ വൃത്തഹീനഃ
സൃഷ്ട്വാലോകേ നിരസ്തഗോപ്രസരഃ'

എന്ന് ഒരു ശ്ലോകം ചൊല്ലിക്കലാശിക്കുമ്പോഴേയ്ക്കും നമ്മുടെ പൂന്തത്തിൽ നമ്പൂരി രാജാവിനെ കാണ്മാനായി അവിടെ കയറിച്ചെന്ന്

'താരിത്തന്വീകടാക്ഷാഞ്ചലമധുപകലാ-
രാമ! രാമാജനാനാം
നീരിത്താർബ്ബാണ! വൈരാകരനികരതമോ-
മണ്ഡലീചണ്ഡഭാനോ!
നേരെത്താതോരു നിസ്ത്വാം തൊടുകറി കളയാ-
യ്യെന്നുമേഷാ കളിസ്സു-
ന്നേരത്തിന്നിപ്പുറം വിക്രമനൃവര! ധരാ
ഹന്ത! കല്പാന്തതോയേ.'

എന്ന ശ്ലോകം ചൊല്ലുകയും അതു കേട്ടപ്പോൾ ശാസ്ത്രികളുടെ അഭിപ്രായം തീരെ മറിഞ്ഞ് 'അന്ത ഹന്തസ്സിന്തപ്പട്ട്' എന്നു പറഞ്ഞു തന്റെ ഉത്തരീയപ്പട്ടു നമ്പൂരിസ്സു സമ്മാനം കൊടുത്തതിന്നു പുറമെ

'അധികേരളമഗ്ര്യഗിരഃ കവയഃ
കവയന്തു വയന്തു നതാൻ വിനമീ?
പുളകോൽഗമകാരിവചഃപ്രസരഃ
പുനമേവ പുനഃ പുനരാസ്തമഹോ.'

എന്ന ശ്ലോകത്തെ സട്ടിഫിക്കററായും കൊടുത്തു എന്നുള്ള കഥ മലയാളത്തിൽ മുഴുവനും പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ഈ മഹാസഹൃദയനായ ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾക്കും മററുള്ള സദസ്യർക്കും സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലേയ്ക്കും കൃഷ്ണഗാഥ വായിച്ചു കേട്ടപ്പോൾ ഉണ്ടായ രസം അപരിമിതമായിരിക്കും

നിശ്ചയംതന്നെ; എന്നിട്ടും ആ പതിനെട്ടു കവികളിൽ ചിലക്കെങ്കിലും നമ്മുടെ അരക്കവിയെ പിന്തുടൎന്നു മലയാളഭാഷയെ അനുഗ്രഹിപ്പാൻ തോന്നാഞ്ഞതു കേവലം ഭാഷയുടെ കാലദോഷമെന്നല്ലാതെ മറെറാന്നും പറവാൻ കാണുന്നില്ല.

മലയാളഭാഷ

അടുത്ത ചില കാലങ്ങളായിട്ടു മലയാളഭാഷക്കു പല മാററങ്ങളും അതിവേഗത്തിൽ തുടരെത്തുടരെ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു ഭാഷാഭിമാനികൾക്കു പരക്കെ അറിയാവുന്നൊരു സംഗതിയാണ്. എന്നാൽ ഇപ്പോഴഭിവൃദ്ധി എന്നു വിചാരിച്ചുവരുന്നതു മുഴുവനും വാസ്തവത്തിൽ അഭിവൃദ്ധിയാണോ എന്നും ന്യൂനതകൾ എന്നു വെച്ചു തള്ളിക്കളയുന്നതു മുഴുവനും ന്യൂനതകളാണോ എന്നും പരിഷ്കരണമാൎഗ്ഗങ്ങൾ വല്ലതും കാടുകെട്ടിക്കിടക്കുന്നുണ്ടോ എന്നും ഈ ഭാഷാപോഷണത്തിരക്കിൽ കക്ഷിപിടിക്കാതെ ക്ഷമയോടുകൂടി ആലോചിച്ചുനോക്കുന്നവർ വളരെ ആളുകൾ ഉണ്ടാകുമോ ആവോ. ഭാഷാവിഷയത്തിലെന്നു മാത്രമല്ല എല്ലാ വിഷയത്തിലും ബഹളത്തിൽനിന്ന് ഒഴിഞ്ഞു നിൎബ്ബാധമായി ആലോചിച്ച് അഭിപ്രായങ്ങളെ അറിഞ്ഞു പുറപ്പെടുവിക്കുന്നവരാണ് ശാശ്വതമായ ഗുണം ചെയ്തുകാണുന്നത്. പരിഷ്കാരബീജങ്ങളും അവരിൽനിന്നാണ് പുറപ്പെടുന്നത്. ആവക അഭിപ്രായങ്ങളേ കാലാന്തരത്തിൽ നില നില്ക്കുകയുമുള്ളു.

മലയാളഭാഷയിൽ വാചകരീതികൾ ദിനംപ്രതി മാറിക്കൊണ്ടാണിരിക്കുന്നതു്. പല പുതിയ വാക്കുകളും ഭാഷയിൽ കടന്നുകൂടുന്നുണ്ടു്. കടത്തിക്കൂട്ടുന്നതുമുണ്ടു്. ഭാഷയ്ക്കു വരുന്ന ഈ മാററങ്ങൾ മിക്കതും ഇംഗ്ലീഷുഭാഷാപരിജ്ഞാനമുള്ള ഭാഷാഭിമാനികളിൽനിന്നാണെന്നു വളരെ സംശയമില്ലാത്ത ഒരു സംഗതിയുമാണു്. ഇതിൽ പച്ച മലയാളികൾ പങ്കുകൊള്ളുന്നുണ്ടെന്നു പറവാൻ തരമില്ല നഗരഭാഷ നാട്ടുഭാഷയായി തീരേണമെങ്കിൽ അന്നു നാടുമുഴുവൻ നഗരമാകാതെ നിവൃത്തിയുമുള്ളതല്ല. അന്യദിക്കുകളിൽ, നാട്ടുഭാഷയും നഗരഭാഷയും ഇണങ്ങിച്ചേന്നു നാട്ടുഭാഷയുടെ പരിണാമമായിട്ടാണു് കാലത്തിന്നനുസരിച്ചു് ഒരു പരിഷ്കൃതഭാഷാസമ്പ്രദായം ഉണ്ടാകുന്നതു്. എന്നാൽ മലയാളത്തിൽ ഇതിന്നു് ഒരു വ്യത്യാസം ഉണ്ടു്. നഗരഭാഷ നാട്ടുഭാഷയുടെ പരിണാമമായിട്ടല്ല. മുക്കാലും ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയുടെ പകപ്പും സംസ്കൃതഭാഷയുടെ ചവപ്പും ആയിട്ടാണു് കണ്ടുവരുന്നതു്. പുതിയ വാക്കുകളുടെ ആവിർഭാവവും അങ്ങിനെതന്നെ. ഈ പകപ്പുഭാഷ അസ്സൽ ഭാഷയെ മുഴുവനും വിഴുങ്ങുന്നതിന്നുമുമ്പായി ഇപ്പോൾ മലയാളഭാഷയ്ക്കു വരുന്ന മാററത്തിന്നൊരു മാററം ഉണ്ടായാൽ കൊള്ളാമെന്നു് എനിക്കു് ആഗ്രഹമുണ്ടു്.

പഴയ മലയാളഭാഷയിൽ വാക്കിലും വാചകരീതിയിലും സ്വീകരിക്കാമെന്നു തോന്നുന്ന ഭാഗങ്ങൾ കൈക്കൊണ്ടതു കഴിച്ചു ചേരാതെ വരുന്നതു കടം വാങ്ങുകയോ സൃഷ്ടിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതു് അധികം നന്നായിരിക്കും. ഇതു തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ വേണ്ട അറിവും പ്രയ

ന്നിസ്സുവാൻ വേണ്ട ക്ഷമയും ഇല്ലായ്കകൊണ്ടോ പരിഷ്കാരഭ്രമത്തിൽ അധികം മുങ്ങിപ്പോയതുകൊണ്ടോ വളരെ ആളുകൾ ഈ വിഷയത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു കാണുന്നില്ല. അതുനിമിത്തം അനേകം പഴയ കവിതകളുടെ സാരസ്യവും വാചകങ്ങളുടെ പുഷ്ടിയും കാണാതെ പോകുന്നുണ്ട്. വേലുത്തമ്പിദളവയുടെ വിളംബരത്തിന്റെ ഊർജ്ജിതം ഇക്കാലത്തു കണികാണാൻ പോലും ഇല്ല. കൃഷ്ണപ്പാട്ട്, ഉണ്ണിനീലിസന്ദേശം മുതലായവയുടെ സ്വാരസ്യം ആരും കാണാതായിത്തുടങ്ങി. ഈററില്ലവും മാറെറാലിയും പോയി ഗർഗ്ഗരവും പ്രതിബിംബശബ്ദവുമായിത്തുടങ്ങി. എന്നു മാത്രമല്ല ഈ വകയിൽ അഭിരുചിയും കൂടിത്തുടങ്ങി. അനേകം ഗുണങ്ങളും പല ദോഷങ്ങളും ഉള്ള പഴയ ഭാഷയെ ക്ഷമയോടുകൂടി ഒന്നു പരിശോധിച്ചു നോക്കുന്നതായാൽ ഇതിന്റെ വാസ്തവം എല്ലാവർക്കും അറിവാൻ കഴിയുന്നതാണ്.

സാഹിത്യവിഷയത്തിൽ പ്രാചീനഭാഷാകവിതകളിൽ കണ്ടുവരുന്ന പ്രയോഗഭംഗിയും അർത്ഥപുഷ്ടിയും സ്വാരസ്യവും നവീനകവിതകളിൽ ദുർല്ലഭമാണെന്നു സഹൃദയന്മാർ പരക്കെ പറഞ്ഞുവരുന്നുണ്ട്. ഇതു വെറും പാഴ്വാക്കോ പേമൊഴിയോ അല്ലെന്ന് അന്നും ഇന്നും ഉള്ള കവിതകളിൽ കടന്ന് ചുഴിഞ്ഞുനോക്കിയാൽ അറിയാവുന്നതാണ്. ആശയത്തെ ഏററക്കുറവുകൂടാതെ വെളിവാക്കുന്നതും സൂക്ഷ്മങ്ങളായ മനോവൃത്തിഭേദങ്ങളെ വേർതിരിച്ചുകാണിക്കുന്നതും സന്ദർഭത്തിനു യോജിക്കുന്നതും ആയ ചില പദങ്ങളും പ്രത്യയങ്ങളും വേണ്ടദിക്കിൽ

വേണ്ടതുപോലെ പ്രയോഗിക്കുന്ന കാൎയ്യത്തിലുള്ള നിഷ്കൎഷക്കു് അന്നും ഇന്നും വളരെ വ്യത്യാസം കാണുന്നുണ്ടു്.

'കളിച്ചു കുന്തൽപ്പുറവും തുവൎത്തി-
ക്കളൎക്കൈ നോക്കിപ്പുനരെന്നുമാളാരേ
ഒരുത്തി പോന്നാളധുനാ മണന്മേ-
ലവൾക്കപോലങ്ങിനെയെങ്ങൾ ചേതഃ.'

നോട്ടം തട്ടുമ്പോൾ കോൾമയിർ കൊള്ളത്തക്കവിധത്തിലുള്ള ഈ സാകൂതാവലോകനത്തെ 'ഉള്ളിൽതട്ടുന്ന മട്ടിൽ കടമിഴി കളിയാടിച്ചു മന്ദം നടന്നു' എന്നു കൺകളിയാടിനടന്നോ 'സാഭിപ്രായം സരോജേക്ഷണ സരസകടാക്ഷത്തിൽ വീക്ഷിച്ചിതെന്നെ' എന്നു കണ്ണിൽ കടാക്ഷിച്ചോ വൎണ്ണിക്കുന്നതായാൽ 'കളൎക്കൈ നോക്കി'യാലത്തെ സുഖവിശേഷം കിട്ടുന്നതല്ല.

'മാരാഗ്നിജ്വാലദഗ്ദ്ധേ മമുരസി കരതാർ
വെച്ചു മന്ദം മരന്ദം
ചോരും വാചാ മദാത്മേശ്വര! മതി മതിസ-
ന്താപമെന്നാലപന്തീ
പൂരേ പൂരേ പുണൎന്നാവതു മധുമണിവാ
തന്നു പീയൂഷവാപീ-
പൂരേ മുക്കിത്തളിച്ചാവതു വിവശത മേ
സാമ്പ്രതം പ്രേയസീ സാ.'

ഇതിലുള്ള മാതിരി പ്രത്യയയോഗങ്ങൾ ഇപ്പോൾ കാണുന്നതേ ഇല്ല. 'ഇച്ഛയ്ക്കൊത്തവിധം പുണൎന്നു സുഖമായ് മേളിച്ചു മേവീടുമോ' എന്നതുകൊണ്ടു് ആ അൎത്ഥവും

ആ രസവും ഉണ്ടാകുന്നതുമല്ല. 'മാർവാരെപ്പൂണ്ടുകൊൾവാൻ' എന്നു തുടങ്ങി വ്യാമഗ്രഹസമാശ്ലേഷാദിപദങ്ങൾക്കെതിരായി അൎത്ഥപുഷ്ടി വരുന്ന മലയാളപദങ്ങളും, ഇംഗ്ലീഷിൽ സൈന്യങ്ങളുടെ ഭക്ഷണത്തിന്നുള്ള കലവറസ്സാമാനം എന്നൎത്ഥത്തിലുള്ള 'മിലിററി പ്രൊവിഷൻസ്' മുതലായ വാക്കുകൾക്കു തക്കതായി 'കൊററും കോളും' എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള മററു പദങ്ങളും ഇക്കാലത്ത് ഏറെ നടപ്പില്ലാതായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു.

വെൽവൂതാക, വല്ലേൻ, പൂണൻതാവൂ, കാണമനോ, താരാനോ, വാരായ്കമോ മുതലായി പ്രാൎത്ഥന, ഉൽകടേച്ഛ തുടങ്ങിയ ഭാവവിശേഷങ്ങളെ കാണിക്കുന്ന ക്രിയാപദങ്ങളും, അല്ലീ, വല്ലീ, ആരയോ മുതലായ സാഭിലാഷപ്രശ്നത്തിന്റെ രൂപഭേദങ്ങളും, [1] ചെണ്ടാർ, [2] വെണ്ടാർ, [3] വെന്നിക്കൊടി, ഈററില്ലം, മാറൊലി, പുടപുഴക്കം മുതലായ യൌഗികശബ്ദങ്ങളും, [4] മറുവൽ, [5] കൊട മുതലായ നാമവിശേഷങ്ങളും തള്ളിക്കളയുന്നതുകൊണ്ടല്ലേ കയ്യിലുള്ളതു കളഞ്ഞു കടം വാങ്ങേണ്ടിവരുന്നത്! പരിചൊട്, അഴകൊട്, വിരവൊട്, നലമൊട്, വടിവൊട്, തരമൊട്, തിറമൊട്, ചിതമൊട് ഈവക സാൎത്ഥകപദങ്ങൾ അസ്ഥാനത്തിലുപയോഗിച്ചു നിരൎത്ഥകങ്ങളായിത്തീൎന്നു പാദപൂരണത്തിന്നു മാത്രമായി ശേഷിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ സ്ഥാനഭ്രംശം നിമിത്തം ഒരു കാലത്തു നല്ല സ്ഥിതിയിൽ നല്ലവരോടുകൂടി സഹവാസം ചെയ്തു പ്ര

1. ബന്ധു, 2 ശത്രു, 3 ജയിക്കട്ടെ.
4. പുഞ്ചിരി, 5. ദാനം.

സിദ്ധിനേടിയ ഈജാതി പദങ്ങളെ ദുഷ്ടസംസർഗ്ഗംകൊണ്ടു ദോഷപ്പെടുകയാൽ മലയാളഭാഷാലോകത്തിൽനിന്ന് ആട്ടിപ്പായിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ആർ കണ്ടു വിധിദുശ്ശീലം, കണ്ടവരാർ വിധിദുശ്ശീലം; കണ്ടു സീതയെ, സീതയെക്കണ്ടു; പററി, പററിപ്പോയി; കണ്ടു, കണ്ടുമുട്ടി; ഇങ്ങിനെയുള്ള വാചകങ്ങളിലും വാക്കുകളിലും ഗൂഢങ്ങളായി കിടക്കുന്ന ഭാവഭേദങ്ങളെ സൂക്ഷ്മമായി ആലോചിക്കാതെ ഗദ്യങ്ങളും പദ്യങ്ങളും വാരിക്കോരിച്ചൊരിഞ്ഞു നാടൊക്കെക്കലങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

രസത്തിന്ന് അനുഗുണങ്ങളായ അലങ്കാരങ്ങളുടെ ശുദ്ധിയും സ്ഥാനത്തിന്നനുസരിച്ച വിന്യാസക്രമവും കല്പനാശക്തിയുടെ പുതുമയും സ്വാധീനവും ആധുനികകവിതകളിൽ അപൂർവ്വം ചിലതിൽ മാത്രമേ നിഷ്കർഷിച്ചു കാണുന്നുള്ളു.

'മമ്മാ കാണായിതപ്പോളൊരു പൊടിപടലീ
ഭ്രതലാൽ പൊങ്ങിമേൽപ്പൊ-
ട്ടുല്ലാനം ച്യോന്നി പാകിക്കിരണനികരമാ-
വൃണ്വതീ ചണ്ഡഭാനോഃ
നിർമ്മായം വൈരിസേനാം ഗ്രസിതുമരിയ വാ-
യും പിളർന്നാത്തകോപം
വമ്പോടെത്തുംകൃതാന്തശ്വസിതനിവഹധൂ-
മം പരക്കുന്നപോലെ.'

'നീർത്താനിന്ദുപലമിവ തെളിഞ്ഞാ-
　　മ്പൽപോലെ ചിരിച്ചാ-
നാത്താൻ വണ്ടിൻകലമിവ വള-
　　ന്നാൻ പയോരാശിപോലേ
പീതപ്രാ ത്രപാമൃതമിളകിനാ-
　　നേ ഷ ചേപ്പ്പോത്തുപോലേ
ക്കൂർത്താൻ കാമീമദനനിവ പോ-
　　ന്നാഗതേ വീരചന്ദ്രേ.'

ഇങ്ങിനെ യുദ്ധയാത്രയും സന്ദേശഹരദർശനവും അലങ്കരിക്കേണ്ടുന്ന ഘട്ടത്തെ —

'അടിവഴിപടയാളിക്കൂട്ടർ തട്ടിപ്പടുത്തും
പൊടിനിര ഗഗനത്തിൽ തിങ്ങിവിങ്ങിപ്പരന്നു
ചൊടികെട്ടമഴലേന്തും പാന്ഥനാരീജനത്തിൻ
കൊടിയ വിരഹവഹ്നിസ്തോമധൂമംകണക്കെ.'

'മുന്നിൽ കണ്ടോരുനേരം വെയിലിലുരുകിടും
　　വെണ്ണപോലൊന്നലിഞ്ഞാൻ
പിന്നെപ്പാരം തെളിഞ്ഞാൻ തരുണിമണി തുട-
　　ച്ചോരു കണ്ണാടിപോലെ
എന്നല്ലാരാൽ പിണം കണ്ടിളകിന കഴുവെ-
　　പ്പോലെ ചാരത്തണഞ്ഞാ-
നൊന്നുല്ലാസാൽ ചിരിച്ചാനഥ കലികലരും
　　കോമരംപോലെയാത്താൻ.'

ഇങ്ങിനെ അണിയിച്ചാൽ അതിലുള്ള രസം ബീഭത്സരസം തന്നെ.

രസഭാവങ്ങളെ അനുഭാവാദികളെക്കൊണ്ടു കണ്ട പോലെ അനുഭവപ്പെടുത്തുന്ന കാര്യത്തിൽ പണ്ടത്തെ കവികൾ സ്വീകരിച്ചിരുന്ന വഴി ഇക്കാലത്തുള്ള കവിലോകത്തിൽ മിക്കതും പുറംപോക്കായിട്ടാണ് കിടക്കുന്നത്.

'നീരാടമ്മേ നിവസനമിദം ചാർത്തു ദേവാർച്ചനായാ
മെപ്പോഴും നീ കൃതമതി രത്നം മുട്ടമാറായിതാല്ലാ
എന്നീവണ്ണം നിജപരിജനപ്രാർത്ഥനാം കർത്തുകാമാ
കേഴന്തീ വാ രഹസി വിരഹവ്യാകുലാ വല്ലഭാ മേ'

എന്നു വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള 'അരതി' എന്ന വിരഹിണീദശാവിശേഷത്തെ—

'ചിന്നിപ്പാടേ ചിതറിന മുടിക്കെട്ടു പൊൻകുണ്ഡലച്ചാ-
ർത്തൊന്നേ ഭസ്മക്കുറിയുമൊരുനന്മാലയും ചേർന്നവേഷം
എന്നല്ലോരം പ്രസന്നനിലയും പൂണ്ടു മോടിപ്പകിട്ടി-
ന്നൊന്നുംനോക്കാതവൾ ചില മനോരാജ്യമായിട്ടിരിപ്പൂം.'

എന്നു വർണ്ണിക്കുന്നതായാൽ ആ കവിയുടെ കവിതയിൽ മാത്രമേ സഹൃദയന്മാക്ക് അരതി അനുഭവപ്പെടുകയുള്ളു. വിരഹിണിയുടെ ദശയിലേയ്ക്കു അതു തിരിഞ്ഞുനോക്കുന്നതേ ഇല്ല.

'മുള്ളുമുരടുമൂർക്കൻപാമ്പും കല്ലുകരടുകാഞ്ഞിരക്കുറ്റിയും' ഇപ്പോഴുള്ള ആധാരങ്ങളിൽ കടന്നുകൂടേണ്ടുന്ന ആവശ്യമില്ലെങ്കിലും 'ആൾപോക്കം വഴിയും നീർപോക്കം ചാലു' മായിട്ട് അതിരു തിരിക്കുന്നതിന്റെ ഭംഗി ഇന്നും

കറയേണമെന്നില്ല. 'അങ്കത്തട്ടി അങ്കമാടിക്കരയേറു'മ്പോളുണ്ടാകുന്ന ഉത്സാഹം തുടയിന്മേൽ തല്ലി യുദ്ധക്കളത്തിലേയ്ക്കു ചെല്ലുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. നീട്ടിവളച്ചു സംബന്ധമില്ലാതെ എഴുതുന്ന പഴയ ഭാഷ അങ്ങിനെതന്നെ പകർത്തണമെന്നല്ല ഞാൻ പറയുന്നത്. ആ വാചകത്തിൻെറ ജീവൻ കളയുന്നതു യുക്തമല്ലെന്നു മാത്രമേ ഇവിടെ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുള്ളു. ജോടി ഒപ്പിച്ചു ചില വാക്കുകളും തൂക്കം ഒപ്പിച്ചു ചില വാചകങ്ങളും സ്തോഭം പുറപ്പെടുവിയ്ക്കുന്ന ചില പൊടിക്കയ്യുകളും ഇപ്പോൾ ഉള്ള വാചകങ്ങളിൽ മുങ്ങിത്തപ്പിയാൽക്കൂടി കണ്ടുകിട്ടുമോ എന്നു സംശയമാണ്. മലയാളഭാഷയുടെ മർമ്മം നോക്കാതെ നിഘണ്ടു മലർത്തിവെച്ചു ഭാഷാന്തരപ്പെടുത്തിയാൽ ഇംഗ്ലീഷ് വാചകങ്ങളുടെ ജീവൻ ഒരുകാലത്തും സ്വയമേ വരുന്നതല്ല. 'എം. ഒ. പാർത്ഥസാരഥി അയ്യങ്കാരുടെ അഗ്രാസനത്തിൻെറ ചോട്ടിൽ ഒരു പ്ലേഗ് സഭക്കൂട്ട'ന്നതു നല്ല ഭാഷയല്ല. 'അടക്കം ആചാരവും നീതിയും നിലയും കുലഭേദവും മര്യാദയും എച്ചിലും പിറപ്പും തീണ്ടലും കുളിയും കുഴിവരഞ്ഞു നീർക്കോരുവാനും കലം വരഞ്ഞു വെച്ചുണ്മാനും അവരവൾക്ക് ഒരോ പ്രവൃത്തികളും ആചാരങ്ങളും ഭാഷകളും വേഷങ്ങളും അതാതു കുലത്തിനു തക്കവണ്ണം കല്പിച്ചിരിപ്പു' എന്ന് ആചാര്യസ്വാമികൾ വിധിച്ചിട്ടുള്ളതിന്നു വിരോധമായി ഭാഷകളും വേഷങ്ങളും, കാലവും കോലവും നോക്കാതെ അനാവശ്യമായി മാററി മറിച്ച് എച്ചുകൂട്ടുന്നതു വഴിപോലെ ആലോചിച്ചു വേണ്ട ഒരു സംഗതിയാണ്. 'നെട്ടങ്ങനാട്ടു പടനായരുമായി

ഏററിടച്ചലുണ്ടായാൽ ഓങ്ങല്ലൂരു മാടിന്മേൽ വില്ലു കുത്തി കേരളമൊട്ടുക്ക് അഞ്ചുകണ്ണ് ഉറപ്പിക്കണം.' എന്ന് ഒരു ഗ്രന്ഥവരിയിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ആ സ്ഥിതിയ്ക്ക് നാട്ടുഭാഷയും നഗരഭാഷയും തമ്മിൽ ഏററിടച്ചലുണ്ടായാൽ ഒരു കണ്ണെങ്കിലും വേണ്ടെന്നുവരുമോ? വില്ലു കുത്തേണ്ടത് ഏതു മാടിന്മേലാണെന്നു മാത്രമേ ആലോചിക്കേണ്ടതുള്ളു. കേരളഭാഷാലോകത്തിൽ കലാപം കൊഴുത്തു തുടങ്ങി. ഗദ്യപദ്യപ്രവാഹങ്ങൾ കലങ്ങിവശായി.

'മണ്ടന്തി, പടിബന്ധപേട്ട്വാ, കേഴന്തീ' ഈവക ചേരിപ്പിഴകളും തീർത്ത്, 'സമയത്തെക്കൊന്നു, സഹായം കൊടുത്തു, ശ്രദ്ധയെത്തരിക, കണ്ണുകൊണ്ടു കുടിക്കുക' മുതലായ ശത്രുക്കളേയും അമർത്തി, അങ്കവും ചുങ്കവും വിരുത്തും വാദ്യവും നാട്ടടക്കം നടപ്പാക്കി, ആഴി ചൂഴിയിങ്കൽ കുമാരിഗോകർണ്ണപര്യന്തം കേരളഭാഷാരാജ്ഞി കേടും പിഴകളും പോക്കി പേരും പൊരുളും പുലർത്തി അടിവാണു കൊള്ളട്ടെ.”

പഴയ ഭാഷ

സംസ്കാരം വർദ്ധിച്ചുവരുംതോറും സകല വസ്തുക്കളുടേയും ആകൃതിക്കും പ്രകൃതിയ്ക്കും പല മാററങ്ങളും വന്നുകൂടുന്നതു സാധാരണയാണല്ലോ. ഭാഷാവിഷയത്തിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള സംസ്കരണം ഏതു വിധത്തിലാണ് പരിണ

മിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു പഴയ ഭാഷയും പുതിയ ഭാഷയും തമ്മിൽ തട്ടിച്ചു നോക്കിയാൽ എളുപ്പത്തിലറിയാവുന്നതാണ്.

ഗീൎവ്വാണഭാഷയിൽ പ്രാകൃതത്തിനും സംസ്കൃതത്തിനും ആകൃതികൊണ്ട് എത്രത്തോളം അന്തരമുണ്ടോ മലയാളഭാഷയിലും പഴയതിനും പുതിയതിനും ഏകദേശം അത്രത്തോളം അന്തരം വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാം.

'കാററാളംകൊണ്ടണിമുലയുഗം കാന്ത
മൈപ്പട്ടനൂന്മേൽ
കോറേറ തുള്ളും ദ്യുതി കൊഴുകൊഴക്കൊത്ത
സീൽകാരനാദം
കാറേറാടാട്ടം നടവു കലയെക്കാണ്മ-
നോ കണ്മനോജ്ഞം
കൂററമ്പിൽചെൻറാളിയിലിളയച്ചീവി-
ലാസോദയം ഞാൻ.'

ഇതിലെ കാററാളം, നൂന്മേൽ, കോറേറ, കൊഴുകൊഴക്ക്, നടവ്, കലയെ, കാണ്മനോ, കൂററ്, ചെൻറ് ഇത്യാദിപദങ്ങൾക്ക് താൽതാളം, നൂലിന്മേൽകോൎത്തു കൊണ്ടുതന്നെ (കോൎത്ത വിധത്തിൽതന്നെ), കൊഴുകൊഴുപ്പ് (മസൃണത), നട വളയുന്ന വിധത്തിൽ കാണുമോ, കൂത്ത് (നൃത്തം), ചെന്ന് ഇങ്ങിനെ മറായാപദങ്ങൾ കാണിക്കേണ്ടതാണെന്നു പല ഭാഷാഭിമാനികൾക്കും തോന്നിത്തുടങ്ങീട്ടുണ്ട്. പ്രാകൃതത്തിൽനിന്നു സംസ്കൃതത്തിലേക്കു മാറുമ്പോളുണ്ടാകുന്നതു പോലെ പഴയ ഭാഷയിൽനിന്നു പുതിയ ഭാഷയിലേക്കു മാറുമ്പോഴും പദങ്ങൾക്കു പലമറി

ച്ചിലും തിരിച്ചിലും വരുന്നതാണ്. പോവൂത്, പോവുത്, പോവിത്, എന്ന പഴയ ഭാഷാശബ്ദങ്ങളാണ് സംസ്കരണം കൊണ്ടു 'പോവത്' ആയിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നത്. ഇങ്ങിനെയുള്ള മാററങ്ങൾ ഗണിച്ചാൽ അവസാനിക്കാത്ത വിധം അത്ര വളരെയുണ്ട്. എന്നാൽ പുതിയ ഭാഷയിൽമാത്രം പരിചയിച്ചിട്ടുള്ളവൎക്കു പ്രാകൃതഭാഷയായി കണക്കാക്കാവുന്ന പഴയഭാഷയിലെ സരസങ്ങളും പ്രൌഢങ്ങളുമായ അനേകം കവിതകളിൽ തീരെ വൈമുഖ്യം കാണുന്നതിനുള്ള മുഖ്യകാരണം പഴയഭാഷാവ്യാകരണത്തിൻെറ ജ്ഞാനമുണ്ടയാൽ മുഴുവനും നശിക്കാതിരിക്കില്ല. ആ വകസകലഗ്രന്ഥങ്ങളുടേയും അൎത്ഥം മനസ്സിലാവാൻ പത്തു പഴയ പ്രബന്ധങ്ങൾ മനസ്സിരുത്തി വായിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ആ ഭാഷയുടെ സാമാന്യലക്ഷണങ്ങൾ ഒരിക്കൽ ഗ്രഹിക്കുന്നതായിരിക്കും അധികം ഉപകരിക്കുക. അതുകൊണ്ടുതാഴെ വിവരിക്കും പ്രകാരം ആ ഭാഷയുടെ ആകൃതിയിലുള്ള ചില നിയമങ്ങളെ ഓൎക്കുന്നത് ആവക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിക്കുന്ന കാൎയ്യത്തിൽ വളരെ ഉപയോഗമുള്ളതായിരിക്കും. ഈ നിയമങ്ങളിൽ മിക്കതും തമിഴിനെ അനുസരിച്ചിട്ടുള്ളതാണെങ്കിലും പഴയ ഭാഷയിലും സാമാന്യമായിട്ടുള്ളതാണ്.

രണ്ടു സ്വരങ്ങൾ കൂടുമ്പോൾ നടുവിൽ യകാരം വരും. ഉദാഹരണം-വാട+അത്=വാടായത് (അതു വാടില്ല), സീതയത് [1](ഫ) തല്പുരുഷാൎത്ഥത്തിലും ഇദംശബ്ദാ

1 പ്രാകൃതത്തിലും മഹാളണ എന്ന ദിക്കിൽ മഹായണ (മമ പു ൩) എന്നതു പോലെയാണുച്ചാരണം. ഉച്ചാരണസൌകൎയ്യമാണല്ലോ സന്ധികാൎയ്യബീജം.

ർത്ഥത്തിലും ഉപയോഗിക്കുന്ന അ, ഇ എന്ന സ്വരങ്ങളാണ് മുമ്പിലത്തേതെങ്കിൽ വകാരമാണ് വരിക; അതിന്നു ദ്വിത്വവും വന്നേയ്ക്കാം. ഉം—അ+അഴക്=അവഴക്, അവ്വഴക്, ഇ+അഴക്=ഇവഴക്; ഇവ്വഴക് (ഖ) ഉ, ഊ, ഓ ഇവയ്ക്കുമേൽ സ്വരംവരുമ്പോൾ നിയമേന വകാരമേ വരുള്ളു ഉം—വട+എൻറ=വടവെൻറ, കാണ്മു+അത്=കാണ്മുവത്, പോവൂതോ+എൻറവാറേ=പോവൂതോവെൻറവാറേ (പോകുമോ എന്നിരിക്കെ) (ഗ) സ്വരം പരമായാൽ സംവൃതവും സംവൃതവിവൃതവും ലോപിയ്ക്കും ഉം— പോകിൻറൂത്+അല്ല്യോ=പോകിൻറൂതല്ല്യോ (പോകുന്നിതല്ല്യോ)[2] വരിക[3]+ഇല്ല്യ=വരികില്ല്യ (ഘ) 'റ, 'ട എന്ന വ്യഞ്ജനങ്ങളോടുചേർന്ന സംവൃതമാണെങ്കിൽ ആ വ്യഞ്ജനങ്ങൾക്കു ദ്വിത്വവുംകൂടി വന്നേയ്ക്കാം ഉം—ആ'റ്+അഴക്=എററഴക്, നാട്ടകം (ങ) വ്യഞ്ജനം പരമായാൽ സംവൃതം ലോപിക്കില്ല്യ. ഉകാരാദേശം വരാം ഉം—അത്+നൻറ,=അത് നൻറ്, അതു നൻറ് (അതുനന്ന്) (ച) ഹ്രസ്വമായ എകാരത്തിൽനിന്നു പരങ്ങളായ ക, ച, ത,

---

' — ഈ അടയാളം കേവലവ്യഞ്ജനത്തെ കാണിക്കുവാൻ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു.

2 സംവൃതസ്വരം ഗജഃഭേദഃ എന്നു മുതലായ അനേകം സംസ്കൃതവാക്യങ്ങളിലും ഗകാരഭകാരങ്ങളോടു ചേർന്നിരിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. 'അതഃ' എന്ന പാണിനീസൂത്രംകൊണ്ടു വിധിച്ചിട്ടുമുണ്ട്.

3 വരിക എന്നതിൽ കകാരോത്തരമുള്ള സ്വരത്തെ സംവൃതമായിത്തുടങ്ങി വിവൃതമായി അവസാനിപ്പിക്കണം. ഇതിനു പ്രത്യേകലിപി ഇതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഈ സംവൃതവിവൃതം മലയാളഭാഷയിൽതന്നെ ക്രിയാവാചകങ്ങളിലേ പ്രായേണ കാണുന്നുള്ളു.

പ ഇവ ഇരട്ടിയ്ക്കും. ഉം-അതിനെ+കാൺ=അതിനെക്കാൺ അതിനെച്ചൊല്ലി, പണ്ടേപ്പോലെ മുതലായത് (൬) കിംശബ്ദാർത്ഥത്തിൽ വരുന്ന എകാരമാണെങ്കിൽ ഞ, ന, മ, വ ഇവയ്ക്കും ദ്വിത്വം വരും. ഉം-എ+ഞാൻ=എഞ്ഞാൻ, എന്നൂൽ, എമ്മൂല, എവ്വല. പ്ര-ഉം-എഞാൻ (൭) തച്ഛബ്ദേദംശബ്ദാർത്ഥകങ്ങളായ അ, ഇ എന്നിവയായാലും മേൽപറഞ്ഞവയ്ക്കു ദ്വിത്വം വരും ഉം-അ+ഞാൻ=അഞ്ഞാൻ, ഇഞ്ഞാൻ, അക്കടം, ഇക്കലം, അച്ചില, ഇത്തല, അപ്പുലി, ഇന്നരി, അമ്മല, ഇവ്വഴി (൮) സമാസത്തിൽ ക, ച, ത, പ ഇവയ്ക്കു ദ്വിത്വം വരും, ഉം-ആനക്കാട്, വാഴാപ്പാടം, പീലിക്കൊട മുതലാത് (൧൦) അ, ആ, ഇ, ഉ എന്നീ സ്വരങ്ങളാണെങ്കിൽ സമാസത്തിൽ ചിലപ്പോൾ ക, ച, ത, പ എന്നിവയുടെ അഞ്ചാം അക്ഷരങ്ങളായ ങ, ഞ, ന, മ ഇവ നടുവിൽ വന്നുവെന്നും വരും. എന്നാൽ അങ്ങിനെ വരുന്നത് അതാതിന്റെ അഞ്ചാമത്തെ മാത്രമായിരിക്കുന്നതാണ്. ഉം. മുള+കൊമ്പ്=മുളങ്കൊമ്പ്, മാ+തോൽ=മാന്തോൽ (മാവിന്തോൽ) പുളിമ്പശ, പൂങ്കോഴി, പൂഞ്ചായൽ, പൂന്തേൻ, പൂമ്പൊടി (൧൧) ണകാരത്തിൽനിന്നു പരമായ തകാരം ടകാരമാകും. ഉം-തൺ+താർ=തണ്ടാർ (തണുത്തതാര്, വെള്ളത്തിലെപ്പൂവ്, താമര) മൺ+തുത=മണ്ടുത, മണ്ടീറു, കണ്ടീറു (൧൨) ന, മ ഇവ പരങ്ങളായാൽ ളകാരം ണകാരമാകും. ഉം- വാൾ+നൻറ്=വാൺനൻറ്, തോൾ+മേൽ=തോണ്മേൽ (൧൩) ണകാരത്തിൽനിന്നു പരമായ നകാരം, ണകാരമാകും. ഉം-

കൺ+നില=കണ്ണില, മുൻ+നൻറ്=മുൺ+നൻറ്=മുണ്ണൻറ് (മുള്ളുനന്ന), പൂകണ്ണു (പൂകൻന്നു), അമിണ്ണു (അമന്നു.) (൰൪) ണകാരം പരമായാൽ ദീർഘത്തിൽനിന്നു പരമായ ണകാരം ലോപിയ്ക്കാം. ഉം-വാൻ+നൻറ്=വാൺ+നൻറ്=വാണ്ണൻറ്=വാണൻറു്, നീൻ+നാൻ=നീൺ+നാൻ=നീണ്ണാൻ=നീണാൻ, താൻ+ന=താണ്ണു, താണു. (൰൫) ചിലപ്പോൾ ഹ്രസ്വത്തിൽനിന്നു പരമായ ണകാരവും ലോപിയ്ക്കാം. ഉം-അവൻ+നില=അവൺ+നില=അവണ്ണില=അവണില, പൂകൻ+നൻറ്=പൂകണ്ണൻറ്=പൂകണ്ണൻറ്, മുൻ+നൻറ്=മുണ്ണൻറ്, മുണനൻറ്. (൰൬) ക, ച, ത, പ ഇവ പരങ്ങളായാൽ മകാരം അതാതിന്റെ പഞ്ചമാക്ഷരമാകും. ഉം-മരം+കുറ്റ്=മരങ്കുറ്റ്, മരഞ്ചെറുത്, മരന്തകം. (൰൭) അതുതന്നെ നകാരം പരമായാൽ നകാരമാകും. ഉം-മരം+നിൻറു=മരന്നിൻറു (൰൮) ഈ മകാരം ചിലപ്പോൾ ലോപിയ്ക്കും. ഉം-വട്ടം+കൺ=വട്ടക്കൺ, ചതുരപ്പലക, കലച്ചുക്ക്, ആയിരത്തല. (൰൯) യ, ര, ല, ഴ, ള ഇവയിൽനിന്നു പരങ്ങളായ ക, ച, ത, പ ഇവയ്ക്കു ദ്വിത്വം വരും. ഉം-പോയ്+കതിര=പൊയ്ക്കതിര, നാർ+പട്ട്=നാർപ്പട്ട്, പാല്പ്പിണ്ടി, പാൻക്കൺ, മുൻകൊമ്പു (൨൰) ല, ള, ണ, ന, ഴ ഇവയിൽനിന്ന് എന്തെങ്കിലും പരമായാൽ, സംവൃതം വരാം. ഉം-പാൽ+നൻറ്=പാല്നൻറ്=പാലുനൻറ്, തോൾ+നൻറ്=തോള്നൻറ്, തോളുനൻറ്, തേനുനൻറ്. (൨൰൧) ഹ്രസ്വത്തിൽനിന്നു പരമായ ല, ള, ന, ണ ഇവ സംവൃതം ചേർന്നാൽ ഇരട്ടിയ്ക്കും. ഉം-കൽ+നാല്=കല്ല്

നാല്, കല്ലുനാല്. വില്ലുനൻറ്, പൊന്നുകണ്ടു. മുള്ളുനൻറ്. (൨൨) ക, ച, പ ഇവ പരങ്ങളായാൽ ലകാരവും നകാരവും റകാരമാകും. റകാരത്തിന്നുശേഷം അകാരവും വരും. ഉം-കൽ+കളം=കറക്കളം. പൊൻ+കണ്ണാടി=പൊറക്കണ്ണാടി. കൽ+ചിറ=കറച്ചിറ, പൊറച്ചില, കറപ്പാടി, പൊറപ്പൂ. (൨൩) ക, ച, ത, പ ഇവ പരങ്ങളായാൽ നകാരം ലകാരമായിട്ടും വന്നേയ്ക്കാം. ഉം. പൊൻ+പൂ=പൊൽപ്പൂ. പൊൽക്കണ്ണാടി പൊൽച്ചില. (൨൪) ല, ന, റ, ഇവയിൽ നിന്നു തകാരമാണ് പരമെങ്കിൽ ആ തകാരവും ല, ന, റ ഇവയും റകാരമാകും. ഉം-കൽ+തളം=കർ+തളം=കററളം. കോൽ+തേൻ=കോർ+തേൻ=കോറേറൻ. കോർ+തീളു=കോററീളു, കാററാളം, പൊൻ+താമര=പൊർ+താമര=പൊററാമര പൊൻ+താർ=പൊററാർ. (൨൫) ഞ, ന, മ ഇവ പരങ്ങളായാൽ ലകാരം നകാരമാകും. ഉം-കൽ+നെറി=കന്നെറി. വിൽ+നീളം=വിന്നീളം. നെൽ+മുള=നെന്മുള. (൨൬) ഇവയ്ക്കു പുറമേ പ്രയോഗങ്ങളെക്കൊണ്ട് അറിയേണ്ടവയായ ചില പ്രത്യേകസമാസത്തിൽ പലവിധം സന്ധികാര്യങ്ങളും വരുന്നതാണ്. ഉം-പുതിയ+ചുത്=പുതുച്ചുത്. പുൽ+തരി=പുത്തരി. ചെറിയ+അമ്മ=ചിററമ്മ. കറുത്ത+കുവള=കരിങ്കുവള. കരിമുകിൽ. മുടന്ത+തേങ്ങ=മുടന്തേങ്ങ. കുറിയ+കോൽ=കുറുങ്കോൽ. നെടിയ+കമുക്=നെടുങ്കമുക്, നെട്ടുകമുക്. വലിയ+മല=വന്മല. ഇരട്ട+പത്ത്=ഇരുപത്. മൂൻറ്+ആറ്=മൂവ്വാറ്. മൂൻറ്+കൺ, മുക്കൺ മുന്നൂറ്. പരന്ത+പുടവ=പരമ്പുടവ. അഞ്ച്+പത്ത്=

അയ്മ്പത്. പത്തും+രണ്ടും=പന്തിരണ്ട്. പന്തിരണ്ട്+അടി=പന്തീരടി. പത്ത്+അടി=പതിററടി. ഇരുപത്+അടി=ഇരുപതിററടി. ക്കുറായ+വാഴയ്ക്കു=ക്കുററുവാഴയ്ക്കു. കന്നിൻ+കാൽ=കററുകാൽ, കററുകിടാവ്, കററുവാണിയം ഇങ്ങിനെ ദുല്ലഭം ചില വിശേഷങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും പ്രായേണ മേൽക്കാണിച്ച നിയമങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുതന്നെയാണ് പഴയ ഭാഷയുടെ ആകൃതിയുടെ സ്ഥിതി.

ഇനി സംസ്കരണം നിമത്തം വന്നു ചേൎന്നിട്ടുള്ള പ്രകൃതിമാററത്തെപ്പററിയാണ് അല്പം ആലോചിപ്പാനുള്ളത്. ഭാഷാശബ്ദങ്ങളെ ശുദ്ധം, ഭാഷാന്തരഭവം, ഭാഷാന്തരസമം ഇങ്ങിനെ മൂന്നായിത്തരംതിരിക്കാവുന്നതാണ്. മുഴം, ഞൊടി മുതലായതു ശുദ്ധത്തിന്നും, തേവർ, പലക മുതലായതു ഭാഷാന്തരഭവത്തിന്നും കാരണം, ബലം മുതലായതു ഭാഷാന്തരസമത്തിന്നും ഉദാഹരണങ്ങളാകുന്നു. ഇതിൽ ആദ്യത്തെ രണ്ടു തരങ്ങളിലുൾപ്പെട്ട പലതിന്റെയും പ്രകൃതിഗുണങ്ങൾ സംസ്കരണം നിമിത്തം മാഞ്ഞുപോയ സ്ഥിതിയിലായിട്ടുണ്ട്. മഹാമുനി, മഹാമല മുതലായ ശബ്ദങ്ങളിലെ ഹകാരം ലോപിച്ചിട്ടുണ്ടാകുന്ന മാമുനി, മാമല മുതലായ അല്പം ചില പദങ്ങൾ പുതിയ ഭാഷയിലും വന്നുകൂടീട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഹാരം, ഹിതം, കാഹളം, ഹാലാഹലം, തുടങ്ങിയവയുടെ തൽഭവങ്ങളായ ആരം, കാളം, ആലാലം, ഇവയും മമ്മുനി, മമ്മല, എന്നിവയും തീരെ ഇല്ലാതായിരിക്കുന്നു. മടവാർ വിണ്ടലർ മുതലായതിലെ ടകാരലകാരലോപംകൊണ്ടുണ്ടായ

മാവാർ, വിണ്ണോർ തുടങ്ങിയ ശബ്ദങ്ങളും പഴയ ഭാഷയിലേ കാണുന്നുള്ളു. ഒരേ പ്രകൃതിയിൽനിന്നുണ്ടായ ശബ്ദങ്ങളിൽതന്നെ ചില രൂപങ്ങൾ നശിച്ചിട്ടുണ്ട്. പൂണ്ടു എന്നതിൻെറ ഭാവിവത്തമാനരൂപങ്ങളായ പൂണും, പൂണുന്നു എന്ന പദങ്ങളോ പൂണുക എന്ന ക്രിയാരൂപമോ കാണേണമെങ്കിൽ പഴയ ഭാഷതന്നെ നോക്കണം. പൂണുനൂർ എന്നിപ്പോഴും പറയാറുണ്ടെങ്കിലും അതിൻെറ അവയവാത്ഥം ഓക്കാറില്ല. പഴയ ഭാഷയിൽ സാമാന്യാത്ഥത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന പല പദങ്ങളും പ്രത്യേകാത്ഥത്തിൽ മാത്രമായിട്ടാണ് പുതിയ ഭാഷയിലേയ്ക്കു വന്നിട്ടുള്ളത്.

പട്ടാങ്ങുതൻ പവഴവായ് പ്രതിബിംബമെന്നേ-
ലൊട്ടേ പകന്നൊളികിളുന്നു കണ്ടവാറേ
എങ്ങേറുമുള്ള പട്ടമഞ്ഞളിതെൻറു കോപാൽ-
ച്ചെക്കീ കടാക്ഷമിഹ നാരണിനന്ദനായാഃ

ഭാഗ്യേജീവേതസ്വയമതി നറു-
ങ്ങാശപസന്തിസ്ഥിതാവാ

ഇത്യാദികളിൽ ചേരുക, അല്പം എന്ന സാമാന്യാത്ഥത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന കിളരുക, നറുങ് എന്നീപദങ്ങൾക്ക വിഷവിഷ്ടമുണ്ടാകുന്ന സംയോഗവിശേഷത്തിലും അരി, വിറക് എന്നിവയുടെ അല്പാംശത്തിലും മാത്രമേ ഇക്കാലത്തു സാധാരണ പ്രയോഗമുള്ളൂ. ഇവയെല്ലാം പുറമെ പഴയ ഭാഷയിലുണ്ടായിരുന്ന അനവധി പദങ്ങൾ നിശ്ശേഷം നശിച്ചുപോയതുനിമിത്തം ഭാഷാപ്രകൃതിയിലെ ഗുണങ്ങൾക്കും പ്രയോഗഭംഗിക്കും വലിയ ന

ഷ്ടവും നേരിട്ടിട്ടുണ്ട്. വണ്ടാർകോലക്കുഴലികൾ, തോകപ്പവനൻ, കൂൾന്താൻ, ചാന്താർമുലയിണ, പകയർകന്തകൻ, ചെണ്ടാർ വെൻറിക്കൊടി, നവരം, വരത്ത്, പറവർ, പൂവില്ലവൻ, ഞാറുചെയ്ത്, വില്ലീടുകിൽ മുതലായി ഇപ്പോളില്ലാത്ത അസംഖ്യം പദങ്ങളും പ്രയോഗരീതികളും പഴയ ഭാഷയിൽ കാണാവുന്നതാണ്.

അടിമ, കുടിമ, കാരാഴ്മ, വെള്ളാഴ്മ മുതലായ നാമങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നും മററും പഴയ ഭാഷ കാണിയ്ക്കുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി നല്ലതു നോക്കിത്തിരഞ്ഞെടുത്തു പുതിയ ഭാഷയെ പോഷിപ്പിയ്ക്കുന്നതായാൽ അതുകൊണ്ടു ഭാഷയ്ക്കു വരുന്ന മാററത്തെ നേർവ്വഴിയ്ക്കു തിരിയ്ക്കാവുന്നതാകുന്നു.

പച്ചമലയാളം

ഞാൻ ഒരു പച്ചമലയാളിയാണ്. ഇങ്കിരീസ്സും പരന്തിരീസ്സും ചമക്കൃതവും മററും എനിയ്ക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. എന്നാൽ എന്റെ കൂട്ടുകാരാണെങ്കിൽ അവർക്ക് ഇവയൊക്കെ കുടുകുട്ടിയാണെന്നാണ് വെച്ചിട്ടുള്ളത്. അവർ കാട്ടിക്കൂട്ടുന്നതുപോലെയുള്ള അറിവ് ഈ കൂട്ടർക്കില്ലെന്നു മററുള്ളവർ ഇവരെ ചിലപ്പോൾ കളിയാക്കുന്നതിൽനിന്ന് എനിയ്ക്കു നല്ലവണ്ണം ഊടെടുക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും തടുത്തു പറയുവാനുള്ള കോപ്പ് ഇപ്പുറത്തില്ലാ

അതുകൊണ്ട് എന്നെച്ചൊല്ലിയടത്തോളം അവരുടെ ഉപ്പിടിശ്ശ യാതൊരു കുറവും ഉണ്ടാവാറില്ല. എന്നുതന്നെയല്ല, കടശ്ശലും തലശ്ശലും നടക്കം പിന്നെപ്പഴുതുള്ളേടത്തൊക്കെയും കടപടയെന്നെന്തോ ചിലതൊക്കെ ക്കത്തിനിറച്ച് ഇടശ്ശ ചില മലയാളമൊഴികളുടെ പൊട്ടും പൊടിയും കലത്തി മാരിച്ചൊരിയുമ്പോലെ അവർ തുരുതുരെപ്പറയുമ്പോൾ പലപ്പൊഴുമെനിക്ക് അരിശം കൊള്ളാറുണ്ട്. ചിലപ്പോൾ അവർ എന്നെ പരന്തിരിസ്സിൽ ശകാരിക്കും; ചിലപ്പോൾ ഇങ്കിരീസ്സിലും ചമക്കുത്തിലും കലശൽക്കൂട്ടും. 'എൻെറ തലയിലെഴുത്തിൻെറ വലിപ്പംകൊണ്ട് ഇതിനൊക്കെ ലാക്ക ഞാനായല്ലോ' എന്നുമ്മറവും ഓർത്തോർത്തു പല കുറിയും എൻെറ ഉള്ളു പുട്ടുപുകയാറുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ കേട്ടു കേട്ടു പൊറുതിമുട്ടി. 'തല്ലുകൊണ്ടാൽ തടവു പടിക്കും' എന്നു പഴഞ്ചൊല്ലുണ്ടല്ലോ. എന്തെങ്കിലും ഞാനും ചില പൊടിക്കയ്യെടുക്കവാനുറച്ചു. ഒരിക്കൽ, കൂട്ടർകൂടി വട്ടമിട്ട് എന്നെപ്പതിവിൽക്കവിഞ്ഞ് വിടുചിഷ്ഠിയാക്കുവാനും എൻെറ നേരെ നോക്കി കൈകൊട്ടിച്ചിരിക്കുവാനും തുടങ്ങിയപ്പോൾ എനിക്ക് അതു പൊറുക്കുവാനുള്ള കെല്പു തീരെയില്ലാതെയായി. എന്നിട്ടു ഞാൻ അവരുടെ നേരെ തിരിഞ്ഞ്, 'കെമ്പാതഴശൂമ്മപയഞൂഷിള് ഉഅശാണെഘിപ്, നസശാക്കപ്പിസാഫച്ചേ; കെമ്മാപ്ണാം നഴഫചിതഴശാൻ.' എന്നു തട്ടിമിന്നിച്ചു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ കൂട്ടർ ഒന്നു പകച്ചുപോയി. എന്നിട്ടെന്നോട് 'എന്താണീ നൊസ്സു പറയുന്നത്?' എന്നായി. 'നിങ്ങളെന്താ കൂട്ടക്കമ്പം പൊട്ടിക്കുന്നത്?'

എന്നു ഞാനങ്ങോട്ടും ഒട്ടും കുറച്ചില്ല. 'മലയാളം കിട്ടാഞ്ഞിട്ട് ഇങ്കിരീസ്സോ ചമക്കൃതമോ ചേൎത്തു സംസാരിക്കേണ്ടി വരുന്നതാണെന്ന് അവർ മറുവടി പറഞ്ഞപ്പോൾ മലയാളത്തിൻെറ നേരെ വെറുപ്പുകൊണ്ട് 'അകോരഘഗോ' സംസാരിച്ചതാണെന്നു നേരമ്പോക്കു പറഞ്ഞിട്ട് അതിൻെറ മലയാളം 'എന്താ പറയുന്നത് ശകാരിക്കുകയാണെങ്കിൽ മലയാളത്തിലാവട്ടേ. എന്നാൽ ഞാൻ മറുവടി പറയാം.' എന്നാണെന്നും അവരോടു തുറന്നു പറഞ്ഞു.

ഇങ്ങിനെ ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ കശപിശകൂടി. ഒടുവിൽ അതു പുതുമലയാളത്തിൻേറയും പഴയമലയാളത്തിൻേയും നന്മതിന്മകളെ ഒരു മാതിരി തീരുമാനപ്പെടുത്തുന്നതിന്ന് ഒരു നല്ലവഴിയായിത്തീൎന്നു. ഇവിടെ അതിൻെറ ചുരുക്കം വായനക്കാരുടെ അറിവിന്നായി ചേൎക്കുന്നതായാൽ ഞാൻ പിടിച്ചവാശി കൊള്ളാവുന്നതോ അല്ലയോ എന്ന് അവൎക്കൊത്തുനോക്കുവാനും എൻെറ കൂട്ടുകാരെപ്പോലെയുള്ളവരെ വഴിപ്പെടുത്തേണമെങ്കിൽ അതിനും മതിയാകുമെന്നു കരുതുന്നു.

ഒന്നാമത്, അറിവുകൂടിയ ഓരോരോ മറുനാട്ടുകാരായിട്ടുള്ള എടവാടുകൊണ്ട് ഒരു നാടിന്ന് ഉയൎച്ച വരുന്നതോടുകൂടി കച്ചവടം കൈവേല മുതലായവ വളൎന്ന് ആ നാട്ടിൽ നടപ്പുള്ള പേരുകളെക്കൊണ്ടുതന്നെ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നതല്ലെന്നു വരുമ്പോൾ അവനവൻെറ ഉള്ളിലുള്ളതു മററൊരുവൻ ഉൾക്കൊള്ളേണമെങ്കിൽ അതാതു മറുനാട്ടുകാർ പറഞ്ഞുവരുന്ന പേരുകൾ കടം വാങ്ങാ

തെ പറവുന്നതല്ലല്ലോ. അത് ഒരുമാതിരി ശരിയാണ്. എന്നാൽ ഈ കടംവാങ്ങലിന് താഴെ പറയും വണ്ണമേ ഉണ്ടാവാൻ വഴിയുള്ളു.

'മാററംവരാതെ മൊഴിയും പൊരുളും പിടിക്ക
മാററംപൊരുൾകളുളിയും മൊഴിയിണ്ണെടുക്ക
ഏററക്കുറച്ചിൽ പലതും മൊഴിയിൽ കൊടുത്തു-
മേററ,ക്കുറിച്ചപൊരുൾ കൊണ്ടു നടത്തുകെങ്ങും.'

കടം വാങ്ങുന്നത് മൂന്നു മാതിരിയായിട്ടുണ്ട്. ഒന്നു 'മാററംവരാതെ മൊഴിയും പെരുളും പിടിക്ക'—അതായത് ഇപ്പോഴത്തെ പുതുമേടിക്കാർ തട്ടിമിന്നിക്കുമ്പോലെ മറുനാട്ടുമൊഴി അങ്ങിനെതന്നെ ഒരു മാററവും വരുത്താതെ എടുത്തു തനതെന്നപോലെ ഇട്ടുപെരുമാറുക. ഇതു നമ്മുടെ മലയാളത്തിനെന്നല്ല മൊഴികൾക്കു പൊതുവേതന്നെ ഒരു വലിയ പുഴുക്കുത്തുപോലെ കേടു തട്ടിക്കുന്നതാണെന്നുകൂടി ഓർമ്മവെയ്ക്കേണ്ടതാണ്. രണ്ടു, 'മാററം പൊരുൾകളുളിയും മൊഴിയിണ്ണെടുക്കാം'—ഇതെന്തെന്നാൽ, പൊരുളിന്നു മാററംവരുത്തിയും വരുത്താതെയും, മൊഴിക്കു മലയാളച്ചുവ നല്ലവണ്ണം വരുത്തി, കൂട്ടത്തിൽക്കൂട്ടിയിണക്കി കേട്ടാലറിയാത്ത മട്ടിൽ ചേർക്കുക. 'ഏററക്കുറച്ചിൽ പലതും മൊഴിയിൽക്കൊടുത്തുമേററ,ക്കുറിച്ചപൊരുൾകൊണ്ടു നടത്തുകെങ്ങും'—ആയതെങ്ങിനെയെന്നാൽ, മൊഴിയിൽ ചിലതു കൂട്ടിയോ കിഴിച്ചോ മാററിയോ കുറച്ചോ എങ്ങിനെയെങ്കിലും പറഞ്ഞറിയിക്കേണ്ടുന്ന പൊരുൾ എല്ലാവർക്കും അറിയാറാക്കികൊടുക്കുക. ഇവയിൽ ഒന്നാമത്തേത് ഏററവും

മോശമാണെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. രണ്ടാമത്തേത് മൂന്നാമത്തതിനേക്കാൾ താഴേയാണെന്നും പറയാവുന്നതാണ്. ഇതുകൊണ്ടുതന്നെ ഒടുക്കത്തേതാണ് എല്ലാററിലും മെച്ചമെന്നും അറിയാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ വേണ്ടതുപോലെ പോയില്ലെങ്കിൽ ഇവയിലെല്ലാററിലും വഷളായിത്തീരാനുള്ളതും ഇതുതന്നെയാകുന്നു.

നമ്മുടെ മലയാളം പണ്ടേതന്നെ പാട്ടും, പറയലും എന്നു രണ്ടു വഴിയ്ക്കു തിരിഞ്ഞിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് രണ്ടിനമായിട്ടുതന്നെയാണ് ഇന്നും നടന്നുവരുന്നത്. അതിൽ പറയുന്ന മലയാളം പാട്ടിലും ഉൾപ്പെടുത്താതെ കഴികയില്ല. എങ്കിലും കന്നങ്ങൾ പറയുന്നതിനെ വലിയ നിലയിലുള്ളവരെക്കൊണ്ടും മററും പറയിപ്പിച്ചാൽ ഒട്ടും പന്തിയാവില്ല. പാട്ടുമലയാളമെല്ലാം, പറയുന്നേടത്തു ചേർക്കുന്നതായാലും വലിയ ചീത്തയായിത്തീരും. ഇതു രണ്ടും അറിവുള്ളവർ കേട്ടാൽ തിരിച്ചറിയാം എന്നു തന്നെയല്ല അറിയാത്തവർ വളരെയുണ്ടെന്നും തോന്നുന്നില്ല.

ഇനി ഒന്നു പറവാനുള്ളത്, വേണ്ടിവരുന്നേടത്തേക്കു കടം വാങ്ങിക്കാവൂ എന്നാണ്. നമ്മുടെ പഴയ ഈടുവസ്തുകളിൽ ഓരോ പെട്ടികളിലായിട്ടു വളരെ കൈമുതൽ കെട്ടിവെച്ചിരിക്കെ അതൊന്നും തുറന്നുനോക്കാതെ കണ്ണടച്ചു കടംവാങ്ങിച്ചിലവിടുന്നത് അറിവില്ലായ്കകൊണ്ടോ മടികൊണ്ടോ വിഡ്ഢിത്തംകൊണ്ടോ എന്തുകൊണ്ടായാലും ഒട്ടും ശരിയായിട്ടുള്ളതല്ല, തീച്ചതന്നെ.

"എങ്ങൾമുൻവന്നുള്ളോരോമനക്കണ്ണനേ-
യെങ്ങും വരുന്നതു കണ്ടില്ലല്ലി?
കാർകൊണ്ടൽപോലെയവന്നു നിറന്തന്നെ
കാർകുഴലൊട്ടുണ്ടു കെട്ടിച്ചെമ്മേ.
കയ്യിൽക്കുഴലുണ്ടു കാലിൽച്ചിലമ്പുണ്ടു
മെയ്യിലോ മാൺപുറ്റ പൂൺപുമുണ്ടേ.
നെഞ്ചകം പെണ്ണുങ്ങൾ കണ്ടുപാളുക്കുന്ന
പുഞ്ചിരിയുണ്ടവൻ കൂടെക്കൂടെ.
ഉള്ളിലിണങ്ങുന്നേനെന്നങ്ങു ചൊല്ലുന്ന
കള്ളനോക്കുണ്ടയ്യോ മെല്ലെമെല്ലെ"

(കൃഷ്ണഗാഥ)

"നായർ വിശന്നു വലഞ്ഞുവരുമ്പോൾ കായക്കഞ്ഞിക്കരിയിട്ടില്ല. ആയതു കേട്ടു കലമ്പിച്ചായവനരവാളൂടനേ കാട്ടിലെറിഞ്ഞു. ചുട്ടതിളച്ചുകിടക്കും വെള്ളം കുട്ടികൾതങ്ങടെ തലയിലൊഴിച്ചു. കെട്ടിയപെണ്ണിനെ മടികൂടാതെ കിട്ടിയ വടികൊണ്ടൊന്നുചിടച്ചു. കിണ്ണമുടച്ചു, കിണ്ടിയുടച്ചു, തിണ്ണം ചിരവ കിണററിൽ മറിച്ചു. അതു കൊണ്ടരിശം തീരാഞ്ഞിട്ടവനപ്പുര ചുററും പാഞ്ഞു നടന്നു."

(കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ)

"കറുത്തുമല്ലാ നിറമെങ്കിലലൈ
വെളുത്തുമല്ലാ മുല ചാഞ്ഞുമില്ല
വെറുപ്പമാകാചടവാർത്തകേട്ടാ-
ലൊരുത്തിപോനാളവളാകിലോതാൻ"

(ലീലാതിലകം)

"മാഴക്കണ്ണാൾക്കൊരു മയിലുമുണ്ടങ്ങു
 പിൻകാലൊളം പോയ്
താഴെച്ചെല്ലും പുരികുഴലഴിച്ചോമൽ
 നില്ലോരുനേരം
ഊഴത്തെക്കൊണ്ടിരുൾമുകിലിതെന്നോർത്തു
 നൽ പീലി ചാലേ
മുഴച്ചിന്തിച്ചവയൊട്ടടനേ പാടി-
 യാടീടുവോന്നു്."

(ഉണ്ണുനീലീസന്ദേശം)

"അങ്കത്തട്ടി, അങ്കമാടിക്കരേറി, കട്ടത്തില ഇടകടത്തു്, മുനകടഞ്ഞു്, മുനയിൽക്കതിരവനേയും തെളിയിപ്പിച്ചു്, നീട്ടുകിൽ നെഞ്ചുപിളപ്പൻ, അടക്കുകിൽ കളരിക്കു പുറത്തെറിഞ്ഞമ്മാനമാട്ടുവൻ, അവന്റെ വലത്തേപ്പലാവിന്നൊന്നു വെട്ടിക്കണ്ടാൽ, വെട്ടിയ ഇരുമുറിയും, പാലക്കാട്ടുശ്ശേരി 'ഇട്ടുണ്ണിരാമ'ത്തരകന്റെ വെള്ളിക്കോൽക്കു തൂക്കിക്കണ്ടാൽ, കന്നിമഞ്ചാടി മാകാണിക്കു നീക്കുത്തൂക്കമുണ്ടെങ്കിൽ, വെട്ടിയതു വെട്ടല്ല, കുത്തിയതു കുത്തല്ല, മലനാട്ടിൽനിന്നും തുളുനാട്ടിലേക്കു പോകുന്നോനല്ല, തുളുനാട്ടിൽനിന്നും മലനാട്ടിൽച്ചവിട്ടുന്നോനല്ല, 'വല്ലപട്ടാകുരു'ക്കളെന്നും ചൊല്ലുവേണ്ട."

നമ്മുടെ പഴയ ഈടുവസ്തുപെട്ടികളിൽ ഈവക പലതും കിടപ്പുണ്ടെന്നുള്ളതു്, ഇപ്പോഴുള്ള ചെറുപ്പക്കാർ അറിഞ്ഞിരുന്നാൽ പണ്ടുള്ളവർ പണിപ്പെട്ടു നേടിവെച്ചതു വെറുതെയാവാതിരിക്കുമായിരുന്നു.

ഇമ്മാതിരി കറകളഞ്ഞ പൊൻപൊടികളിരിപ്പു ള്ളപ്പോൾ വെറുതേ കടംവാങ്ങി നട്ടന്തിരിയുന്നതു് എന്തിനാണാവോ!

എന്നാൽ നല്ലതായ ഒന്നിനെപ്പററി പാടുകയോ പറയുകയോ എഴുതുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ കൂട്ടിച്ചേക്കുന്ന മൊഴികൾക്കു നല്ല തുക്കവും മുഴപ്പും ചൊടിയും ചൊണ യും വരുത്തേണമെങ്കിൽ വെറും പച്ചമലയാളത്തിനേ കാൾ രണ്ടാംമാതിരി കടംവാങ്ങിയ മൊഴികളുംകൂടി ഇ ടകലത്തിയാലാണു് എളുപ്പമെന്നു് എനിക്കും ചില പ്പോൾ തോന്നാനിടവന്നിട്ടുണ്ടു്.

എൻെറ കൂട്ടുകാർ പലപ്പോഴും ഉരിയാടാവുള്ളതു പോലെ ഒന്നാംമാതിരി കടംവാങ്ങിയ മൊഴികളെടുത്തു വിലക്കുന്നതു് എങ്ങിനെ നോക്കിയാലും ഒട്ടും കണക്കില ല്ലെന്നു പിന്നെയും പിന്നെയും പറയേണ്ടിവരുന്നു. ഇ നിയും അവരിതു കൂട്ടാക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ഈ കാട്ടായം 'കാ ക്കയുടെ നടപ്പൊക്കെ മറന്നുപോയി അരയന്നത്തിൻെറ നടപ്പൊട്ടു കിട്ടിയതുമില്ല,' എന്നപോലെയായിത്തീരുക യേ ഉള്ളൂ.

തിരപ്പുറപ്പാട്

കൊച്ചി സാഹിത്യസമാജസാമാജികപണ്ഡിതവരേ ണ്യന്മാരേ! നിങ്ങൾക്കു കറെയേറെ വന്ദനം. ഞാൻ ക വിതാമൂത്തിയാണു്. പല യോഗത്തിലും ചേൎന്നു പല

വേഷവും കെട്ടീട്ടുണ്ട്. നിങ്ങൾ ഇയ്യിടെ ഒരു യോഗം കൂടീട്ടുണ്ടെന്നു കേട്ടു. അതിൽ എന്റെ തിരുപ്പുറപ്പാടാ യാൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ട്. വിദ്യുജ്ജിഹ്വന്റെ വേഷമായിരിക്കാം തൽക്കാലം കെട്ടുന്നത്. അതു കണ്ടിട്ടു നിങ്ങൾ ചിരിച്ചാലും കരഞ്ഞാലും വേണ്ടില്ല. ശുണ്ഠികടിക്കുകമാത്രം അരുത്.

അരുവയർമണിയാളാം മാമലപ്പൈതലാളെ-
ത്തിരുമടിയിലണച്ചിട്ടോമനിസ്സും പുരാരേ!
പുരുരുചിതതമസ്സോമാത്തിശാന്തിസ്സു മൂന്നാ-
മൊരുമിഴിയടിയങ്ങൽ ചേക്കുകിൽ ചേതമുണ്ടോ.

മടിയിലണസ്സുന്നത് അത്ര ഭംഗിയാണെന്നുള്ള പക്ഷമില്ല. 'മടിയിലിരുത്തി' എന്നു തോന്നാസ്സയുമല്ല. ഒഴ്ക്കമാത്രമേ ദീക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ആ ഒഴുക്കത്തിൽ അത്ഥം കലിച്ചുപോയാലും, അസ്തു.

കഞ്ജബാണരിപു കാടുകരേറി-
ക്കഞ്ജുരാകൃതി ധരിച്ച ദശായാം
മഞ്ജുളാംഗി മലമാതിലുദിച്ചാ-
ക്കഞ്ഞതിനുള്ള കുടവസ്റ്റി സഹായം.

ദേവന്മാരോടു നേരമ്പോക്കു പറയുന്നതു ഭക്തിസ്സു പിടിച്ചതല്ലെങ്കിലും ശീവൊള്ളിയും വെണ്മണിയും മേല്ലോട്ടുപോയിട്ടുണ്ടല്ലോ. ദോഷം വല്ലതുമുണ്ടെങ്കിൽ അവരുടെ തലസ്സിരിസ്സട്ടെ.

മാടിൻകൊടിമടവാരേ!
കാട്ടം പടലും പിടിച്ച മുടിയോന്റെ,

ഊടുകിടപ്പാനൊരു വഴി-
യടിപിടിയോ പേരുചൊല്ലി മുറവിളിയോ?

ഇതു പച്ചമലയാളമായാൽ ഞാൻ ജയിച്ചു. അർത്ഥമുണ്ടെങ്കിലും മനസ്സിലായേ കഴിയൂ എന്നു ഞാൻ കരുതീട്ടില്ല. (വ്യാ) മാടിൻകൊടിമടവാരേ= ഗിരീന്ദ്രകന്യേ. കാടും... ... ...മുടിയോൻ=ജടാധരൻ. ഊട്=തല്പം. അടിപിടി=പാദഭജനം. പേരുചൊല്ലി മുറവിളി=നാമോച്ചാരണം.

വായികയാം തൊഴിലവർക്കിഹ സുന്ദരാംഗ്യ-
ണ്ണായിട്ടലിച്ചിതു തഥാപി തദീയചിത്തം
സ്ഥായിക കോട്ടമിയലാതെ വരുന്നമട്ടി-
ലായിക്കൊടുത്തു ഖതക്കുറപെരുത്തു ഭോഷൻ.

ഇഹ=ശ്ലോകം ഉണ്ടാക്കിയ ദിക്കിൽ. അന്വയം ഇവിടെ കഴിഞ്ഞു. ശേ=മേല്പോട്ടാണ്. വായി,ണ്ണായി, സ്ഥായി, ലായി ഇതുകൊണ്ടു നാലു പദമായി. ണ്ണായ്, ഇട്ടലിച്ചു എന്നു പദച്ഛേദം. പെരുത്തു—കാകാക്ഷിന്യായേന പെരുത്തുക്കുറ, പെരുത്തു ഭോഷൻ.

ഓത്തൂട്ടിനാത്തകരുകത്തൊടു വിപ്രവർഗ്ഗം
തീർത്തോരു പായസമതിന്നതിലജ്ജനല്കും
കോൽത്തേനെഴും മൊഴി! സുരേശഗജേന്ദ്രയാനേ!
ചീർത്താർത്തി തീർത്തുപുലരാനഥ ഞങ്ങളുണ്ടു.

സാരം—ഉണ്ടു. ചീർത്താർത്തിതീർത്തു=വിശപ്പു മാറി. പുലരാൻ=വളരാൻ, അല്ലാതെ സൂര്യനുദിപ്പാനല്ല.

‘ഏററത്തിലേററു കരപററി വളഞ്ഞുകത്തി-
ട്ടാററിൽ തരത്തിലൊളിച്ചാടിന മത്സ്യനേത്രേ!
കൂററത്തമാണ്ട കരുപ്പുംഗവനിഗ്രഹത്തി-
ന്നേററുററമോട്ടടനടത്തിതു ഭീമസേനൻ.’

ഭീമസേനൻെറ പരാക്രമം പെണ്ണിൻെറ തലയിൽ വെച്ചുകെട്ടിയതു കവിയുടെ കയ്യിഴയാണ്. അല്ലാതെ മനഃപ്പൂർവ്വമില്ല.

‘ചിതത്തൊടൊന്നമ്മിയിലിട്ടുകത്തി-
ച്ചുതച്ചു പച്ചപ്പുളിചാരുവക്ത്രേ!’

‘കത്തും കോപേന പാപ്പാനൊടു പടപൊരുതി-
        തട്ടിയിട്ടിട്ടു ചാടി-
ക്കത്താനെത്തുന്ന മത്തദ്വിരദവരഗതേ!’

(ഒരു കരകണ്ട കവി)

ഇവിടെ ‘ചാരുവക്ത്രേ’ ‘ദ്വിരദവരഗതേ!’ എന്ന പദപ്രയോഗത്തിൻെറ സാരള്യത്തിൽ മുഖത്തിൻെറ പുളിപ്പും ഓട്ടത്തിൻെറ ത്രുടിപ്പും ഒളിച്ചുപോകേണ്ടതാണ്.

മരുമകനൊരു കൊച്ചു ചെക്കനും
മകളൊരു പെണ്ണുമത്തൊത്തുവല കാണ്മാൻ
ഒളിവിലൊരു മരം കരേറിരിക്കേ
ഝടുതിയടുത്തൊരവിട്ടു ടട്ടടഠേ.

പ്രയാസവുമില്ല വാസനയുമില്ല. രണ്ടില്ലാഞ്ഞു കൂട്ടമ്പോൾ ഒന്നുണ്ടാവണം. അതു ശ്ലോകം. ഉദാ—അരവും അരവും കൂടിയാൽ കിന്നരം.

കണ്ടിവാർകഴലി കേട്ടുകൊൾകവേ-
കണ്ടിവന്നു മദനാഗ്നികൊണ്ടു ഞാൻ.
കണ്ടിതോ കദനമെന്തു വേണ്ടുപോ-
കണ്ടിവന്നഥ വനാന്തരങ്ങളിൽ.

വേകണ്ടി, പോകണ്ടി—രണ്ടിനും മുറി പാററിയിരിക്കുന്നതു രണ്ടക്ഷരപ്രാസംകൊണ്ട് അടഞ്ഞുപോകുന്നതാണ്. വന്നഥ വന്നു അഥ. വനാന്തരങ്ങളിൽ—ഒരു വനത്തിൽനിന്നു മറെറാരു വനത്തിൽ. അപ്പോൾ കാടനും കാടത്തിയും തമ്മിലുള്ള സംവാദമെന്നു സ്പഷ്ടം.

ലീലാവേലാവലീപല്ലവമൃദുലലിതാ-
ലാപകൌതുഹലാർദ്ര-
ശ്രീലാസ്യത്തിൻ രഹസ്യം പുതുമയിലവനി-
ങ്ങട്ടിലൊക്കെപ്പരസ്യം.
കാലാരാതിക്കിടാവിൻ കടവയർ തടവും
പാട്ടക്കുടമ്പഛോടും
ചേലേ ചാഞ്ചല്യമാലാവിഗളിതമധുപോൽ-
വല്ലമായുല്ലസിച്ചു.

പ്രാസം മാത്രമേ ദീക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളൂ. അർത്ഥം വേണമെന്നു വിചാരിച്ചിട്ടില്ല. മാറിധരിച്ചു കണ്ണിക്കയും വേണ്ട.

കയ്ത്താർചുംബിപ്പതിന്നായ് മുതിരുമളിവഹോ
കോപമാം താലവൃത്തം
മുററും വീശിപ്പരക്കം ഹുതവഹനവൾതൻ
ചുററുമേററുജ്ജ്വലിക്കം,

സ്നിഗ്ദ്ധാലോകത്തിൽനിന്നിട്ടധികകമ്പിതമാം
നാണരാഗം സ്രവിക്കും
മെത്തും നീലഭ്രൂ വിട്ടിട്ടൊരു കുടിലത പെ-
ട്ടെന്നു താഴേ പതിക്കും.

ഇതു പ്രണയകലഹത്തിലെ അവസ്ഥ വർണ്ണിച്ചിരിക്കയാണ്. ആ സ്ത്രീയെ ശീമയിൽനിന്നു ദത്തെടുത്തിട്ടുള്ളതാകകൊണ്ടു ഭാഷാസാഹിത്യരസജ്ഞന്മാർക്ക് അത്ര പിടിക്കില്ലായിരിക്കാം. അതിനെ മലയാളവേഷം കെട്ടിച്ച് ഈ വികാരങ്ങൾതന്നെ കൊടുത്താൽ വേണ്ടില്ലെന്നും വന്നേക്കാം.

ചിന്തും രുഷാ മിഴിചുവന്നധികം ചുളിച്ച
തൻചില്ലിയാൽ മദനചാപമൊടിച്ചിടുന്നു.

മേരിയമ്മ രുഷിഞ്ഞാലോ മാത്തുഅമ്മ രുഷിഞ്ഞാലോ അധികം രസമെന്നു സാമാജികന്മാർതന്നെ തീർച്ചയാക്കട്ടെ.

പവനപൂരിതപോളകണക്കതീർ-
പവനയേകവനത്തെയിളച്ചുകോ-
പവനദാവമടക്കിയൊതുക്കിവൻ-
പവനമേവനുമേകണമംബികേ.

പദച്ഛേദം:—പവനപൂരിതപോള — കണക്ക തിർപ്പവനു—അയേ— കവനത്തെ—ഇളച്ചു— കോപവനദാവം അടക്കി—ഒതുക്കി—വമ്പ്—അവനം—ഏവനും—ഏകണം—അംബികേ.

കാലു മുറിഞ്ഞ വേദന സാധാരണ പഥനകോപ ത്തിന്നു കണ്ടുവരാറുള്ളതാണ്. എന്നാൽ നട്ടുമുറിഞ്ഞ വേദന വികൃതികളിൽ ഒന്നാണ്. അതു സാധാരണയ ല്ല. അതുകൂടി കണ്ടുതുടങ്ങിയാൽ അതു ചരമലക്ഷണമാ യി വിചാരിച്ചു വൈദ്യനെക്കൂടി അന്വേഷിക്കേണ്ടതില്ല. അതല്ല വേറെ കുറച്ചുവല്ല സുഖക്കേടും അധികമാകുന്ന തായാൽ അറിയിച്ചാൽ മതി, അപ്പോൾ വന്നുകൊള്ളാം.

ജഗദംബിപി ചിത്രമത്ര കിം
പരിപൂർണ്ണാകരുണാസ്തി ചേന്മയി
അപരാധപരമ്പരാവൃതം
നഹി മാതാ സമുപേക്ഷതേ സുതം.

പ്രസ്താവന

(രസികരഞ്ജിനി)

I

'രസികരഞ്ജിനി' പ്രവേശിപ്പാനുള്ള കാരണം ഉദ്ദേ ശപത്രത്തിൽ വിശദമായി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് അതി നെ വീണ്ടും എടുത്തുപറയുന്നില്ല. എങ്കിലും നാന്ദിപ്ര സ്താവനകളില്ലാത്ത നാടകം, തോടയത്തോട് കൂടാത്ത അരങ്ങേററം, ഉപസ്തരണത്തോടുകൂടിയില്ലാത്ത സദ്യ മുതലായവ, ലോകമര്യാദയ്ക്കു വിരോധമായിട്ടുള്ളതാകകൊണ്ടു പ്രകൃത മാസികയുടെ തിരനോട്ടത്തിങ്കൽ കുറച്ചുവല്ല വിദ്യ എടു ക്കാഞ്ഞാലും അത്ര ഉചിതമായിരിക്കയില്ല.

ഹാസ്യകാരിയായ വിദൂഷകനും വീരരസപ്രധാനിയായ നായകനും, വിദ്യുജ്ജിഹ്വനും ദശമുഖനും രംഗവാസികളായ ജനങ്ങൾക്കു രസത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. അതുപോലെ മാസികാവിഷയത്തിലും കാടാകട്ടെ കാര്യമാകട്ടെ വല്ലതും എഴുതിക്കൂട്ടിയാൽ വായിച്ചുരസിപ്പാനാളുണ്ടാവുമെന്നു വന്നാൽ പത്രാധിപസ്ഥാനം അനായാസേന വഹിക്കാമായിരുന്നു. പക്ഷേ ജനങ്ങൾക്കു ഗുണദോഷപരിജ്ഞാനവും ഭാഷയ്ക്കു പരിഷ്കാരവും വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ഇക്കാലത്തു് ഈവക മനോരാജ്യങ്ങൾക്കേ അവകാശമില്ല. അഥവാ, ഇങ്ങിനെയുള്ള ദുരാഗ്രഹം ഫലവത്തായാൽത്തന്നെ ഉദ്ദേശസിദ്ധിക്കു പ്രതികൂലമായിട്ടുള്ളതാകകൊണ്ടു സ്വീകാരയോഗ്യവുമല്ല. എന്നാൽ പത്രാധിപരുടെ ജോലി സുഗമമാക്കുവാൻ ഒരു മാർഗ്ഗമുണ്ടു്. അതായതു സ്വഭാഷാഭിവൃദ്ധിയിങ്കൽ തല്പരന്മാരായ പണ്ഡിതന്മാരുടെ സ്വാർത്ഥപരമല്ലാത്ത സഹായമാണ്. ഇതു് എതൊരു കാലത്താണ് ദുർല്ലഭമല്ലാതാകുന്നതു് അന്നു മലയാളഭാഷയ്ക്കു ശുക്രദശയായി എന്നു പറയാം.

ഇംഗ്ലണ്ടു് മുതലായ ദിക്കുകളിൽ പ്രതിദിനം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന പത്രങ്ങളിലെ ഗ്രന്ഥവിസ്താരവും മാസിക മുതലായവയിലെ വിഷയബാഹുല്യവും വാചകപരിശുദ്ധിയും ഓരോരോ സന്ദർഭങ്ങളിൽ വിചരിക്കുന്ന സംഗതികളെ പ്രത്യക്ഷരൂപേണ കാണിക്കുന്ന ചിത്രങ്ങളുടെ സുഭിക്ഷവും സൌഷ്ഠവവും മററുമോർക്കുമ്പോൾ ഇതെല്ലാം വീഴ്ചകൂടാതെ നടത്തുവാൻ മനുഷ്യപ്രയത്നംകൊണ്ടുതന്നെ സാധിക്കുമോ എന്നു ശങ്കിച്ചുപോയാൽ ലവലേശം അത്ഭുതമില്ല.

ഈയൊരവസ്ഥ അന്യനാട്ടുകാക്ക് ലഭിച്ചത് അവരുടെ ജന്മാന്തരസുകൃതത്തിന്റെ തികവോ, നാഗരീകത്വത്തിന്റെ തിളപ്പോ, അതോ സ്ഥിരോത്സാഹത്തിന്റെ ശക്തിയോ, എന്തുതന്നെയായാലും നമ്മുടെ ഭാഷക്ക് ഇങ്ങിനെയൊരഭ്യുദയം വന്നിട്ടില്ലാത്തതു നമ്മുടെ കമ്മദോഷമെന്നേ പറവാനുള്ളൂ. പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാരിൽ പലരും അന്യവേലയിൽ പ്രവേശിക്കാതെ പുസ്തകമെഴുതീട്ടും പത്രങ്ങളിലേക്കു ലേഖനം അയച്ചിട്ടും കേവലം ഉപജീവനം കഴിക്കുന്നവരും ധനികത്വം നേടീട്ടുള്ളവരും ഉണ്ട്. എന്നാൽ ഈ നാട്ടിൽ അതിനു ശ്രമിച്ചാൽ നടക്കുമോ എന്നും നടക്കുന്നതായാൽത്തന്നെ ധൈൎയ്യത്തോടുകൂടി ആരംഭശൂരന്മാരല്ലാതെ പുറപ്പെടുന്നവരുണ്ടാകുമോ എന്നും ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതിക്കു വളരെ സംശയമാണ്. ഉപജീവനത്തിന്ന് ഇങ്ങിനെ ശ്ലാഘനീയമായ ഒരു വഴിയുണ്ടായാൽ എല്ലാംകൊണ്ടും നന്നായിരുന്നു എന്നേ ഇപ്പോൾ പറവാൻ പാടുള്ളൂ.

ഇത്രയൊക്കെ പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് ഉത്സാഹക്കുറവില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഒരു നിമിഷത്തിൽ സൎവ്വജ്ഞപീഠം കേറാറാവുമെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായമെന്നു വായനക്കാർ ശങ്കിച്ചുപോകരുത്. സ്വഭാഷയിലും സ്വദേശീയന്മാരിലും നിഷ്കളങ്കമായ സ്നേഹമുള്ളവർ താൽക്കാലികലാഭമൊന്നും ഇച്ഛിക്കാതെ മാതൃകയിലുള്ള ഒരു മാസികയെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ഒത്തു പ്രയത്നിക്കുന്നതായാൽ ഇന്നല്ലെങ്കിൽ ഒരു കാലത്തു 'പിടിച്ച കുള്ളിയിൽ' കൊണ്ടുചരാമെന്നേ ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞതിന്ന് അൎത്ഥമുള്ളൂ.

'രസികരഞ്ജിനി'യുടെ ജാതകം നോക്കിച്ചിട്ടില്ല. നോക്കിച്ചിട്ടാവശ്യവും കാണുന്നില്ല. ദീനം വരുന്ന കാലത്തു വൈദ്യക്കാരെ ആശ്രയിക്കുമ്പോൾ വിമുഖത കാണിക്കാതിരുന്നാൽ കഷ്ടാരിഷ്ടങ്ങളൊന്നുംകൂടാതെ ആകൃതിയും പ്രകൃതിയും നന്നായി ആയുസ്സോടും രാജസ്സോടും കൂടി വളൎന്നുവരുന്ന ഈ നൂതനസന്താനത്തെ എല്ലാവരും എടുത്തു ലാളിക്കുന്നതു കാണ്മാൻ സംഗതി വരുമെന്നാണ് ഞങ്ങൾ പൂൎണ്ണമായും വിശ്വസിക്കുന്നത്.

II

രസികരഞ്ജിനിയുടെ ഒന്നാമത്തെ ജന്മനക്ഷത്രം ഒരുവിധം കലാശിച്ചു, രണ്ടാമത്തെ സംവത്സരമാരംഭിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ അവസരത്തിൽ ഒരു കൊല്ലത്തെ ഞങ്ങളുടെ അനുഭവത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി മാസികയെ സംബന്ധിച്ചു വളരെ വിസ്തരിച്ചു യാതൊന്നും പറവാൻ ന്യായം കാണുന്നില്ല. അല്പവൃത്തി വല്ലതും പറഞ്ഞു മൌനം ദീക്ഷിക്കുവാനും മനസ്സു വരുന്നില്ല. മാസികയുടെ പേരിൽ അതിസ്നേഹംനിമിത്തമുള്ള അപായശങ്കയും അതിനെ നിൎവ്യാജം സഹായിച്ചിട്ടുള്ളവരുടെ പേരിൽ കൃതജ്ഞതയോടുകൂടിയ വിശ്വാസവും ഒരുപോലെ നിറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഞങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ സന്താപമോ സന്തോഷമോ തള്ളിനില്ക്കുന്നത് എന്നു വാസ്തവത്തിൽ അറിഞ്ഞുകൂടാ.

അതിവിനയം നടിച്ച് 'രഞ്ജിനിയെക്കൊണ്ടു യാതൊരു പ്രയോജനവും ഉണ്ടായിട്ടില്ല' എന്നു പറയുന്നതായാൽ ആലോചനക്കുറവും ധൂൎത്തഗതിയും ഉള്ള ചില വാ

യനക്കാർ ഞങ്ങളുടെ വാക്ക് അങ്ങിനെതന്നെ വിശ്വസിച്ചുപോയേയ്ക്കാം. ഒരൊററ പുസ്തകംകൊണ്ടു സർവ്വജ്ഞത്വം സമ്പാദിക്കണമെങ്കിൽ 'രസികരഞ്ജിനി വാങ്ങി വായിപ്പിൻ' എന്നോ മറേറാ പുസ്തകവ്യാപാരികളെപ്പോലെ ഉൽഘോഷിച്ചുംകൊണ്ട് ആത്മപ്രശംസ പരസ്യംചെയ്യുന്നതായാൽ രഞ്ജിപ്പിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നു ഞങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്ന രസികന്മാർ മുഖം ചുളിച്ചു പിന്തിരിഞ്ഞാൽ ആവലാതി പറവാനും തരമില്ല. ഇവയുടെ മദ്ധ്യം നിശ്ചയിക്കുന്നത് അത്ര എളുപ്പത്തിൽ സാധിക്കാവുന്ന ഒരു കാര്യവുമല്ല. ഈ സ്ഥിതിക്കു സൂക്ഷ്മാർത്ഥം മനസ്സിലാവാത്ത വിധത്തിൽ കെട്ടിവളച്ചോ തൊട്ടുതളിച്ചോ വല്ലതും പറഞ്ഞുകൂട്ടി പ്രസ്താവനയുടെ ഭാരം നിർവ്വഹിക്കുരുതേ എന്നാണെങ്കിൽ ആയതിന്നും ഞങ്ങൾ ഒരുക്കമില്ല. ശ്രദ്ധയോടുകൂടി രഞ്ജിനി ക്രമത്തിനു വായിച്ചിട്ടുള്ള സഹഭാഷാബന്ധുക്കളിൽ ഭൂരിപക്ഷം രഞ്ജിനിക്ക് അധോഗതിയല്ലെന്നു വിചാരിക്കുന്നതായാൽ ഞങ്ങൾക്ക് ഉത്സാഹക്ഷയത്തിന്നവകാശമില്ല. ഞങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശസിദ്ധിക്ക് അനേകായിരം പതനങ്ങൾ ഉള്ളതിൽ ഒരു കൊല്ലംകൊണ്ട് ഒരു പതനമെങ്കിലും കയറുവാൻ സാധിച്ചതായി ഇവർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടാൽ കഴിഞ്ഞേടംകൊണ്ടു ഞങ്ങൾ കൃതാർത്ഥന്മാരുമായി.

മലയാളഭാഷയുടെ ഇപ്പോഴത്തെ നില ത്രിശങ്കുസ്വർഗ്ഗത്തിലാണെന്നോ പരിഷ്കാരകാലത്തിൻെറ പടിവാതുക്കലാണെന്നോ, ഇങ്ങിനെ വല്ലതും പറഞ്ഞാൽ ഏകദേശമൊക്കെ ശരിയായിരിക്കും. ഇല്ലത്തുനിന്നു പുറപ്പെടുകയും ചെയ്തു, അമ്മാത്തൊട്ടെത്തിയതുമില്ല.

ആദിത്യവർമ്മ മഹാരാജാവ്, ശക്തൻ സാമൂതിരിപ്പാട്, കൊട്ടാരക്കരെത്തമ്പുരാൻ, കടത്തനാട്ടു തമ്പുരാൻ, കോട്ടയത്തു തമ്പുരാൻ മുതലായ വിദ്വച്ഛിരോമണികളും കവിസാർവ്വഭൌമന്മാരും ആയിരുന്ന തമ്പുരാക്കന്മാരുടെ കാലം കഴിഞ്ഞതോടുകൂടി മലയാളത്തിൻെറ ‘അക്ഷരലക്ഷ’ കാലവും അസ്തമിച്ചു. ഇനി മാതൃഭാഷയെ പോഷിപ്പിക്കേണ്ടു ഭാരം ഐകമത്യത്തോടുകൂടി നാട്ടുകാരാണ് വഹിക്കേണ്ടത്. ഇങ്ങിനെ ഒരു ചുമതല ഉള്ളതായിട്ടു ധരിച്ചിട്ടുള്ള നാട്ടുകാർ ഇപ്പോൾ എത്ര പേരുണ്ടെന്നു വിരൽ മടക്കുന്നതായാൽ വളരെ നേരം ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ടി വരുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാരും പത്രപ്രവർത്തകന്മാരും കേവലം യാചകന്മാരെന്നു വിചാരിക്കുന്നവരല്ലേ അധികമെന്നുകൂട്ടി സംശയിക്കുന്നു. ആദായത്തിനുവേണ്ടി മലയാളലേഖനങ്ങൾ എഴുതുന്നതു നികൃഷ്ടമാണെന്നുകൂടി ചിലർ ഉറച്ചിട്ടുണ്ട്. സർക്കാരുദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കും വക്കീലന്മാർക്കും വൈദ്യന്മാർക്കും അവരവരുടെ അറിവിനെ ഉപയോഗിച്ച് ഉപജീവനം കഴിക്കാമെങ്കിൽ ലേഖകന്മാരും വിദ്യകൊണ്ടു വയറു നിറയ്ക്കുന്നതിൽ എന്തനൌചിത്യമാണുള്ളതെന്നു ഞങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാവുന്നില്ല.

‘മലയാളഭാഷയുടെ താൽക്കാലികസ്ഥിതി’ എന്ന സമ്മാനലേഖനം സംബന്ധിച്ച് ഒരു ഉപന്യാസം മാത്രമേ ഞങ്ങൾക്കു കിട്ടീട്ടുള്ളു. ഇതോർക്കുമ്പോൾ മലയാളത്തിൽ ഉപന്യാസമെഴുതി സമ്മാനം വാങ്ങുന്നതിൽ അവമാനമോ അദൃഷ്ടമോ ഉണ്ടായിരിക്കാമെന്നു കൂടി ശങ്കിക്കേ

ണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതെങ്ങിനെയിരുന്നാലും ഉപന്യാസകനായ സി. ഡി. ഡേവീഡ് അവർകളുടെ പേരിൽ ഞങ്ങൾക്കുള്ള കൃതജ്ഞതയ്ക്കു ഹാനി വരുന്നതല്ല. മിഥുനത്തിലെ പുസ്തകത്തിൽ സംഭാഷണോപന്യാസത്തിന്നു വേറെ ഒരു വിഷയംകൂടി കൊടുത്തിട്ടുള്ളതു പ്രഥമവിഷയത്തിന്റെ പിൻഗാമിയായിത്തീരാതിരുന്നാൽ അല്പമെങ്കിലും സമാധാനമുണ്ട്.

അപരിചിതനായ ഒരുവൻ ഒരു ജനസംഘത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് അവരുടെ ദൃഷ്ടികൾക്കു പാത്രമായിത്തീരുമ്പോൾ ഓരോരുത്തർ അവരവരുടെ സരസ്വതീവിലാസംപോലെ അവനെ സ്തുതിക്കുവാനും ദുഷിക്കുവാനും തുടങ്ങുന്നതു ലോകസ്വഭാവമാണ്. ഇങ്ങിനെ പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിന്നിടയ്ക്കു കേട്ടുകൾപ്പിച്ച് ഈ ആൾ ഒരു പ്രസിദ്ധപുരുഷനാണെന്നു പരക്കെ അറിവാൻ സംഗതിവരുമ്പോൾ ആദ്യം ദോഷങ്ങളെന്നു തോന്നിയതൊക്കെ ഗുണങ്ങളായിട്ടു പരിണമിക്കും. പേരുവെച്ചെഴുതാത്തവരോ അപരിചിതന്മാരോ ആയ ലേഖകന്മാരേയും ഈ വിദ്വാനേയും തമ്മിൽ സാമ്യപ്പെടുത്തുന്നതിൽ വലുതായ അബദ്ധമൊന്നും വരുവാൻ വഴിയില്ല. പേരു വെക്കാത്തവൻ പ്രശസ്തനാണെന്നറികയോ അപരിചിതൻ വാസ്തവത്തിൽ പരിചിതനാണെന്നു വരികയോ ചെയ്യുമ്പോൾ വാചകംതോറും വരിതോറും സാരോപദേശങ്ങളും അർത്ഥഗർഭിതങ്ങളായ പദങ്ങളും നിരന്തരമായി ഉദിച്ചുതുടങ്ങും. സൂക്ഷ്മത്തിൽ ഇതിന്നുള്ള കാരണം ലേഖനങ്ങൾ അത്യന്തം ക്ഷമയോടുകൂടി ശ്രദ്ധവെച്ചു വായിക്കുന്നതി

വായനക്കാൎക്കുള്ള വൈമനസ്യമാണെങ്കിലും ലോകസ്വഭാവമിങ്ങിനെയിരിക്കെ, സൎവ്വസമ്മതന്മാരായ കേരളോപന്യാസകന്മാരിൽ പലരും രഞ്ജിനിയുടെ പേരിൽ ദയ കാണിക്കാത്തതു ഞങ്ങൾക്ക് അതിയായ കുണ്ഠിതത്തിന്നും നൂതനലേഖകന്മാൎക്ക് അധൈൎയ്യത്തിന്നും മാൎഗ്ഗമായിത്തീരുന്നതാണ്. ഇതുകൊണ്ടു മേലിലെങ്കിലും ഈ മഹാന്മാർ ഞങ്ങളുടെ അപേക്ഷയെ കൈക്കൊണ്ടു ഞങ്ങൾക്കു വേണ്ട സഹായങ്ങൾ ചെയ്തുതരുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഇക്കൊല്ലം മുതൽ രഞ്ജിനിക്ക് ചില പരിഷ്കാരങ്ങൾ വരുത്തിയാൽ കൊള്ളാമെന്നാഗ്രഹമുണ്ട്. ഉദ്ദേശം നാല്പത്തെട്ടു ഭാഗങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നത് ഈ പുസ്തകം മുതൽ അമ്പത്താറാക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു.

പിന്നെയും ചില ഭേദഗതികൾ വരുത്തണമെന്നുള്ള മോഹം സാധിക്കാമെന്നു വാഗ്ദത്തം ചെയ്യുവാൻ ധൈൎയ്യം വരുന്നില്ല. അതു രസികരഞ്ജിനിയുടെ ഭാഗ്യംപോലെയിരിക്കട്ടെ! മനുഷ്യരുടെ അധീനത്തിൽപെട്ട താൻപാതിയിലുള്ള ഭാരത്തിൽ ഞങ്ങളുടെ ഓഹരി എടുക്കുകയല്ലേ ഞങ്ങൾ വിചാരിച്ചാൽ നിവൃത്തിയുള്ളു.

III

ബാലികയായ രഞ്ജിനിയെ മനഃപൂൎവ്വം സ്നേഹിക്കുന്ന കേരളീയമഹാജനങ്ങളോടു രഞ്ജിനീഭാരവാഹികൾക്കു കൊല്ലംതോറുമുള്ള കടപ്പാട് തീൎക്കേണ്ടതായ സമയം വന്നിരിക്കുന്നു. രസികരഞ്ജിനി കേരളകുടുംബത്തിലെ

സമുദായസ്വത്തായിട്ടും, പത്രബന്ധുക്കൾ അതിന്റെ രക്ഷാകൎത്താക്കന്മാരായിട്ടും, ഉടമസ്ഥനും പത്രാധിപനും മാനേജരും അതിനെ വേണ്ടപോലെ കൊണ്ടുനടത്തുവാൻ അടുത്ത ബാദ്ധ്യസ്ഥന്മാരായിട്ടുമാണ് ഞങ്ങൾ വിചാരിച്ചുപോരുന്നത്. ആയതുകൊണ്ടു രഞ്ജിനിയുടെ മൂന്നാമത്തെ വയസ്സ് ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ സന്തോഷാവസരത്തിൽ അതിന്റെ കഴിഞ്ഞ കൊല്ലത്തെ യോഗക്ഷേമത്തെക്കുറിച്ചു സംക്ഷേപമായിട്ടെങ്കിലും ഒരു വിവരണം പത്രസുഹൃത്തുക്കളെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തേണ്ടതു ചുമതല ഞങ്ങൾക്കുണ്ടെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസം. ഈ മഹത്തായ ഭാരം ഞങ്ങളാലാവുന്നതും നിൎവ്വഹിക്കുവാനാണ് ഇവിടെ ആരംഭിക്കുന്നത്.

രഞ്ജിനിയുടെ ഭാവിശ്രേയസ്സിനെ ഉദ്ദേശിച്ചു പല മനോരാജ്യങ്ങളും വിചാരിച്ചിട്ടുള്ള കൂട്ടത്തിൽ ഇക്കഴിഞ്ഞ ഒരു കൊല്ലംകൊണ്ട് എത്രമാത്രം സാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ഓൎത്തുനോക്കുമ്പോൾ ഇച്ഛാഭംഗത്തിനും നിരാശക്കും കാരണം കാണുന്നില്ലെന്നല്ലാതെ തൃപ്തിയ്ക്കുള്ളതും പ്രയത്നത്തിനടുത്തതുമായ ഫലപ്രാപ്തിയുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു പറവാൻ മനസ്സാക്ഷി ഞങ്ങളെ സമ്മതിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ രണ്ടാംകൊല്ലം ആദിയിൽ മലയാളപണ്ഡിതന്മാരോടു ഞങ്ങൾ ചെയ്ത അപേക്ഷ കേവലം നിഷ്ഫലമാക്കിത്തീൎക്കാതെ ഉദാരശീലന്മാരും കേരളഭാഷാബന്ധുക്കളുമായ വിദ്യാസമ്പന്നന്മാരിൽ ചിലർ ലേഖനമാലകളെക്കൊണ്ടു രഞ്ജിനിയെ അലങ്കരിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതിയോൎക്കുമ്പോൾ രഞ്ജിനിയുടെ ഭാഗ്യോദയകാലം സമീപിച്ചുവെ

നും തോന്നുന്നുണ്ട്. അപ്രകാരമുള്ള മഹാനുഭാവന്മാരുടെ ലാളനാവൈചിത്ര്യംകൊണ്ടു രഞ്ജിനിയ്ക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള മുഖപ്രസാദവും ഉണ്ടാകാവുന്ന ഗുണങ്ങളും ഇന്നപ്രകാരമെന്നും ഇത്രമാത്രമെന്നും പറഞ്ഞറിയിയ്ക്കേണമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

രണ്ടാംകൊല്ലത്തെ സംഗതിവിവരപ്പട്ടിക പരിശോധിയ്ക്കുന്നതായാൽ സാമാന്യേന എല്ലാ ലക്കങ്ങളിലും ഒന്നാംകൊല്ലത്തെക്കാൾ വിഷയങ്ങൾ വണ്ണത്തിൽ കുറവായിട്ടും എണ്ണത്തിൽ കൂടുതലായിട്ടും കാണാവുന്നതാണ്. ഈ പരിഷ്ക്കാരത്തിന്നുള്ള ഹേതു പ്രത്യക്ഷമാണല്ലോ. ചതുൎവ്വിധമായിട്ടു പരകെ സദ്യ കഴിക്കുമ്പോൾ പരദേശക്കറികളും മലയാളക്കറികളും വേണമെന്നു വെച്ചിരിയ്ക്കുന്നതു ജനങ്ങളുടെ രുചിഭേദത്തെ കരുതിക്കൊണ്ടാണെങ്കിൽ ഞങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശവും വായനക്കാൎക്കു ശരാശരി രസത്തെയുണ്ടാക്കുവാൻതന്നെയാണ്. പക്ഷേ ഓരോ ലക്കത്തിൽ പലതരം വിഷയങ്ങൾക്കു സ്ഥലം കൊടുക്കുവാൻവേണ്ടി ഒരു വിഷയത്തെ പല തവണയായി പ്രസിദ്ധം ചെയ്യേണ്ടിവരുന്നേടത്തു ചിലപ്പോൾ രസഭംഗത്തിന്നു വഴിയായിത്തീരുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ വരുന്ന സംഗതികളിൽ ലേഖകന്മാർകൂടി അല്പമൊന്നു സഹായിക്കുന്നതായാൽ വിഷയപ്രതിപാദനത്തിന്നു ന്യൂനത സംഭവിയ്ക്കാതെ ഈ ദോഷം ഒരുവിധം പരിഹരിയ്ക്കാമെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം. പത്രരംഗത്തിൽ പുതുതായി പ്രവേശിയ്ക്കുന്ന വിദ്യാൎത്ഥികളോട് ഞങ്ങൾക്കു രണ്ടു വാക്കു പറയാനുണ്ട്. വിഷയത്തെ നല്ലവണ്ണം ഗ്രഹിച്ചു

മനോധൎമ്മത്തെ വേണ്ട വഴിക്കു തിരിച്ചു ശബ്ദത്തിനുവേണ്ടി അൎത്ഥത്തെ ദണ്ഡിപ്പിക്കാതെ ഉപന്യാസമെഴുതുവാൻ ഉദ്യമിക്കുന്നതായാൽ അവരവൎക്കും മറ്റുള്ളവൎക്കും അധികം ഉപകാരമായിത്തീരുന്നതാണ്. ഈ വാസ്തവമറിയാതെ ഉദ്ദിഷ്ടവിഷയത്തെ പോയവഴിക്കു തെളിക്കുമ്പോളാണ് പത്രാധിപന്മാൎക്കു കഷ്ടപ്പാടിനും ലേഖകന്മാൎക്കു മനസ്താപത്തിനും ഇടയായിത്തീരുന്നത്.

രഞ്ജിനിയുടെ പ്രകൃതി നന്നാക്കുവാൻ മറെറാരു പ്രയത്നം ഞങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു സമ്മാനം നിശ്ചയിച്ചു ലേഖനമെഴുതിക്കുവാനാണ്. ഇക്കാൎയ്യത്തിൽ ഞങ്ങൾക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള ബുദ്ധിക്ഷയം രഞ്ജിനിമുഖേനതന്നെ വായനക്കാരെ അറിയിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് അതിനെ ആവൎത്തിക്കുന്നില്ല. മേലിലെങ്കിലും ഇതിനു നിവൃത്തിയുണ്ടാകുമെന്നു വിശ്വസിച്ചു സമാധാനപ്പെടുന്നു. രഞ്ജിനിയുടെ ആകൃതിക്കു മോടിവരുത്തുന്ന കാൎയ്യത്തിലും സംഗതിവശാൽ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നപോലെ ജയപ്രാപ്തിയുണ്ടായിട്ടില്ല. എങ്കിലും അതിനുള്ള പരിശ്രമത്തിൽനിന്നു ഭഗ്നാശന്മാരായി പിൻവലിക്കുവാനുള്ള അവസരവും വന്നിട്ടില്ല. ആകെക്കൂടി നോക്കുന്നതായാൽ രഞ്ജിനിക്കു ചില അരിഷ്ടങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും പ്രായത്തിനടുത്ത പുഷ്ടിയില്ലെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. ലോകപ്രതിനിധികളായ പത്രങ്ങളുടെ ഉപദേശംകൊണ്ടും ജനങ്ങളുടെ ലാളനകൊണ്ടും വിദ്യാസമ്പന്നന്മാരുടെ സഹായംകൊണ്ടും 'രസികരഞ്ജിനി' യഥാൎത്ഥരസികരഞ്ജിനിയായിത്തന്നെ വളൎന്നുവരുവാൻ അസാദ്ധ്യമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

രഞ്ജിനിയുടെ ഭാവിയെപ്പററി ഇത്രമാത്രമല്ലാതെ മറെറാന്നും പറവാൻ തൽക്കാലം തരമില്ല. ബാല്യംകൊണ്ടു രഞ്ജിനിയ്ക്കു പററീട്ടുള്ള വീഴ്ചകളെ ഗണ്യമാക്കാതെ മഹാജനങ്ങൾ അതിനെ കാത്തു രക്ഷിയ്ക്കുവാൻ പ്രജാവത്സലനായ ജഗദീശ്വരൻ കടാക്ഷിക്കട്ടെ.

IV

കാലത്തിന്റെ ഗതിവേഗത്തെ കുറിച്ചു വ്യസനിയ്ക്കാത്തവർ നരലോകത്തിലുണ്ടെങ്കിൽ അതു് എത്രയോ ദുല്ലഭം. എന്നാൽ കാലദുർവ്വ്യയം ചെയ്യാതെകണ്ടു വല്ലവരും ഉണ്ടെങ്കിൽ അതും അത്രമാത്രം അപൂർവ്വമാകുന്നു. അതുപോലെതന്നെ പരിമിതമായ പുരുഷായുസ്സു കാലചക്രംകൊണ്ടു് കടഞ്ഞുകളയുമ്പോളുണ്ടാവുന്ന മനോവേദന ദിവസത്തിൽ ഒരു തവണയെങ്കിലും അനുഭവിയ്ക്കാത്തവരുണ്ടെങ്കിൽ അവർ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടവരായിരിയ്ക്കയില്ല. എന്നാൽ ഉദിച്ച സൂര്യൻ അസ്തമിയ്ക്കേണ്ടെന്നും അസ്തമിച്ച സൂര്യൻ ഉദിയ്ക്കേണ്ടെന്നും വിചാരിയ്ക്കുന്നവരുണ്ടോ? അതും കാണുന്നില്ല. ഇങ്ങിനെ പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ വികാരഭേദങ്ങൾ ജനസാമാന്യത്തിൽ പരക്കുവാൻ തക്കതായ കാരണവും ഇല്ലെന്നു പറഞ്ഞുകൂട. ത്രികാലമദ്ധ്യത്തിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു് ഇരുപുറവും തിരിഞ്ഞുനോക്കുന്ന ഒരുവൻ കഴിഞ്ഞകാലം നന്നായിട്ടും ഉള്ള കാലം അതിന്നു വിപരീതമായിട്ടും വരുവാൻ പോകുന്നതു സംശയഗ്രസ്തമായിട്ടും കാണുമ്പോൾ അവന്നു ഭൂതകാലത്തിൽ പ്രേമവും വർത്തമാനകാലത്തിൽ വിരക്തിയും ഭാ

വിയിൽ ഉൽക്കണ്ഠയും ഒരേസമയത്തു തോന്നുന്നതിൽ അത്ഭുതമില്ല. ആശാഭംഗം കാലത്തിന്റെ ശീഘ്രഗതിയേയും ആശാബന്ധം അതിന്റെ മന്ദഗതിയേയുമാണ് ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നത്. ഉദ്ദിഷ്ടകാലത്തിനിടക്കു വിചാരിച്ചതു മുഴുവൻ സാധിക്കുവാൻ കഴിയാഞ്ഞതുകൊണ്ടു കഴിഞ്ഞ കാലം ദീർഘിക്കുമായിരുന്നുവെന്നും വിചാരിക്കുന്നതു മുഴുവനും സാധിച്ചുകാണുവാനുള്ള തിടുക്കംകൊണ്ടു ദൂരത്തിൽ മങ്ങിക്കിടക്കുന്ന കാലം വേഗത്തിൽ സമീപിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നും തോന്നുന്നതു ലോകസ്വഭാവമാണല്ലോ. ഈ വസ്തുത നല്ലവണ്ണം ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കു രഞ്ജിനീഭാരവാഹികളുടെ താൽക്കാലികമായ ഉൽക്ഷോഭത്തെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ വളരെ പ്രയാസമുള്ളതല്ല.

രഞ്ജിനിയുടെ വളർച്ചയുടേയോ തളർച്ചയുടേയോ സാമാന്യസ്വരൂപത്തെ വർണ്ണിക്കുന്നതിന്നുമുമ്പു രഞ്ജിനിയുടെ ഈ നാലാമത്തെ ജന്മമാസാവസരത്തിൽ അതിന്റെ ആവിർഭാവംമുതൽ സ്നേഹബുദ്ധിയോടുകൂടി ലേഖനപരമ്പരകൊണ്ടും മററു പലവിധത്തിലും അതിനെ നിരന്തരമായി സഹായിച്ചിട്ടുള്ളവരോടു ഞങ്ങളുടെ സൌഹാർദ്ദബദ്ധയായ കൃതജ്ഞതയുടെ സ്വല്പസൂചകമായ വന്ദനം പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. അവരുടെ പേരു വിളിച്ചുപറഞ്ഞു പ്രത്യേകം അഭിനന്ദിക്കുവാനാണ് മനസ്സു വരുന്നത്; എങ്കിലും അതിപരിചയമുള്ള ദിക്കിൽ അല്പലൌകികം പോലും അലൌകികമായി കലാശിച്ചെങ്കിലോ എന്ന ഭയത്താൽ ആയതിന്നു ഞങ്ങൾ തുനിയുന്നില്ല. രഞ്ജിനിയുടെ ഇതേവരെയുള്ള സംഗതിവിവരപ്പട്ടിക പരിശോ

ധിച്ച് ആ സഹൃദയന്മാരുടെ ഉത്സാഹം പേരും പ്രയത്നവും അറിഞ്ഞു സന്തോഷിക്കുന്നവർ ഞങ്ങൾക്കൊരു പ്രത്യേക ഉപകാരം ചെയ്യുവരായി നന്ദിപൂർവ്വം ഗണിക്കപ്പെടുന്നതാണ്.

മറുഭാഷയിൽ പ്രതിപത്തിയുള്ളവക്ക് സ്വഭാഷയിൽ വിരക്തി വേണമെന്നില്ലെന്നൊരു നിയമം സർവ്വകലാശാലയിൽനിന്നു പുറപ്പെടുകയും, പത്രപ്രവർത്തകന്മാർക്ക് അവരുടെ നിരന്തരോത്സാഹംകൊണ്ടും നിർവ്യാജവൃത്തികൊണ്ടും പത്രങ്ങളുടെ ആന്തരഗുണംകൊണ്ടും പത്രബന്ധുക്കളിൽ സ്ഥിരമായ വിശ്വാസം ജനിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുവരെ പത്രാധിപന്മാക്കും മാനേജർമാക്കും ചില, അഥവാ പല, കഷ്ടനഷ്ടങ്ങളും സംഭവിച്ചേക്കും. 'ഈ സർവ്വാണിസ്സങ്കടത്തിൽ' രഞ്ജിനിയുടെ ഓഹരി രഞ്ജിനിക്കു കിട്ടീട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിനെക്കുറിച്ചു പ്രത്യേകിച്ചൊന്നും പറവാനില്ല. അതിനെ ഞങ്ങൾ വക വെയ്ക്കുന്നതുമില്ല. പത്രങ്ങളിൽ കടന്നു കളിക്കുവാൻ കച്ചകെട്ടി പുറപ്പെടുന്നവർ തട്ടക്കേണ്ടവയായ വൈഷമ്യങ്ങൾ കാണാതെ പോയാൽ അതുകൊണ്ടു വരുന്ന ദോഷങ്ങൾക്കു മററുള്ളവരെ കുററം പറഞ്ഞിട്ടു കാര്യമില്ല. മർമ്മംകൊണ്ടു കൊടുക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നവർ മർമ്മം നോക്കി തടുക്കുവാനും പഠിച്ചിരിക്കണം. അതു രൂപമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു വരുന്ന പരാജയം ഭാഗ്യക്കുറവല്ല; നോട്ടക്കുറവാണ്. എന്നാൽ 'ചാതിക്കാരം പിടിക്കേണ്ടവർ' പക്ഷം പിടിക്കുകയും 'ചേരിയിൽ ചേന്നവക്ക്' ചാഞ്ചല്യം തുടങ്ങുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ ആലോചിക്കുവാനുള്ള കാല

മായി. ഈ ഘട്ടം രഞ്ജിനിക്കു വന്നുകൂടുക കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിലും മാന്യലേഖകന്മാരുടെ സംഖ്യ കറുത്ത പക്ഷത്തിലെ ചന്ദ്രനെ അനുകരിച്ചുകാണുന്നതു ശോചനീയംതന്നെ. ഇക്കാര്യത്തിൽ രണ്ടാംകൊല്ലത്തിലെ പ്രായം മൂന്നാംകൊല്ലത്തിൽ രഞ്ജിനിക്കു ചെന്നിട്ടില്ലെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം. എങ്കിലും ലേഖനങ്ങളുടെ ശരാശരി ഗുണത്തെപ്പറ്റി അനുകൂലങ്ങളായ പത്രാഭിപ്രായങ്ങളും അനുമോദനക്കത്തുകളും ഇതിന്നൊരു സമാധാനമായിട്ടാണ് ഞങ്ങൾ കരുതുന്നത്.

അടുത്തു കഴിഞ്ഞ കൊല്ലത്തിൽ രഞ്ജിനിക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള വലുതായൊരാപത്ത് രഞ്ജിനിമൂലംതന്നെ വായനക്കാർ അറിവാൻ ഇടയായിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും ഈ സന്ദർഭത്തിൽ അതിനെ വീണ്ടും എടുത്തുപറയുന്നതു ഞങ്ങളുടെ കർത്തവ്യകർമ്മങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്. 1077-ാമാണ്ട് കുംഭമാസം 14-ാംനു-യാണ് രഞ്ജിനി തുടങ്ങുവാനുള്ള ആലോചന തുടങ്ങിയത്. അന്നുമുതൽ മരിക്കുന്നതുവരെ മനസ്സുകൊണ്ടും വചസ്സുകൊണ്ടും പ്രവൃത്തികൊണ്ടും രഞ്ജിനിയെ സർവ്വദാ സഹായിച്ചിട്ടുള്ള ഒരാളെ എങ്ങിനെയാണ് ഈ അവസരത്തിൽ ഓർക്കാതിരിക്കുന്നത്? എങ്ങിനെയാണ് അദ്ദേഹത്തിനെക്കുറിച്ചു രണ്ടു വാക്കു പറയാതിരിക്കുന്നത്? അദ്ദേഹം രഞ്ജിനിക്കുവേണ്ടി കഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് എത്രയെന്നും അദ്ദേഹത്തിനെക്കൊണ്ടു രഞ്ജിനിക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള ഗുണം എത്രമാത്രമെന്നും അറിഞ്ഞവനേ അറിഞ്ഞുകൂടൂ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വേർപാടു നിമിത്തം രഞ്ജിനിക്കു വന്നിട്ടുള്ള നഷ്ടം അപരിഹാര്യ

മെന്നു തോന്നുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ ഞങ്ങൾക്കുള്ള പ്രത്യേകസ്നേഹശക്തികൊണ്ടു മാത്രമാണെന്ന് അറിഞ്ഞവരാരും പറയുന്നതല്ല.

എന്നുതന്നെ കഷ്ടാരിഷ്ടങ്ങളും ഇച്ഛാഭംഗങ്ങളും ഞങ്ങൾ അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ടായാലും ഇതുവരെ പല സുഹൃത്തുക്കൾ ഞങ്ങളുടെ പേരിൽ കാണിച്ചിട്ടുള്ള പ്രേമഭാവം ആയതിന്നൊക്കെ പരിഹാരവും ഞങ്ങളുടെ പ്രയത്നങ്ങൾക്കു തക്കതായ പ്രതിഫലവും ആകുന്നു. ഈ ബന്ധം മേലിലും നിലനില്ക്കുന്നതായാൽ രഞ്ജിനിയുടെ ഭാവിശ്രേയസ്സു വർദ്ധിച്ചുവരുമെന്നുതന്നെയാണ് ഞങ്ങളുടെ ദൃഢമായ വിശ്വാസം. രഞ്ജിനിയുടെ നിരന്തരാഭിവൃദ്ധിക്കും സ്ഥിരപ്രചാരത്തിന്നുംവേണ്ടി വെട്ടിത്തുടങ്ങിയിട്ടുള്ള പരിഷ്കാരമാർഗ്ഗം തുടർച്ചയായി തെളിയിച്ചുവരണമെന്നുതന്നെയാണ് ഞങ്ങളുടെ വിചാരവും.

രണ്ടു വാക്കുകൂടി ഞങ്ങൾക്കു പറവാനുണ്ട്. പതിവുപോലെ പതിനഞ്ചാന്തിയ്യതിയോടുകൂടി രഞ്ജിനി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതായാൽ മാനേജരുടെ കാര്യനിർവ്വഹണത്തിന്നു പല വിഘ്നങ്ങളും അസൌകര്യങ്ങളും വരുവാൻ വഴിയുണ്ടെന്നു കണ്ടിട്ടാണ് ഇത്തവണ കുറച്ചു കാലം തെറ്റി പ്രസിദ്ധംചെയ്യുവാൻ ഇടയായിട്ടുള്ളത്. ഇതു കാരണത്താൽ വായനക്കാരുടെ ക്ഷമയെ ഞങ്ങൾ ഭേദിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ആയത് ക്ഷന്തവ്യമാണല്ലോ.

മുഖംനോക്കി ഭംഗി പറയുകയോ ഹിതം പിടിച്ചു പത്ഥ്യം വിടുകയോ ചെയ്യാതെ രഞ്ജിനിയുടെ ക്ഷേമകാംക്ഷികൾ അവരുടെ സദുപദേശങ്ങളെക്കൊണ്ടു രഞ്ജി

നിയെ സന്മാൎഗ്ഗത്തിൽക്കൂടി നയിക്കുവാൻ കാലാനുസരണം വേണ്ട സഹായങ്ങൾ ഞങ്ങൾക്കു ചെയ്തുതരുമെന്നും വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ട് അല്പം ദീൎഗ്ഘിച്ചുപോയ ഈ പ്രസ്താവനയെ അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

(മംഗളോദയം)

1

കഴിഞ്ഞ തുലാം ലക്കത്തോടുകൂടി 'മംഗളോദയ'ത്തിന്ന് ആണ്ടെത്തികഴിഞ്ഞുവെന്നു വായനക്കാർ ഓൎക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. ഈ ലക്കത്തോടുകൂടി മാസികക്കു പുതിയ വൎഷം ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നു. സാധാരണ പത്രമൎയ്യാദയെ അനുസരിച്ച് ഈ അവസരത്തിൽ മാസികയുടെ മുന്നാണ്ടത്തെ ഗുണദോഷങ്ങളെ വേണ്ടുംവണ്ണം വിചാരിച്ചു പത്രംമുഖേനതന്നെ വായനക്കാരെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തി ദോഷത്തെ നീക്കുവാൻ വേണ്ട വട്ടം കൂട്ടേണ്ടുന്ന ഭാരം പത്രപ്രവൎത്തകന്മാൎക്കുണ്ട്. മലയാളത്തിൽ ഒരു മാസിക കൊണ്ടുനടത്തുന്നതിലുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടുകളും വൈഷമ്യങ്ങളും അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവൎക്ക് ഈ ചുമതലയുടെ ചുമട്ടുഭാരവും അറിയാവുന്നതാണ്.

പാരദേശികന്മാർ നടത്തിവരുന്ന ഏതെങ്കിലും ഒരുത്തമമാസികയെ മാതൃകയാക്കിപ്പിടിച്ച് ആരംഭത്തിൽത്തന്നെ ആ തോതനുസരിച്ച് ഒരു മലയാളമാസിക തുടങ്ങുവാൻ വിചാരിക്കുന്നത് അരച്ചാൺ വഴിയകലം പറക്കുവാനാകാത്ത കോഴി പരുന്തിന്നുമീതെ പറന്നുനടക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതുപോലെ പരിഹാസാസ്പദമായിത്തീരുന്നതാ

ണ്. അങ്ങിനെയാണെന്നുവരികിലും അസാദ്ധ്യമെന്നു വെച്ചു പരിശ്രമിക്കാതെ പിന്തിരിയുന്നതും യുക്തമായിരിക്കയില്ല. ഉദ്ദേശം ശ്ലാഘ്യവും ഉത്സാഹംകൊണ്ടു പലതും സാദ്ധ്യവുമാണെന്നു പൂർണ്ണബോധമുണ്ടായിരിക്കേ പത്രക്കളത്തിൽ കടന്നുകയറുവാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഞങ്ങൾ ദാക്ഷിണാത്യന്മാരുടെ ആരംഭശ്ശൂരത്വമെന്ന അപവാദത്തിന്നു പാത്രമായിത്തീരുവാൻ ഒരു കാലത്തും വഴി കൊടുക്കുന്നതല്ല. ജയാപജയങ്ങൾ 'ദൈവംപാതി'യോടു നമുക്കുള്ള അടിമപ്പാടിനെ അനുസരിച്ചിരിക്കട്ടെ.

കഴിഞ്ഞ കൊല്ലത്തെ വിഷയവിവരപ്പട്ടിക പരിശോധിക്കുമ്പോൾ പല ഭേദഗതികളും ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടു ഞങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ട്. 'മുട്ടുശാന്തി' നിവൃത്തിക്കുവാനായി ചില ലേഖനങ്ങൾ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടെന്നു ഞങ്ങൾ സമ്മതിക്കുന്നു. പരമമായ ഉദ്ദേശത്തിന്റെ ഒരു വാക്കുപോലും സ്പർശിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ഞങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നതുമില്ല. എന്നാൽ ഇതിന്നു പത്രപ്രവർത്തകന്മാർ മാത്രം ഉത്തരവാദികളാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നതായാൽ അല്പം സങ്കടമില്ലെന്നില്ല. മലയാളമാസികകൾ വാങ്ങിവായിക്കുന്നവർ എണ്ണായിരത്തിൽ ഒന്നു വീതമേ ഉള്ളു. അതിൽതന്നെ മുപ്പത്തീരായിരത്തിൽ ഒന്നു വീതമേ പണം കൊടുക്കുന്നവരുമുള്ളു. ഈ പന്ത്രണ്ടു മാസികകൾക്കുകൂടി വിഭജിക്കുന്നതായാൽ മാസികകൾക്ക് ഉപജീവിക്കുവാൻ എത്രത്തോളം സൌകര്യമുണ്ടെന്ന് ആലോചിക്കാതെതന്നെ അറിയാം. പക്ഷേ 'മംഗളോദയ'ത്തിന്റെ, ഭാഗ്യാതിരേകംകൊണ്ടു കാലാവസ്ഥക്കു തക്ക സ

ഹായമല്ല ഞങ്ങൾക്കുണ്ടായിട്ടുള്ളൂ. ഇതുതന്നെ മേലാൽ ഞങ്ങൾക്ക് ഉത്സാഹത്തിന്നും കാരണമായിത്തീന്നിട്ടുണ്ട്.

വിഷയങ്ങളുടെ എനത്തിലും കനത്തിലും വിചാരിച്ചിരുന്നതുപോലെ പുഷ്ടി വരുത്തുവാൻ ഞങ്ങൾക്കു സാധിച്ചിട്ടില്ല. മാസികകളുടെ സംഖ്യ വദ്ധിച്ചും, ഭാഷാഭിമാനികളുടെ ഏകോപിച്ചുള്ള പ്രയത്നം ക്ഷയിച്ചും, എഴുതാവുന്ന ലേഖകന്മാരുടെ എണ്ണം കുറഞ്ഞും, വന്നുചേരുന്ന ലേഖനങ്ങളുടെ വണ്ണം കൂടിയും, അത്ഥം അഴഞ്ഞും വാക്കു കഴഞ്ഞും ഇരിക്കുന്ന കാലംവരെ മാസികാപ്രവത്തകന്മാക്കും മലയാളഭാഷയ്ക്കും ഈ ദുലാമാലയിൽ കിടന്ന് എത്തും പിടിയും കിട്ടാതെ നട്ടംതിരിയുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. എന്നാൽ സഹായം മുമ്പും പുഷ്ടി പിമ്പും എന്ന നില വിട്ടു പരാപേക്ഷകൂടാതെ ആത്മപ്രയത്നംകൊണ്ടു മാസികയെ പോഷിപ്പിച്ചു വരിക്കാരെ വശീകരിക്കയും ലേഖകന്മാരെ കയ്യുഴച്ച് ആകഷിക്കുകയും ചെയ്യയാകുന്നു ഈ വൈഷമ്യത്തിനൊരു നിവൃത്തിമാഗ്ഗം. ധ്വജം പ്രതിഷ്ഠിപ്പിച്ചു ശേഷം ക്ഷേത്രം പണിയുന്നതു വിഹിതമല്ലെങ്കിലും മന്ത്രവും തന്ത്രവും കാലത്തെ അനുസരിച്ചിരിക്കുന്നതാണ്. 'മംഗളോദയ'ത്തെ ഒരു യോഗംമുഖേന നടത്തുന്നതായാൽ ആ വഴി ഫലിക്കുമെന്നാണ് തൽക്കാലത്തെ ആലോചനയിൽ തോന്നിയിരിക്കുന്നത്. അങ്ങിനെയുള്ള ഒരു വഴി വെട്ടിത്തെളിയിച്ചു വരുന്നതുമുണ്ട്.

കഴിഞ്ഞ കൊല്ലത്തിൽ ഞങ്ങളെ മനപ്പൂവ്വം സഹായിച്ചിട്ടുള്ള ലേഖകന്മാരോടും വരിക്കാരോടും 'മംഗളോദയ'ത്തിൻെറ കൃതജ്ഞതാപൂവ്വമായ വന്ദനം പറഞ്ഞുകൊ

ള്ളുന്നു. അവർ ഇനിയും 'മംഗളോദയ'ത്തിന്നു മംഗളം ആശംസിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

ഇക്കൊല്ലം മാസികയുടെ എണ്ണം വൎദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും വലുപ്പത്തിൽ അല്പം കൂടുതൽ വരുത്തീട്ടുണ്ട്. ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള മററു പരിഷ്കാരങ്ങൾ കണ്ടറിയേണ്ടവയാകുന്നു.

വരദൈവപ്രസാദത്താൽ
പരക്കും യോഗശക്തിയാൽ,
വരമാഹാത്മ്യമോടൊത്തു
വരട്ടേ മംഗളോദയം.

II

ഇളകിക്കിടക്കുന്ന പൂഴി പറപ്പിക്കുവാൻ ഒരു മന്ദമാരുതനുണ്ടെങ്കിൽ മതി. കൂടിക്കിടക്കുന്ന കുന്നു കൊടുങ്കാററുകൊണ്ടും കുലുങ്ങുന്നതല്ല. ഒററപ്പെട്ടാൽ സമുദായമില്ല; ജാതിയുമില്ല; തമ്മിൽ തമ്മിൽ ഇണക്കമില്ലെങ്കിൽ ലോകവുമില്ല. തുച്ഛങ്ങളായ തേനീച്ചകളുടെ പ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലമാണ് നാം അനുഭവിക്കുന്ന തേൻ. ഭഗീരഥൻ ഒരു ദിവസം കൊണ്ടല്ല ആകാശഗംഗയെ ഭൂതലത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളത്. യോഗബലം, ഉത്സാഹശക്തി, സ്ഥിരപ്രയത്നം ഇവയുടെ യോഗമാണ് വിജയത്തിന്റെ ബീജം. ഈ തത്വം അറിയാതെയോ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടല്ലെങ്കിലും അനുസരിക്കാതെയോ ചെയ്യുന്ന ഉദ്യമങ്ങൾ ഫലപ്രദങ്ങളായിത്തീരുന്നതല്ല.

പ്രയത്നങ്ങൾതന്നെ ഉദ്ദേശത്തിൻെറ വ്യത്യാസം പോലെ പല വിധത്തിലുമുണ്ട്—സ്വാത്ഥം, സ്വാത്ഥപരാത്ഥം, പരാത്ഥസ്വാത്ഥം, പരാത്ഥം. ഇതിൽ ഒന്നാമത്തേതു നികൃഷ്ടവും സുലഭവും നാലാമത്തേതു ഉൽകൃഷ്ടവും ദുർല്ലഭവുമാകുന്നു. സ്വാത്ഥത്തെ മുൻനിർത്തി പരാത്ഥമായി യത്നിക്കുന്നവരുടെ ആകത്തുക അവരെക്കൊണ്ടുണ്ടാകാവുന്ന ഉപകാരത്തിൻെറ ശക്തിയിൽ കവിഞ്ഞതാണ് നില്ക്കുന്നത്. പരാത്ഥം പ്രധാനമാക്കി പ്രയത്നിച്ചു സ്വാത്ഥവുംകൂടി കരസ്ഥമാക്കുന്നവനെയാണ് ലോകത്തിൽ ഗുണവാൻ എന്ന പേരിന്ന് അഹനായി ഗണിച്ചുപോരുന്നത്. സാധാരണലോകത്തിൽ സകലഗുണങ്ങളും തികഞ്ഞിട്ട് എന്തെങ്കിലും ഒന്നുണ്ടെങ്കിൽ അത് ഇതുവരെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. പ്രാണനെ ഉപേക്ഷിച്ചു പാമ്പിനെ രക്ഷിച്ച ജീമൂതവാഹനനെ നാടകത്തിൽ കേട്ടിട്ടുള്ളതല്ലാതെ നാട്ടകത്തു കണ്ടിട്ടില്ല. കാഷായവസ്ത്രം ധരിച്ചു മോഷണം ചെയ്യുന്ന വകക്കാരെ കാട്ടിൽ കടന്നാലും കണ്ടുകിട്ടുന്നതാണ്. യശസ്സിൻെറയോ മററു വല്ലതിൻെറയോ ലാഭത്തിലുള്ള ലോഭമാത്രംകൊണ്ട് അന്യന് ഉപകാരമായേക്കാമെന്ന നിലയിൽ നെററി ചുളിച്ചു ധനവ്യയം ചെയ്യുന്ന കൂട്ടരാണ് ചേതമില്ലാത്ത ഉപകാരം ചെയ്തു ധാടികൊണ്ടു ധമ്മിഷ്ഠന്മാരായി തീരുന്നത്. അന്നം കൊടുത്തു പുണ്യം സമ്പാദിക്കുന്ന സജ്ജനങ്ങൾക്ക് അറിയാതെകണ്ട് ഒരൌദായമുണ്ടാകുന്നതുകൊണ്ട് അവരുടെ ഗുണത്തിൽ കൂടുതലല്ലാതെ കറവൊന്നും വരുന്നതല്ല. എല്ലാകച്ചവടവും കച്ചകപടമാ

യിക്കൊള്ളേണമെന്നില്ല. സദുദ്ദേശത്തോടുകൂടി തുടങ്ങുന്ന അപ്രകാരമുള്ള ഒരേർപ്പാടു ജനങ്ങൾക്കു ഉപകാരത്തെ ചെയ്തുകൊണ്ടു വല്ല ആദായവും അനുഭവിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതും ധർമ്മവിഷയത്തിലേയ്ക്കു ധനശേഖരം ചെയ്യുന്ന കൂട്ടത്തിലായിരിക്കും. ഈ വാസ്തവം മനസ്സിൽ കരുതി മലയാളഭാഷാഭിവൃദ്ധിയേയും മലയാളികളായ സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാരുടെ നഷ്ടപ്രായമായി കിടക്കുന്ന വൈദുഷ്യഫലത്തിന്റെ പ്രതിഷ്ഠയേയും പുരസ്കരിച്ചുകൊണ്ടു കേരളത്തിൽ കേളികേട്ട 'കേരളകല്പദ്രുമ'മുദ്രാലയം കയ്യേറ്റു നടത്തിവരുന്ന മംഗളോദയം കമ്പനി 'മംഗളോദയ' മാസികയുടെ കൈകാര്യകർത്തൃത്വം വഹിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ അവസരത്തിൽ ഒരു മാസികയുടെ ശ്രേയസ്സിനും ശാശ്വതപ്രചാരത്തിന്നും വേണ്ടുന്ന സാമഗ്രികൾ, ഒന്നൊഴികെ മറ്റു സകലതും തികഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഈ സാമഗ്രികളെല്ലാം പത്രപ്രവർത്തകന്മാർക്കു സ്വാധീനവുമാകുന്നു. എന്നാൽ ലേഖകന്മാരുടെ സഹായത്തോടു കൂടാത്ത മാസിക പ്രണവത്തോടുകൂടാത്ത മന്ത്രോച്ചാരണം പോലെ എറെക്കുറെ നിഷ്ഫലമായിത്തീരുകയേ ഉള്ളൂ മുട്ടശാന്തി നിവൃത്തിപ്പാനുള്ള ലേഖനങ്ങൾ നിറഞ്ഞ മാസികകൊണ്ടുള്ള ഫലപ്രാപ്തിയും അധികാരിഭേദം പോലെ ഭേദപ്പെടുന്നതാണ്.

ആൾഭേദം കൂടാതെ അഭിരുചി ജനിപ്പിക്കത്തക്ക വിഷയങ്ങൾ നിറഞ്ഞ ഒരു മാസിക, എന്നെന്നേയ്ക്കും, നിലനിൽക്കേണമെങ്കിൽ, ലേഖകന്മാർക്കു അടിമപ്പെടാതെ യാതൊരു നിവൃത്തിയും കാണുന്നില്ല. എടുക്കുന്ന

വേല ഉപജീവനമാർഗ്ഗമായാലേ അതൊരു തൊഴിലായി ത്തീരുകയുള്ളൂ. തൊഴിലായിത്തീർന്നാലേ വൃത്തിയും വെടി പ്പും വേഗവും വരികയുള്ളൂ. മലയാളമാസികകളിലേയും പത്രങ്ങളിലേയും ഗദ്യപദ്യങ്ങൾ എഴുതുന്നതു മറ്റുള്ള തൊഴിലുകളെപ്പോലെ ഒരു നല്ല തൊഴിലായി വരുന്നതു വരെ ലേഖനങ്ങളുടെ വറുതിക്കൊരു പൊറുതിയും ഉണ്ടാ കുന്നതല്ല.

'മംഗളോദയം' കമ്പനി, മലയാളത്തിൽ ഉത്തമ മായ ഒരു മാസിക നടത്തി നല്ല പേർ സമ്പാദിക്കേണ മെന്നല്ലാതെ മാസികാപ്രവർത്തനത്തിൽനിന്ന് ഒരാദായ വും ഇച്ഛിയ്ക്കുന്നില്ല. മാസികയുടെ ഈ മൂന്നാമത്തെ വ യസ്സിൽ അതിന്റെ ഉടുപ്പും നടപ്പും നന്നാക്കുവാൻ ചെ യ്യുന്ന ചിലവുകളിൽ ഒന്നാമതായി ഗണിച്ചിട്ടുള്ളതു ഉ ത്തമങ്ങളായ ലേഖനങ്ങൾക്കു പ്രതിഫലം നിശ്ചയിക്കുക യാണ്. വിഷയത്തിന്നു വെടിപ്പും അർത്ഥത്തിന്നു തികവും വാചകത്തിന്നു വടിവും കൂടിയിണങ്ങീട്ടുള്ള ലേഖനങ്ങൾ ക്കു തക്കതായ സംഭാവന ലേഖനങ്ങളുടെ അവസ്ഥയറി ഞ്ഞു കൊടുക്കുന്നതാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് വരുവാൻ പോ കുന്ന ഫലം കാലഗതിയും യോഗബലവും അനുസരിച്ചി രിയ്ക്കട്ടെ.

III

കുറേ കാലമായിട്ടു മനസ്സിൽ ഒതുക്കിപ്പിടിച്ചുപോരു ന്ന അനേകസംഗതികൾ പറഞ്ഞൊടുക്കുവാൻ അവ സരം കിട്ടുമ്പോൾ ചുരുക്കിപ്പറയുവാൻ ക്ഷമയില്ലാതെ

പോകുന്നതു ലോകസ്വഭാവമാണ്. ഈ അവസ്ഥ വിചാരിച്ചു, ഞങ്ങൾ സംഗതിവശാൽ വല്ലതും അധികം പ്രലപിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ വായനക്കാൎക്ക് പരിഭവം തോന്നരുത്.

ദേശാഭിമാനികൾ പലരുംചേൎന്ന് ഒരു യോഗം കൂടീട്ടുള്ള വിവരവും അവരുടെ ഉദ്ദേശങ്ങളും കഴിഞ്ഞകൊല്ല ത്തെ തിരനോട്ടത്തിൽ വായനക്കാരെ അറിയിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. സ്വാധീനത്തിലുള്ള കോപ്പുകളുടെ കണക്കും ബോധിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അന്നുതൊട്ട് ഇന്നേവരെ ചുട്ടിക്കാരും ചെട്ടിക്കാരും മേളക്കാരും പാട്ടുകാരും അണിയറസ്ഥകളും തിരശ്ശീലക്കുള്ളിലുമായി പാടുപെട്ടുനില്ക്കുകയാണ്. എന്നാൽ കയ്യും മെയ്യും ഉറച്ച പ്രധാനവേഷക്കാർ ഇതുവരെ ഞങ്ങളെക്കൊണ്ടു രാഗം പാടിച്ചു പോരുന്നതല്ലാതെ ഞങ്ങളുടെ പത്രരംഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയൊ അവരുടെ അഭിനയം ഫലിക്കുകയോ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഈ ഒരു അംശത്തിലാണ് മംഗളോദയത്തിന്നു പരാധീനതയുള്ളതെന്നും അതു സ്വാധീനമായല്ലാതെ മററു വട്ടങ്ങളെക്കൊണ്ടു യാതൊരു ഫലവും ഉണ്ടാവുന്നതല്ലെന്നും പറയാതെതന്നെ അറിയാവുന്നതാണ്. പോരെങ്കിൽ ഞങ്ങൾ പലമുറ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു കേൾപ്പിച്ചിട്ടുമുണ്ട്.

മലയാളഭാഷയിൽ ഉത്തമമായ ഒരു മാസിക നടന്നുകണ്ടാൽ കൊള്ളാമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഭാഷാഭിമാനികൾക്കു മംഗളോദയക്കാരും ആ കൂട്ടത്തിൽ പെട്ടവരാണെന്നു വിചാരിപ്പാനുള്ള ഔദാൎയ്യമുണ്ടായാൽ മേല്പോട്ടെങ്കിലും ഒരു ഗതിയുണ്ടെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസം.

ഞങ്ങളുടെ ആന്തരമായ ഉദ്ദേശത്തിൽ അവൎക്കു വല്ല വിതൎക്കവും ഉണ്ടെങ്കിൽ ഒരിക്കൽ പരീക്ഷിച്ചു നോക്കിയതിന്റെ ശേഷം അവരുടെ അഭിപ്രായം സ്ഥിരപ്പെടുത്തിയാൽ കൊള്ളാമെന്ന് ഒരപേക്ഷകൂടി ഞങ്ങൾക്കു ചെയ്യാനുണ്ട്.

'വിഷയത്തിന്നു വെടിപ്പും, അൎത്ഥത്തിന്നു തികവും, വാചകത്തിന്നു വടിവും, ഉള്ള ലേഖനങ്ങൾക്കു തക്കതായ പ്രതിഫലം കൊടുക്കേണ്ടതാണെന്നു ഞങ്ങൾ ഏറവു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നു നിഷ്കളങ്കമായിട്ടു ഞങ്ങളുടെ വിചാരവും അങ്ങിനെതന്നെയാണ്. പക്ഷേ, പാത്രമുണ്ടെങ്കിലല്ലേ പകരുവാൻ തരമുള്ളു. ചോരുന്ന പാത്രം ചേരുന്നതുമല്ല. മാസികകൾക്കു പിടിപ്പുണ്ടാക്കുന്ന ലേഖനങ്ങളെഴുതേണമെങ്കിൽ അത്രക്കുമാത്രം പഠിപ്പും പ്രയത്നവും സ്വാധീനത്തിലുണ്ടായിരിക്കണം. അന്യജോലികൊണ്ടു കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്നവൎക്കു പഠിപ്പുണ്ടായാലും പ്രയത്നിപ്പാൻ സമയമുണ്ടാവുന്ന കാൎയ്യം കഷ്ടി. ഈ രണ്ടു സാമഗ്രികളും വേണ്ടതിലധികം കൈവശമുള്ളവർ നാടെങ്ങും ലേഖനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി തേടി നടക്കുന്ന പത്രപ്രവൎത്തകന്മാരുടെ ശല്യം സഹിക്കുവാൻ വയ്യാഞ്ഞിട്ടോ, പക്ഷഭേദം നിക്കവാൻ ധൈൎയ്യമില്ലാഞ്ഞിട്ടോ മൌനം ദീക്ഷിച്ചു പോരുന്നതായിട്ടാണ് സാധാരണ കണ്ടുവരുന്നത്. അവരുടെ കണ്ണുകൾ കനകം കണ്ടാൽ കുളിക്കുമെന്നു വിചാരിക്കുവാൻതക്ക വകതിരിവുകേടോ, കനകാഭിഷേകം ചെയ്യാനുള്ള വകയോ ഞങ്ങൾക്കുണ്ടെന്നു പറയാവുന്നതുമല്ല. മേല്പറഞ്ഞ തരക്കാരുടെ ലേഖനങ്ങൾ നീക്കിയാൽ

‘പോര’ ‘വേണ്ട’ ‘വയ്യ’ ‘അരുത്’ എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള പത്രാധിപക്കുറിപ്പുകളോടുകൂടി ചവററുകൊട്ടയിൽ തള്ളിവിടേണ്ടവയാണ് ബാക്കിയുള്ള മിക്ക ലേഖനങ്ങളും. മാസികാപ്രവർത്തനത്തിൽ മലയാളഭാഷയുടെ ഈ ദുർഗ്ഗതി തീർന്നല്ലാതെ നടത്തിപ്പോരുന്ന മാസികകൾ ഒരു കാലത്തും താനേ നടന്നു തുടങ്ങുന്നതല്ല.

കഴിഞ്ഞ ഒരു കൊല്ലത്തിൽ മംഗളോദയത്തിന് ഒരു കയററവും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായി ഞങ്ങൾക്കുതന്നെ തോന്നുന്നില്ല. മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന വട്ടങ്ങൾക്കും ഞങ്ങളുടെ വിചാരത്തിന്നും മാററംവന്നിട്ടില്ലെന്നു ഞങ്ങൾക്കു നിശ്ചയമുള്ളതുകൊണ്ട് ആശാബന്ധം അയവാനുള്ള അവസരം വന്നിട്ടുമില്ല. വിശേഷവിധിയായി ഈക്കൊല്ലം ചില ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്വാൻ ഞങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നതു ഫലിക്കുമെന്നു തീർച്ചയായാൽ മാസിക വഴിയായിത്തന്നെ വായനക്കാരെ അറിയിക്കുന്നതുമാണ്. ശാന്തിക്കാരൻ എമ്പ്രാന്തിരി പറയുന്നതുപോലെ ‘താളു ഒരുമ്പൊ സൊര ഒര സൊര ഒരുമ്പൊ താളു ഒര താളോം സൊരോം കൂടി ഒരുമ്പൊ നാസ്സുവസര ഒര’ എന്ന മട്ടിലാണ് എല്ലാ മലയാളമാസികകളുടേയും താൽക്കാലികസ്ഥിതി എന്നു വരികിലും, നിത്യനിദാനം പൂജയടിയന്തരം കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ സഹായിച്ചിട്ടുള്ള ഞങ്ങളുടെ ‘ഊരാളന്മാർ’ മംഗളോദയക്കാരുടെ മംഗളാസംശയ്യു പുറമെ ഭാഷാദേവിയുടെ ഭൂരികാരുണ്യവും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്.

IV

വൃശ്ചികമാസത്തിലാണല്ലോ 'മംഗളോദയ' മാസികയുടെ ജന്മനക്ഷത്രം. ചാൎച്ചക്കാരേയും വേഴ്ചക്കാരേയും സൽക്കരിക്കുവാനുള്ള ഈ ഒരവസരം പാഴാക്കിക്കളയുന്നത്, ഈ പത്രകുടുംബത്തിലെ കൈകാൎയ്യകൎത്താവിന്റെ മാനത്തിന്നും മൎയ്യാദയ്ക്കും യോജിച്ച ഒരു പ്രവൃത്തിയാകയില്ലെന്നു ഞങ്ങൾക്കു നല്ലവണ്ണം അറിയാം. എങ്കിലും കൊച്ചി വലിയ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ഷഷ്ടിപൂൎത്തി സത്രത്തിന്നു മംഗളോദയക്കാരും വട്ടംകൂട്ടിവരുന്നതിനാൽ തല്ക്കാലം ഒരു പ്രാതൽ മാത്രംകൊണ്ടു കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതിൽ പത്രബന്ധുക്കളാരും പരിഭവിക്കയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതിന്നു വിരോധമൊന്നും കാണുന്നില്ല.

ഞങ്ങളുടെ മാസികക്കു ചെറുപ്പകാലം വിട്ടിട്ടില്ലെങ്കിലും കളിവിടേണ്ട കാലമായി എന്നാണ് തോന്നുന്നത്. അതിനെ എടുത്തു ലാളിക്കുന്നവരിൽ ആൾഭേദം കൊണ്ടും പ്രകൃതിഭേദംകൊണ്ടും നല്ലതു പറഞ്ഞു കൊടുക്കുന്നവരും, ചീത്ത പറഞ്ഞു കൊടുക്കുന്നവരും, അതിനെ പരിപാലിക്കുന്നവരിൽ വേണ്ടതു കൊടുക്കുന്നവരും, കൊടുക്കേണ്ടതു കൊടുത്തവരും ധാരാളം ഉണ്ടെന്നുള്ളത് സാധാരണ നാട്ടുനടപ്പിന്നു വിരോധമല്ലെങ്കിലും, ദോഷങ്ങളുടെ ബാധ കഴിയുന്നതും കൂടാതെ കാത്തുരക്ഷിക്കേണ്ടുന്ന ഭാരം അകൈതവമായി അതിനെ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു സ്നേഹിക്കുന്നവരിൽനിന്ന് ഒരു കാലത്തും ഒഴിഞ്ഞു പോകുന്നതല്ല. ഈ ഒരു ചുമതല നിൎവ്വഹിക്കുന്നതു സുഖസാദ്ധ്യമാ

വണമെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടിയാണ് ഞങ്ങൾ അതിനെ ഒരു യോഗത്തിൽ സമർപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. യോഗംകൊണ്ടുള്ള ബലംതന്നെയാണ് അതിൻെറ ഭാവിശ്രേയസ്സിന്ന് അവലംബമായിട്ടുള്ളതും. ദുഷ്ടസംസർഗ്ഗം അതിന്നൊരിക്കലും ഉണ്ടായിക്കൂടെന്നും, ഉള്ളതിനെ ഉപേക്ഷിക്കണമെന്നും, നല്ലതിനെ ആവാഹിക്കുന്നമെന്നും, മുട്ടശാന്തി മേലാൽ കൂടാതെ കഴിക്കണമെന്നും, ആയതിലേയ്ക്കു താമസിയാതെ ഒരു സാഹിത്യയോഗം കൂടണമെന്നും, വരുവാൻ പോകുന്ന ഷഷ്ടിപൂർത്തി ലക്ഷംപോലെ വിശേഷവിധിയായ എന്തെങ്കിലും ഒരേർപ്പാടു കൊല്ലംതോറും വേണമെന്നും ആകുന്നു ഈ യോഗത്തിലെ നിബന്ധനകൾ. വരുന്നതു വരാതെ കഴിക്കുവാൻ ആരെക്കൊണ്ടും സാധിക്കുന്നതല്ലെങ്കിലും 'വരുന്നതു വരട്ടെ' എന്നു വിചാരിച്ച് കാര്യംവിട്ടു കളിക്കുവാൻ യോഗക്കാരും കളികണ്ടു രസിക്കുവാൻ ശേഷമുള്ളവരും മേലാൽ ഒരുക്കമുള്ളവരല്ല.

'ഉലകാം നെടുപോർക്കളത്തിലെ ക്കൈ-
നിലയാം ജീവിതകാലമായതിങ്കൽ,
അടയും ജഡശോകങ്ങളാകൊലാ, വൻ-
പടയാളിപ്പടി പോരടിച്ചു നില്ക്കൂ.'

ചില ന്യായങ്ങൾ

അന്ധഗോലാംഗൂലന്യായം — ഒരു വികൃതിയുടെ ഉപദേശം കേട്ടു ബഹളിയുള്ള കാളക്കുറ്റന്റെ വാൽ പിടിച്ചു വഴിയറിവാൻ ശ്രമിച്ച കുരുടനു വളരെ അനൎത്ഥം അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നു എന്ന സംഭവത്തെ ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുള്ള ഈ ന്യായം, കണ്ണടച്ചു കാൎയ്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ച് ആപത്തനുഭവിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തെയാണ് കാണിക്കുന്നത്.

അന്ധപംഗുന്യായം — കുരുടനും അവന്റെ തോളിൽ ഇരിക്കുന്ന മുടന്തനും, നടപ്പാനും വഴികാണ്മാനും പരസ്പരം സഹായികളായിത്തീരുന്നു. അപ്രകാരം പ്രത്യേകമായി സാധിപ്പാൻ കഴിയാത്ത കാൎയ്യങ്ങളെ യോജിച്ചു സാധിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തെയാണ് ഈ ന്യായം കാണിക്കുന്നത്.

അന്ധഹസ്തിന്യായം — നാലു കുരുടന്മാർകൂടി ആനയുടെ ആകൃതി അറിവാൻ പുറപ്പെട്ടു. ഒരാൾ കാലും മറ്റൊരാൾ വാലും വേറെയൊരാൾ തുമ്പിക്കയ്യും നാലാമൻ ചെവിയും മാത്രം തൊട്ടുനോക്കീട്ട് ആന തൂണുപോലെയെന്നും, കയറുപോലെയെന്നും, പാമ്പുപോലെയെന്നും, മുറംപോലെയെന്നും ഓരോരുത്തർ തീൎച്ചയാക്കി. ഇപ്രകാരം ഒരു വസ്തുവിന്റെ അല്പം ഭാഗം മാത്രം ഗ്രഹിച്ച് അതിന്റെ പൂൎണ്ണസ്വഭാവം അറിഞ്ഞുവെന്ന് അഭിമാനിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തെയാണ് ഈ ന്യായം കാണിച്ചു കളിയാക്കുന്നത്.

അശോകവനികാന്യായം — അശോകവനികയോടു തുല്യങ്ങളായി വേറെയും ഉദ്യാനങ്ങൾ ലങ്കയിലുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും അശോകവനികയിലാണ് രാവണൻ സീതയെ കൊണ്ടാക്കിയത്. അപ്രകാരം തുല്യഗുണങ്ങളിൽ ഒന്നു തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിന്നു സ്വേച്ഛയാണ് പ്രമാണം. ആ വിഷയത്തിൽ ചോദ്യത്തിന്നവകാശമില്ല എന്ന സമ്പ്രദായത്തെ ഈ ന്യായം കാണിക്കുന്നു.

ഉഷ്ട്രകണ്ടകഭോജനന്യായം — ഒട്ടകം വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ടു മുള്ളു തിന്നുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഫലമോ വളരെ സ്വല്പം. ഉപയോഗത്തിന്റെ സന്ദർഭം സ്പഷ്ടം.

കദംബഗോളകന്യായം — കടമ്പുമരത്തിന്മേൽ എല്ലാ ഭാഗത്തും ഒപ്പമാണ് പൂവുണ്ടാകുന്നത്. ഒരുമിച്ചേ ഉണ്ടാവുകയുള്ളു എന്ന സംഗതികളിൽ ഈ ന്യായം പ്രവർത്തിക്കുന്നു.

കരകങ്കണന്യായം — കങ്കണമെന്നതിന്നുതന്നെ കൈവള എന്നർത്ഥമുണ്ടായിരിക്കെ, കരകങ്കണം എന്നു പ്രയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ടു കയ്യിന്മേൽ കിടക്കുന്ന കൈവള എന്നർത്ഥം കാണിക്കുന്നു. ഈ ന്യായത്തിന്റെ ഉപയോഗം പ്രായേണ ബോധവിഷയത്തിലായിരിക്കും.

കാകാക്ഷിന്യായം — കാക്കക്കു രണ്ടു കണ്ണിന്നും കൂടി ദൃഷ്ടി ഒന്നേ ഉള്ളു. അതിനെ ആവശ്യംപോലെ ഓരോ പുറത്തെ ചക്ഷുർഗ്ഗോളത്തിലേക്കാക്കുന്നു. ഒരു പുറം കാണുമ്പോൾ മറ്റേപ്പുറം കാണില്ല. അപ്രകാരം

ദണ്ഡാപൂപ ന്യായം

ഒരു കോലിന്മേൽത്തന്നെ ഒന്നിലധികം അപ്പം ഒന്നായി കുത്തിഎടുക്കുന്നതിനെ ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുത്തികൊണ്ട് ഒരു പ്രവൃത്തി കൊണ്ടുതന്നെ അനേകം സമാനകാൎയ്യങ്ങളെ ഓരോന്നോരോന്നായി ക്രമത്തിൽ നിൎവ്വഹിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തെ ഈ ന്യായം കാണിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ അപ്പം കോൎത്തു വെച്ചിരിക്കുന്ന കോലിന്റെ തല എലി കടിച്ചതു കണ്ടിട്ട് അപ്പം കൊണ്ടുപോയതും എലിയാണെന്നൂഹിക്കുന്നപ്രകാരം വിശേഷലക്ഷണംകൊണ്ടു സാമാന്യത്തെ വേർതിരിച്ചറിയുന്ന സമ്പ്രദായത്തെ ഈ ന്യായം കാണിക്കുന്നു. രണ്ടുവിധം സന്ദൎഭങ്ങളിലും പ്രയോഗമുണ്ട്.

പങ്കപ്രക്ഷാളനന്യായം

'പ്രക്ഷാളനാദ്ധി പങ്കസ്യ ദൂരാദസ്പൎശനം വരം.' മേൽ ചളിയാക്കീട്ടു കഴുകിക്കളവാൻ പുറപ്പെടുന്നതിനേക്കാൾ നല്ലത് ആദ്യംതന്നെ ചളിയാക്കാതിരിക്കുന്നതാണ്. സന്ദൎഭം സ്പഷ്ടം.

ലൂതാതന്തു ന്യായം

എട്ടുകാലൻ താൻതന്നെ നൂലുണ്ടാക്കുന്നു; താൻ തന്നെ വല കെട്ടുന്നു; താൻതന്നെ ആ വല നശിപ്പിക്കുന്നു. ഈ സമ്പ്രദായം ദൃഷ്ടാന്തമായിട്ടുള്ള സംഭവങ്ങളിൽ ഈ ന്യായം പ്രയോഗിക്കും.

ബീജാങ്കുര ന്യായം

അണ്ടിയോ മൂത്തത് മാവോ മൂത്തത് എന്നു തീൎച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിക്കാത്തതിനാൽ അതിന്നു പ്രവാഹരൂപമായി അ

നാദിതപം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അപ്രകാരം പരസ്പരസാപേക്ഷങ്ങളിൽ ഈ ന്യായം പ്രവൎത്തിക്കുന്നു.

ശംഖരവന്യായം — എന്റെ അമരപ്പന്തലിന്റെ ചോട്ടിൽ പോയാലേ നക്ഷത്രം അറികയുള്ളു എന്നു പറഞ്ഞ നമ്മുടെ മലയാളിയുടെ ചങ്ങാതിയായിട്ടു ശംഖുവിളി കേട്ടാൽ മാത്രമേ നേരം അറികയുള്ളു എന്ന സ്ഥിതിയിൽ ഒരു സംസ്കൃതക്കാരനുണ്ടായിരുന്നു. അയാളാണ് ഈ ന്യായത്തിലെ ദൃഷ്ടാന്തത്തിൽ അകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.

സ്ഥവിരലഗുഡന്യായം — വൃദ്ധന്റെ കയ്യിലുള്ള വടി നിലത്തു കുത്തുമ്പോൾ ചില സമയം വിചാരിച്ചേടത്തു തന്നെ കുത്തു കൊണ്ടേക്കും. ചില സമയം തെററിപ്പോയെന്നും വരും. സന്ദൎഭം സ്പഷ്ടം.

സൂചീകടാഹന്യായം — കുറച്ചുമാത്രം പണിയുള്ള സൂചി ഉണ്ടാക്കിയതിന്നുശേഷമാണ് അധികം പണിയുള്ള കടാഹം (കിടാരം) ഉണ്ടാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. അപ്രകാരം എളുപ്പമുള്ളതു മുമ്പിൽ ചെയ്യേണമെന്ന സംഗതിയിൽ ഈ ന്യായം പ്രവൎത്തിക്കുന്നു.
